

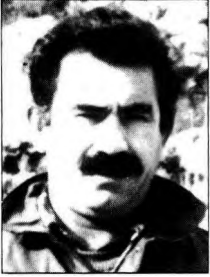
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 75 / Mart 1988 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın '88 Newroz'u Üzerine Değerlendirmesi:

NEWROZLARDA PKK İLE YAŞAM DAHA UMUTLU VE GÜZELDİR

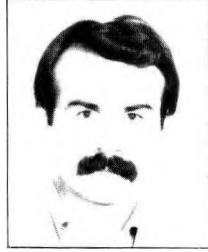
**Yoldaşlar!
Yiğit Kürdistan Halkı!**

Partimiz, görülmemiş koşullar altında düşmana amansız bir savaş açarak varlığını günümüze kadar ulaştırmış ve bizi kendi öz tarihimizi bizzat kendi ellerimizle yazdıracak bir aşamaya getirmiştir. Ve her şeyden önce, gerçekten muhtaç ol-

duğumuz insanlığımızı yeniden kazanmamızı sağlamış ve bunu ögütü vatan gerçeğimizde, ona sıkı sıkıya bağlı, onun üzerinde bugün en soylu bir savaşımı gerçekleştirecek, bunun için gerekirse her şeyimizi ortaya koyarak başlatacak bir cesaretle ve fedakarlıkla bizi ulaştırmıştır. Biz şimdiye kadar Partimizi, her türlü zor günleri adım adım başarıyla geride bırakarak, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve aynı zamanda da en sinsi düşüne karşı sürekli geliştirerek ve koruyarak getirdik. Bugün halkımızın huzuruna, daha büyük başarıların sağlanabileceği bir önderliğe ulaştırarak çıkardık.

Biz, en fazla muhtaç olduğumuz bu silahlı bugün ortaya çıkmış, ve halkımızın eline vermiş olduğumuz inanıyoruz. Parti silahlı büyük bir silahtır. Kolay kazanılmamıştır. Biz bu silahlı tam onbeş yıl ödüdürak ve onu çağımızda böylesine zalim bir düşmana karşı her türlü koşul altında savaşmada ve savaşta da başarıyı mümkün kılmada

gerekli tüm özelliklere kavuşturarak halkımızın eline verdik. Geçmişte bırakalım böyle bir silaha sahip olmayı, silah adı altında çürük sopalar bile yoktu. Sözümüz, özümüz çok zayıf idi. Ve gerçe-

ğimizi ifade etmekten çok uzaktık. Deneyimlenil ki tüm dünya halklarının doğru ve ıstikametine tere, kendin yitirmiş, iradesi felç olmuş, insanlık tarihi kadar vazgeçilmez vatan mefhumundan uzaklaşmış bir vaziyetiydik. Biz, vatanına ihanet etmenin bir bardak su içme kadar basite indirgendik ve soysızlaşmanın yaşadığı böylesi

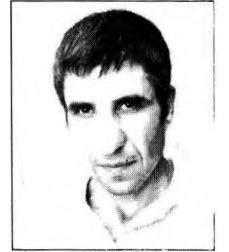
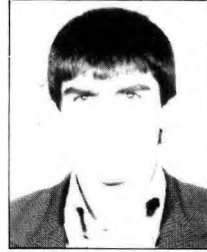
Devamı 18. sayfada

PKK Zindan Direnişinde 8. Yıl Dalgası ve M. Emin YAVUZ'un Anısına

**Abdullah ÖCALAN
PKK Genel Sekreteri**

Diyarbakır zindan direnişçileri, yeni bir dönemi daha görkemli bir direnişe açmış bulunuyorlar. Tutarlı, sorumlu devrimciler, en zor koşullarda da yaşasa zafet kazanmasını bilir. Bu, 8. yıl direnişinin

güçlü karşılamak, ona kendi şanlı direnişlerine yararlar bir katkıda bulunmak için bilinci ve planlı bir şekilde geliştirilmiş ve böylelikle en zor koşulların devrimciğinin ne- lere kadar olabileceğini ortaya çı-

ıspatladığı temel hakikatlardan birisidir. Cezaevlerindeki yoldaşlar, belki de tarihin kaydetmediği en amansız koşullarda, en uzun süreli bir direniş, önemli bir başarıyla dönüşmez bir noktaya getirmişlerdir. Bu, kendiliğinden ortaya çıkmış veya bazı hapishane koşullarını düzeltmek için geliştirilen bir direniş değildir. Tam tersine, şanlı halk savaşımızın önumuzdaki dönemini

karmışlardır. Bunu çok şanlı bir direniş olarak görmek gerekiyor. Çünkü bu direniş, koşullar ister isteye, isterse aleyhte olsun devrimci iradenin silahlı bir mücadelede yurtdışına gerekliliğini bir kez daha, hem de en görkemli bir biçimde ortaya koymuştur. Ayrıca bu direniş, devrimci olmanın bu temel kıstasının en güçlü karşılığıdır. Devamı 8. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"O halde, bu sahte tiplerin etkisizleştirilmesi, militanlığın yoğunca, yerinde ve zamanında kullanılmasına bağlıdır. Eğer bunu yaparsak, tüm کوتlülükleri en azından çevremizde kuruturuz; yapmazsak kendimiz onların aletli oluruz. Eğer biz bunlardan nefret ediyorsak, Parti taktikğini her koşul altında uygulayan adamlar haline gelmekten başka çaremsiz yoktur; ister yöneten ister yönetilen, ister alt ister üst, ister bölge ister genel, ister sekreter ister üye, ister savaşçı ister komutan, yani hangi sıfat ve konumda olursak olsun, hepimizin Parti taktikğini böyle yürütmeye sorumluluğu vardır. Olumsuzlukları önleme ve olumluyu geliştirme görevi vardır."

YAZISI ORTA SAYFADA

'88 Newroz'u Direnen Halkımıza Kutlu Olsun

Yeni bir Newroz dönemine daha, büyüyen halk ordumuz, daha geniş kitleleri çatısı altında toplayan cephemize ile girdik. '88 Newroz eylemliğini her alanda güçlü atımlarla yaşıyoruz. Bahara girişin müjdesi olan Newroz, halkımızın tarihinde bugün son derece önemli bir aşamayı da ifade ediyor. '88 yılı Newroz'u ulusal kurtuluş yolunda emin adamlarla ilerlettiğimiz ve zaferle biraz daha yaklaştığımız bir dönemin adı oluyor.

Newroz halkımızın tarihinde olduğu kadar günümüzde de önemli koruyor ve devam ettiriyor. Bu yılki Newroz'un anlamı ise, daha farklı ve büyüktür. Böylesine büyük bir anlamla yüklü olan '88 yılı Newroz'una Kürdistan halkı PKK, ERNK ve ARGK önderlikleri dahil gelişmiş bir savaş ile kavuştu. Bu nedenle, bu Newroz'un anlamı daha farklıdır.

'88 yılı Newroz'u halkımızın tarihinde bir dönüm noktası olmakla

birlikte, aynı zamanda zaferle daha sağlamlaşmış ve kararlı adamlarla yurduğumuz bir dönemi de ifade etmektedir. Bunun anlamı nedir? Faşist Türk sömürgeciliğinin büyük bir güçle hazırladığı, '88 yılı atılımı bir boğma cabalarının boş çikliği ve bir yıl daha halkımızın lehine kapitalizmin anlamına gelmektedir.

Faşist Türk sömürgecileri ve efendileri gerek ıçte ve gerekse dışta '88 yılı atılımını boğmak için büyük bir güçle saldırıya geçmekte. Ordu gücünü yeniden düzenlemeye yetinmeyen sömürgeciler, siyasal-diplomatik alanlarda da birçok yeni manevraya girişmektedir. Siyasal-diplomatik faaliyetlerinin temelinde oturttuğu ise, halkımızın maculesini başta Türkiye halkı olmak üzere, dünya kamuoyundan tecrit etmektir. Eğer bu amacına ulaşarsa, daha sonra başlatılacak kamuoyundan tecrit, en nihayetinde, dünya savaşını askeri gücüyle gerçekleştirecektir. Kısa sürede süvüt si-

Devamı 2. sayfa

Direniş Şehitlerimiz Gelişmenin Gerçek Sahibidir

Herşey bizi, şehitleri gerçek yaşayan değerler haline getirmeye zorluyor. Şehitlerimiz hakkında anlamlı bir değerlendirme olarak, onların kesiniştirildiği değerleri derin bir kavrayış kadar, onu keskin bir uygulama gücü haline getirmesini bildiğimizde, onlara ulaştığımız, onları temsil ettiğimizi söyleyebiliriz. Bu, özgürlük şehitlerimiz özün yaşamlarıyla hangi zaman ve zeminde gerekçeleri ortaya çıkardıklarını tespit etmemize, onları da yetimden. Onları olduğu gibi yaşamın kendisi haline nasıl getireceğimizi bilmemize yakındır. Bu, aynı zamanda bütün Parti faaliyetlerinin en soylu bir özeti menisidir de.

PKK şehitlerinin herhangisi bir hareketlerin farkı, hem de birçok yenden farkı bir anlam içerdikini biliyoruz. Direniş şehitlerimiz, gelişmenin gerçek sahibidir.

İnsanlar çok çeşitli amaçlar doğrultusunda kızgın savaşlar içinde olurlar. Herkes bunlara değişik ölçülerde şehitlik mertebesi, yani yüceltme sıfatları yakıştırır. Bu hareketlerin sınıf ve ulus temelli, ideolojik-politik gerekçeleri ve hangi aşamada gerçekleş-tirildikleri gözönüne alınarak, böylesi yüceltme sıfatları belirlenir. Hepsinde temel bir özellik olarak karışımız cihan husus, bunların davanın cidiyetinin sembolü olmalarıdır. Amaçların ciddi ve güçlü olduğu, insanların en değerli varlıkları olan canlarını adanabilecek kadar bir önem taşıdıkları kanıtlıyor. Mertebeleri, o hareketin içinde geçtiği sürecin amansız zorlukları, inş ve çıkış dönemleri, başarıyla aşmak için gösterilmesi gereken çabaların büyüklüğü ve bu çabaların sergilendiği merhalelerle gerçekleş-mesi ile ortaya çıkıyor. Ve böylelikle mertebelenmeleri söz konusu oluyor.

Devamı 4. sayfada

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kadın Sorunu üzerine değerlendirmesi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayınıyoruz:

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU

Hepinizi şu veya bu şekilde meşgul eden bir soruna değinmek istiyoruz. Aslında biz bu konuyu özel bir mesele olarak ele almayı düşünüyorduk. Ancak son gelişmeler karşısında konuya bir açıklık getirmek, aile ilişkileri, safalarımızdaki kadın faaliyetine veya kadın gerçeğine karşı Parti tavrımız; ortaya koymak ve özgürlük anlayışımızın ne olduğunu ve bu konuda nasıl davranılması gerektiğini izah etmek kaçınılmaz bir hale geldi.

Karşıma çıkan bazı örneklerde de görüldüğü gibi, bazı militanlarımız bu konuda hatalar içerisine düştüler. Devrim döneminde bu ilişki sahalarına nasıl yaklaşılmış ve bu konuda ilişkilerin hangi biçimlerde geliştirilmesi gerektiğini bilemediler. Bu militanlarımız yeni ilişki biçimini bulamadıkları gibi, eski tarz yaklaşımı yürütmeleri de mümkün olmuyor. Böylesi bir ortamda bu olumsuzluklarla birlikte

yaşamaları, bazen en tehlikeli fırsatın, tasfiye edilmiş balazme malzeme olumsuzlaştıkları kadar zararlı bir sonuçla gelebilirler.

Bilindiği gibi Türk sömürgecileri, toplumu bu alanda da çözdürmek için insanları bu ve zayıf yamını kullanmaya çalışıyor. Toplumun adeta üzerinde tıfırdığı ve en önemli namus meselesi olarak kabul ettiği bu alanı, kapitalist zihniyet ile adeta zehirliyor. Kadın bir metaya dönüştürüyor: bunu ise toplumu düşündürmekle alabildiğine kullanıyor. Bu tehlike gerekerek bizim maculemizi de tehdit ediyor. Elbette ki bu durum, karış devrimin de söyleyecekleri vardır. Nasıl ki biz, görülmüş boyutlardaki bir sömürgeciğe karşı, halkın ulusal kurtuluş hareketi- sek, aynı zamanda cinster arasın- daki büyük eşitliğini de kaldırma- sı, bir cinsin diğer bir cins Devamı 19. sayfada

**PARTİ YAŞAMI-
PARTİ MACULESİ**
Sezaevi Mektupları
12. sayfa

**THKP-C/Çayan Sempatizantları:
Bir Kez Daha Ulusal Sorun
ve Kürdistan Ulusal
Kurtuluş Hareketi Üzerine**
21. sayfa

'88 NEWROZ'U DİRENEN HALKIMIZA KUTLU OLSUN

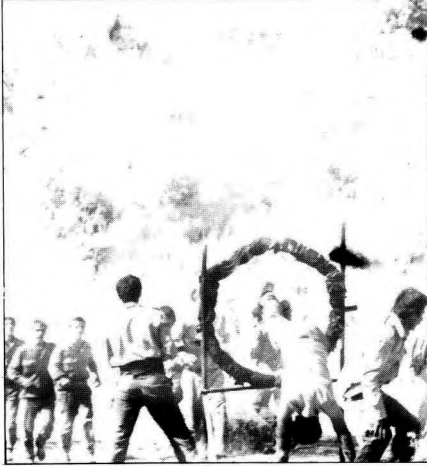
Baştarafı 1. sayfa da

masa bile, uzatmalı bir sorun olarak uğraşmak isteyecek. Esas olarak ulusal kurtuluş savaşımızı kitle desteğinden koparmak istiyorlar. Sömürgeci Türk devleti '88 yılında bütün bu hedeflerine ulaşmak için yoğun çaba sarfediyor.

Türk sömürgecileri bu amaçlarına ulaşmada ne kadar başarılı olacak? 4 yıllık savaş pratiğimiz çok açık olarak gösterdi ki, sömürgeciler halkımızın ayağa kalkışını durduramazlar. Buna güçleri yetmeyeceği gibi, bu şahıslar karşısında çok olmaksızın da kendilerini kurtaramazlar. Kürdistan halkı, bu Newroz döneminde daha bilinci, örgütü ve savaşkan olarak karşıyor. Uluslararası kamuoyuna halkımız sesini bugün eşkinsinden çok daha fazla olarak duyuruyor, onlardan destek buluyor.

Geçmişte Kürdistan halkının içine sürüklediği zifiri karanlık ortam parçalanmış; Kürdistan halkı ile dünya halkları arasında yıkılmaz köprüler inşa edilmiştir. Bunu kıymaya hiçbir gerici, sömürgeci ve emperyalist devletin gücü yetmez. Halkımız '88 yılını da kazanmaktadır.

Bu anlamda, '88 yılı Newroz'u ve bütün bir yıl halkımız ile faşist sömürgeciler arasında büyük bir mücadele ile geçecekler. Bu mücadelenin sonucu, savaşın kaderini tayin edecektir. Sömürgeciler de bu gerçeklerin bilincinde olacak ki, hazırlıkları buna göre yürütüyorlar. '88 yılını kendi lehlerine çevirmek için büyük bir çaba harcıyorlar. Bu hazırlıkları zaman zaman sömürgeci basının sayfalarına da yansıyor. '88 yılının bir dönüm noktası olduğunu yazıyorlar. Devlet'in bu konuda zamanında tedbir almasını aksi takdirde, geç kalacaklarını belirtiyorlar. 23 Mart 1988 Tarihli Milliyet'de M. Ali Bırand "Köşe"sinde şöyle yazdı: "İşte böylelikle önemli ve bir bakıma 'dönüm noktası' diye nitelendirilebilecek aylara giriyoruz... Güvenlik önlemleri, birliklik, 'Kürt Sorununun' bütün boyutlarını derinleştirmek, alarmların, PKK'yı sadece basit bir terör örgütü diye nitelenecek, sorun başka yönlerine bakılmaması, uzun vadede

ARGK gerillaları bir eğitim esnasında...

ülkemize çok daha zarar gelendir." M. Ali Bırand, Türk devletine ve Özel Yönetim Valisi Kozakçoğlu'na kendisine akıl veriyor, tehlikenin ciddiyetine dikkat çekiyor. Sorunun ciddi boyutlarda olduğunu bilmeyen yok gibidir. Türk sömürgecileri, hangi yöneme başvursunlar, Kürdistan'dan çekilip gitmek zorunda kalacaklardır. Kürdistan'da başarıya gitemeleri mümkün değildir. Halkımız ulusal kurtuluş savaşını, bugün yıkılmaz ve dönülmez bir aşamaya getirmiştir. Sömürgecilerin bütün hazırlıkları ve komploları boşa çıkmaya mahkumdur. '87 yılı içerisinde yaygın olarak yürütülen gerilla mücadele-işleri silahlı savaşımız güçlü bir temele kavuşmuştur. Gerillanın Kürdistan'da tuttuğu ve daha da gelişebileceği kanıtlandı. Newroz'da birlikle halkımız, gerilla savaşını daha da ilerletecek ve kazanmalarını göçaltıcaktır.

Bu inanç ve zafere duyulan büyük güvenle Newroz '88 ilçe içinde ve dışındaki yaygın eylemlilikle kutlandı. Bütün alanlarda, halkımız bir

Newroz'a daha kavuşmanın sevinçini yaşıyor.

Newroz isyan ateşi sönmeydi

Geleneksel Newroz ateşi, Kürdistan'ın en yüksek tepelerinde, dağların doruklarında bir kez daha isyan çağrısı olarak yandı. 20-21'e bağlayan gece, Kürdistan'ın her alanında ateşler yakıldı. Dağların doruklarında yanan ateşin yükselttiği alevler, kurtuluş yolunun müjdecisi oldu.

Bunun dışında çeşitli alanlarda Newroz vesilesi ile pankartlar asıldı, toplantılar yapıldı. Mardin-Nusaybin'de çok sayıda pankart asıldı, bir köy ilkokulu yakıldı. Ayrıca bazı devlet kurumlarında yığın çıkarıldı.

Sömürgeci Türk ordusunun aldığı bütün önlemlere rağmen, Newroz toplantı, gösteri, pankart açma, bildiri dağıtma, alış yapma gibi eylemlere kullandı. Özel Yönetim Valisinin, yine sömürgeci ba-

şının "Newroz dolayısıyla yoğun önlem alındı" biçiminde duyurdukları bütün tedbirlerine rağmen, kutlamalara engel olunamadı.

Diyarbakır şehir merkezine "Yaşasın Newroz" ile "Yaşasın Kürt Ve Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarının yazıldığı pullamalar yakıldı. Büyük bir panigle kapılan sömürgeci birlikler, hemen aynı gecenin gündüzünde polis ve askerle yoğun tedbir alıp, pulları duvarlardan söktüler. Sömürgecilerin bu telaş ve korkusuna tanık olan kitleler, düşman güçleri ile aleyettiller. Pullama eylemi kitleler üzerinde büyük bir etki bıraktı.

Diyarbakır'da Newroz dolayısıyla öğrenci-çocukları arasında yaygın toplantılar düzenlendi. Sömürgeciler bu gelişmelerden ürkerken öğrenciler tutuklamaya başladılar. 40 öğrenci gözaltına alındı, daha sonra 3'ü tutuklanmıştır.

Newroz kutlama eylemleri İstanbul'da da yapıldı. İstanbul'un birçok semtinde ateşler yakıldı, bildiriler dağıtıldı. Ayrıca Taksim-Tarlabazda bir dozer yakıldı. İstanbul-İncirli'de ise bir banka yanar molotof kokteyli sonucu, bankada yangın çıktı. Her iki eylemde de mediyaların büyük olduğu bildirilmektedir.

28 Mart akşamı, Erzurum'da Fındık bucağında gerçekleştirilen iki ayrı eylemde 9 köy korucusu cezalandırıldı. Yağzıköy'de 5, Kartaltepe köyünde ise 4 köy korucusu ölümle cezalandırıldı. Bu eylemler hem Newroz'u karşılamak ve hem de değeri kısıtlanarak yapılan Mahsum KORKMAZ (Ağır) yoldaşın anısına gerçekleştirilmektedir. Eylemlerin, Ağır yoldaşın büyük bir kahramanlık göstererek şehadete ulaştığı Erzurum'da gerçekleştirilmesi daha da anlamlıdır.

Midyat ve Gercüş'te gerçekleştirilen iki ayrı eylemde ki MIT elemanı öldürüldü. Köylerde öğretmen kılığında sokulan MIT elemanları açığa çıkarılmış ve halkın onay ile idam edilmişlerdir.

12 Mart tarihinde Gercüş'tün Aydıncı köyü ilkokulu öğretmen Hüseyin Aydemir, 25 Mart tarihinde Midyat Başgözü ilkokulu öğretmeni Muhammet Yıldız işle-dikleri suçların karşılığı olarak, ölümle cezalandırıldı.

Yurt dışında Newroz geniş kitle toplantıları ile kutlanıyor

Yurt dışında bulunan Kürdistanlı emekçiler, birçok alanda düzenledikleri toplantı, gece ve gösterilerle Newroz kutlamalarını sürdürüyorlar. Newroz şenliklerine onbinlerce Kürdistanlı emekçi katıldı.

Kürdistan'ın diğer parçalarında, Ortadoğu'nun bazı ülkelerinde ve Avrupa'da Newroz bu yıl daha büyük bir coşku ile kutlanıyor. Almanya, Belçika ve Avusturya'da yapılan gecelere binlerce Kürdistanlı emekçi katıldı. Newroz'un anlamı ve bugünkü kutlanış biçimini izah eden siyasal konuşmaların yanı sıra, kültürel gösterilerle de tamamlanan geceler, bağımsızlık ve özgürlük istemlerinin bir kez daha dile geldiği bir zemini oluşturuyor.

Almanya'da Newroz kutlamalarına karşı, Alman polisinin yönettiği saldırılara rağmen, kitleler büyük bir karşı koyla, bağımsızlık ve özgürlük istemlerinin dile geldiği Newroz gecelerine katılmakla Berlin, Nürnberg, Saarbrücken, Köln, Frankfurt ve Duisburg gecelerine 10 bini aşkın yurtsever emekçi katıldı. Bu katılmı bile, yurtsever Kürdistanlıların ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkmadaki kararlılıklarını göstermektedir.

Alman polisi, gecelere katılımı engellemek için ev baskınlarında tutulmuş, da gece salonlarını iptal etmeye kadar birçok yöneme başvurdu. Bu amaçla, Nürnberg'de düzenlenen provokasyon tutmadı ve kitleler geceyi yamada kararlı olduklarını açık bir şekilde ifade ederken, polislin çabalarının anlamsızlığı ortaya koyular. Ahlak-medeni çaptıkları bir kararla da polislin oyununu tümten bozular.

Yurtsever Kürdistanlılar halen birçok kentte ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde Newroz kutlama toplantıları ve gecelerini düzenlemeye devam ediyorlar. Nisan sonlarına kadar devam edecek olan, bütün bu kutlama şenliklerine binlerce yurtsever emekçinin katılımı bekleniyor.

ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARINA KARŞI PROTESTO HAREKETİ GENİŞLİYOR

Alman Devletinin Şubat ayı başlarında, ulusal kurtuluş hareketinin sempatisizlerine karşı başlattığı saldırı ve tutuklamalara karşı protesto hareketi genişleyerek devam ediyor. Kürdistanlı emekçilerin ve Alman ilericiler-demokratlarının katıldığı protesto hareketi birçok şehirde ve Avrupa ülkesinde ısgal, gösteri, açık grevi ve yürüyüşler biçiminde devam etmektedir. Bütün bu hareketlerde Alman Devletinin tutumunu protesto edilmektedir.

Şimdiye kadar tutuklanan yurtseverlerin sayısı 13'e çıktı. Hiçbir gerekçe gösterilmeden ve asılsız bazı iddialara dayanarak gözaltına alınan yurtsever politikacıların birçok yasal hakları da sınırlandırılmış durumda. Alman polisinin bu tutumunu daha birçok yurtsever üzerinde de sürdürmesi bekleniyor. Faşist Türk Devleti ile içlerine girdiği ilişkilerin de bir sonucu olarak, bu tutumunu devam ettiriyor. Nitekim, 27 Mart tarihinde Almanya'dan ayrılan Türk İçişleri Bakanı Kalemli "Almanya'nın bu tutumunu sürdürüceğine emin olduğumuzu ifade ettik" diyerek, aradaki ıbrırlığını çok açık bir şekilde ortaya koydu. İbrırlığının bu

şekilde sürdürüleceği konusunda ortak anlayışa vardıkları görülmektedir. Bu nedenle, TC'den aldığı bilgiler çerçevesinde Alman polisinin saldırılarına devam ettireceği görülmektedir.

Alman Devletinin bütün bu saldırılarına karşı, Kürdistanlı yurtseverler daha geniş bir kampanya başlatarak karşı koymaktalar. Hiçbir şekilde yıldılmıyacaklarını ve kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Almanya'nın çeşitli kentlerinde düzenlenen ısgal, gösteri ve toplantılar, yurtsever emekçilerin kararlılığını açık bir şekilde göstermektedir.

12.3.88 tarihinde İsviçre, Fransa, Hollanda ve Danimarka sınırlarından Almanya'ya yürüyen Kürdistanlı emekçiler, Alman Devletinin tutumunu protesto ederek, saldırılarını durdurulmasını istediiler.

Bonn'da uzun bir süreden beri devam eden açık grevi eylemi belli bir süreden bu yana süresiz açık grevi ve ölüm orucu biçiminde devam etmektedir. Ayrıca Strasbourg'da bazı alanlarda da, bu eylemle dayanışma amacı ile açık grevi yapıldı.

19 Mart'ta Bonn'da düzenlenen protesto miting ve yürüyüşüne

ise 5 bin dolayında yurtsever Kürdistanlı, Alman ilericiler ve demokratlar ile Türkiye ilericiler katıldı. Yürüyüş eyleminde bir kez daha uygulamalar protesto edildi.

Polisin, yürüyüşe yönelik olarak gerçekleştirdiği istediği bir provokasyon da boşa çıkarıldı. Baştan

beri Kürdistanlı yurtseverlere yönelik olarak komplolara baş vuran Alman polisinin bu tutumunu yürüyüşte de açığa vurma karşısında, yürüyüş terip komitesi yerinde bir tutuma oynanmak istenen oyunu boşa çıkardı.

Çeşitli eylemler biçiminde de-

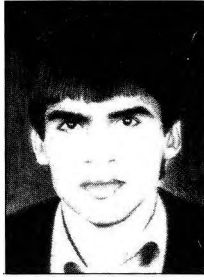
zafiri söz konusudur. Partileşmenin bu döneminde görüldüğü ki, şehitlerimiz sayıca artmıştır. Kitlese bir temele kavuşmuşlardır. Ve bu dönemde düşman buna devlet çapında Maruş Kallımları ile cevap vererek, saldırıca istemiştir. Biz, direnmeyle karşı koyacağımızı resmini Parti ilanıyla göstermişizdir ve bu da gelişmeye yol açmıştır. Bu gelişmeleri korumak için daha fazla caba, daha fazla kararlılık ve daha fazla cesaret gösterme gereği ortaya çıkmıştır.

Böylece Partiyi yaşatmanın derin endisesi ve çabası içine girilmiştir. Bu bizi, Partiyi her halukarda yaşatmak için çareler bulmaya itmiştir. Halkımızın modern ulusal direnişin ilk defa yurt dışına uzanabileceği kadar çare aramaya, onu kesintisizleştirmeye, sürekli kilmaya zorlamıştır. Demek ki, daha fazla direnme, daha fazla sorumluluk demektir. Daha fazla sorumluluk ise, daha fazla caba harcamak demektir. Bu da bütün çareleri düşünüp en uygunlarını gücümüz oranında uygulamamız anlamına gelir. İşte biz Türkiye'de faşist-askeri rejim kuruluğunda, böylesine duygular, çabalar ve çıkış yolları içindeydik. Ve aslında küçümsenmeyecek adımlar da atıyorduk.

Siverek pratiği 1979-80'de büyük sorumluluk istiyordu. Feodal faşist güçle ve devlette bizi karşı karşıya getiriyor, daha fazla örgütlülüğü ve daha fazla silah istiyordu. Bu da bizi, ya altında kalıyorduk, ya da daha fazla ilerleme zorunda bırakıyordu. Biz, bu anlamda direnmeye ve yığıncı kan dökmüştük. Onları yerde bırakmamak için 1979

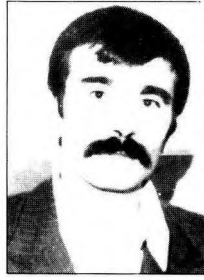

daha geliştirip ilerletme ve 12 Eylül'ün buna sert tepkisi böyle bir ortamda gerçekleşmiştir. Kısaca, önemli bir imtihan denemiydi bu dönem. 12 Eylül'ün gelişiyse birçok örgüt hemen boyun eğdi. Çok az direndiler: ya ezildiler, ya tasfiye oldular, ya da teslim oldular. İşte tam da bu dönemde ağır bir örgüt tarihi amaçlarıyla çölmek istemiyorsa, ilerideki gelişmeye sağlamla almak, kendisiyle tutarlılığını kanıtlamak ve özellikle halk nezdinde çok önemli olan prestijini korumak istiyorsa, sözünün eri olduğunu kanıtlıyacak, direnecek, gerekirse de şehit verecekti! Başta Delil DOĞAN olmak üzere, Şikestun ve benzeri direnişler vardır. Bunlar bu döneme denk gelen direnişçilerdir ve bu da ilk defa orduya karşı olmuştur. Arkadaşlarımız açık çatışmayı göze alarak mücadele etmeye yeni bir adım atmışlardır. Ve bu şehitlerimiz de, bu nedenle tarihi önemi büyük olan şehitlerimizdir. Türk egemenlerinin en çok güvendikleri ordu silahıyla karşı karşıya gelecek, sonuna kadar direnebileceklerini kanıtlayan, şehitlerimizdir. Dolayısıyla ilerli bir merhalenin şehitleridir. Bunun anlamı da bu nedenle büyüktür. Bu, 12 Eylül'ü faşizme karşı direnebileceğimizin, boyun eğmeyeceğimizin ilanıdır. Orda da olsa, sinemeyeceğimizin, kaçmayacağımızın, teslim olmayacağımızın kanıtıdır. Ve daha sonra direnişimiz yaygınlaşmıştır. Dolayısıyla, 12 Eylül'le karşışmamız kahraramanca, PKK'nin direnişi geleceğine uygun ve amaçlarımızla tutarlılığı i-

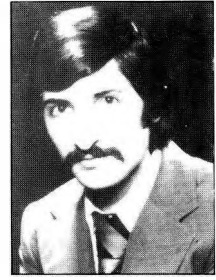

alınan Parti üzerine görülmemiş baskı kurulmuştur. 1981-82 yıllarının çok büyük bir zulüm ve ona karşı da çok büyük bir direnme dönemi olduğuna biliyoruz. Bu dönem, Kürdistan'la ilgili düşünce ve davranışın her bir kelimesinin kanla, damla, yargılanmak istendiği ve tüm bunların da görülmemiş bir iskençleyle başarıya ulaştırılmak istendiği bir dönemdir. Burada, işçiyi alınan Parti üzerinde tarihin ender sahip olduğu uygulamaya dayatılmıştır. Eğer burada Parti direnirse, eğer bu direnişi sonuna kadar götürürse, aslında daha sonraki büyük zafatların temelleri atılmış demektir. Ve gerçekten Partinin oradaki önderlerinden açık cevap bekleyen soru, Partinin nasıl temsil edileceğidir. Ve düşman da bunun farkındaydı. Partinin önde gelenleri ve önderleri, dayatılan çok şiddetli iskençlerle birlikte, içten de provokasyon körüklenerek düşürülmeye çalışıldı. Aslında geliştirilen sistemli iskenç ve provokasyon, başta Mazlumlar olmak üzere, Parti düşüncesini öldürmek içindi. İhanet büyüktü; direniş de büyüktü, ve o noktada hayati ortaya koymak-tan başka hiçbir şey durumu kurtarmayacaktı.

Mazlum'un buradaki direnişinin anlamını iyi kavramak gerekiyor. 21 Mart - biz buna **Çağdaş Kawa** direnişçiliği dedik. Bunun nedeni ve anlamı büyüktür. Partiyi ilerletmek için kendin feda etme, başka çarenin kalmaması ve önder düzeyde bunun gerçekleştirilmesi gereği, zafat kazanmak isteyen bir halk için, bir Parti için bundan başka bir şeyin yapılamayacağı açıktır.

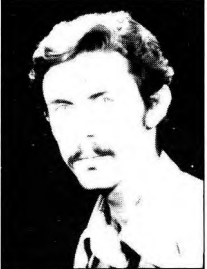

peşe daha sonra büyük zindan direnişi başlamıştır. Bu, günümüzde doğru geldiğimizde en anlamlı sonuçları vermiştir. Kemal ve Hayri-ler. "Aslında bu direnişi biz göstermeliydik" derken, bu tarihi gerçeği dile getiriyorlardı. Demek ki, öncere layık bir tutum takınılmıştır. Yine bu şehitlerin hemen arkasında, Ferhat KURTAY ve üç arkadaşın, ancak Vietnam döneminde tank olduğumuz büyük fedakarlık ve cesaret hareketi sözkonusudur. 18 Mayıs'tan Haki KAREER ile HALI ÇAVGUN'ların şehitlik yıldönümlerine denk geliyor. O dayatılan durum, çok hunharca ve keskinlikle Mazlum direnişçiliğini geri adım atmaya dönüştürmek isteyen, onu daha da iskenç ve karalığa boğarak tasfiye etmek isteyen bir durumdur. Dolayısıyla da o zaman provokasyon alabildiğine başını uzatıyor, büyük direniş, ihanet içinden tamamen boğutuya getirilmek isteniyor. Partinin büyük kitlelerine ise kafa karışıklığı, büyük endişe ve tasfiye tehlikesi belirliyor. Bu tehlikeye karşı bir arayış sözkonusu oluyor. Kemal ve Hayri'lerin bunu durdurma çabaları var. Henüz nasıl bir uygulama içine gireceklerini tam kararlaştırmış değiller. İşte Ferhat KURTAY'lar tam çareyi görüyorlar ve 18 Mayıs'ta çok kararlari bir direnişle, çok bilinci, planlı bir eylemle büyük şehitlik mertebesine kendilerini ulaştırıyorlar. Gerçekten tasdiğı büyük siyasi amacı kadar, yine büyük bir direnme ve çok büyük bir cesaret istediği ve bir de en ileri boyutlu bir eylem biçimi seçildiği için, çok daha yüksek değerde bir şehitlik olayıdır bu. Yalnız

yük değerlerin yaşama pahasına sağlanmıştır. Orada kazanan aslında özgürlük, kaybeden ise bin yıllık iskenç ve katliam tarihidir. İşte bu direniş şehitlerinin büyük anlamını bu çerçevede görmek gerekiyor. Kesinlikle Partiyi yaşatmak için, özgür halk gerçeğini yaşatmak için, bilimsel sosyalizmi, onuru hep yüksekte tutmak için ve yine bu konuda Partimizin önderliğini kayıtsız şartsız ve neye mal olursa olsun savunmak için bunu gerçekleştirmişlerdir. Demek ki, zindan şehitlerimizin tarihi kazıkları büyük değerdir.

Bu dönemde, Orta'da'da Filistin halkının direnişi içinde de bir grup yoldışımız şehit düştü. Bu şehitlik, Partimizin, yurtdışında da direnen bir halkın yanında ve omuz omuza gerekirse hayatını verecek kadar dürüst ve içten davrandığını, bu temelde kendisine yer ve onur kazandırdığını nasıl elde ettiğini ortaya çıkarıyor. Kokuşmuş multecilik, şuna buna yamalamla, bir yaşam değidir. Savaşçı bir yaşam, engin bir enternasyonalizm ruhunun gelişmesi, şerefimizle kendimize yaşam alanı açmamız; görüldüğü ki, bu şehitlerimizin hayatları bugün bizim için böylesine güçlü bir gelişmeye yaşamamıza yol açmıştır. Biz, Onların dükketleri kanı esas aldık, vazgeçmedik ve Onları sürekli yücelterek Parti için sağlam bir mevziye dönüştürdük. Bu mevzilerde savanan Partimiz gücümüzde güçlenmiş, Onların alanlarına bağlılık bizi ülkemizin doruklarında savaşmaya itmiştir. Ülkeye büyük dönüş hareketi, kararlari ve azimli tutum böyle

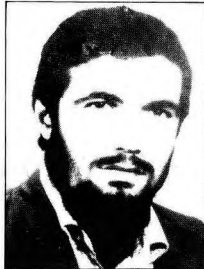
Parti ilanında Salih KANDAL yoldaş şehit düştü. Bu da, Hilvan direnişinin ikinci bir halkası olarak, Siverek direnişinin Partiyi ilanıyla denk getirildiği dönemin şehidi-rid ve bizim için önemli bir şehittir. Peşpeşe Cuma TAK ve beş arkadaş ve bu arada bir yığın yurtsever köylü direnişi ve bütün ülkeye yayılan bir mücadele ve şehitleri Partimizin büyük bir politik gelişmeye öncülük etmesi, tabii ki, Türkiye'nin sistemini ahlak-bullak eden gerçekler olmuştur.

İşte Partimizin kalıcılığı ve sürekliliğini sağlama, daha güvenli mevzilere çekilme orada güçlenmeyi sağlama, yani yurtdışına çıkış ve ülkede mücadeleyi biraz

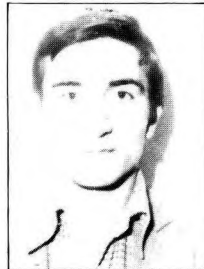

çinde olmuştur. Bu konuda bir yandan halka sağlam bir direnişçi gelenek mirası bırakırken, öte yandan da daha sonra mücadeleyi sürdürecekları nasıl davranmaları gerektiğini dair sağlam bir miras sağlamıştır. Bu yoldan geriye dönülmeyeceğini ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla, 12 Eylül sonrası uygulamalara karşı doğrudan doğruya tutumun ne olması gerektiğini kanıtlamışlardır.

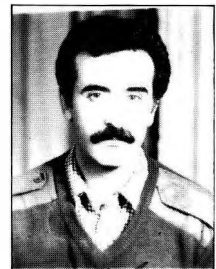
İşte bu, bize gerek yurtdışında direnişin vazgeçemeyeceği ve özellikle de zindana alınan Partiyi dayatılma gerçeği direnişçi yolunu olduğunu açıkça gösteren ve onu şehitlikleriyle kanıtlayan yüce bir değerdir. Bilindiği gibi, zindana

Bu bilindiği ve tam da onun merhalisine, onun gününe ulaşıldığı zaman, bilinci tercih edilen, şehitlik olmuştur. Ve bu nedenle de anlamı gerçekten büyüktür. Partinin bu koşullarda da direnebileceğini, şehitlerini verebileceğini, geri adım atmayacağı kanıtlanımsı oluyor ki, içinde gerçekleştirildiği koşullar düşünüldürse, PKK'nin direnişçiliğinde daha ileri bir hamle, dolayısıyla bu hamlenin daha da ileri bir şehitliliğidir. 21 Mart Mazlum'un şehitlik konumu gerçekten daha sonraki direnişlerin başlatıcısı, özellikle zindan direnişinin başlatıcısı, sürdürücüsü, komutası olması anlamında dönülmek, geri adım atılmaz bir direnişçiliktir. Zaten peş-

Kürdistan tarihinde değil, insanlık tarihinde de esine ender rastlanan bir şehitlik olayıdır. Bunun üzerine Kemal PIR'ler, "Aslında biz yapmaydık, bizim görevimizdi" derken, önderlere nelerin yakışması gerektiğini ortaya koyuyorlar ve gerekeni yapıyorlar. Daha sonra, bilindiği gibi, o büyük kararlilik hareketi ortaya çıkar, kararlilik yaratan baskı hareketi parçalanır ve orada bir aydınlanma, daha sonraki zafatların küçümsenmeyecek bir temel ortaya çıkar. En başta da bu büyük ihanet hareketi geri tepir, ezici bir kitle Partiyi sahip çıkar, iskenç mahkum edilir, şümgörçilik mahkum edilir, Kürdistan gerçeği kanar. Ve tabii ki bu, böylesine bü-

gelişmiştir. İşte bir yandan zindan direnişçiliği, öte yandan enternasyonalizm ve bunları kendi mücadelelerimizde birleştirmemiz, bunları doğru yorumlayışımız ve uygulayışımız, bizi tutarlari bir yurtseverliğe götürüyor. Burada kokuşmadan, fazla sorun haline gelmeden, daha tehlikeli konumlara düşmeden, kısaca yaratan dostluğun değerini yurtseverlikle kaynaştırarak gücendirme konumuna götürmüştük. Bunda da şehitlerimizin rolü kesindir. Onlara bağlılık ancak böyle gerçekleştirilebilir. Ve Partimizin yeni ve büyük mücadelesinin öneminde gelişme-ri bu çerçevede olmuştur. Bu iki alandaki direniş olmasaydı, bizim

1983'lerden itibaren silahlı mücadelemizin yeni dönemi başlatmamız son derece zordur.

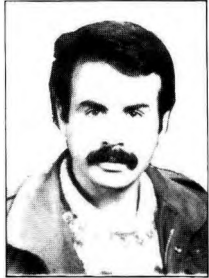
Evet! Partinin ideolojik-politik hattı yol gösteriyor, yine kapsamlı çabalar bu işi hazırlıyor, ama belirleyici öneme haiz çabalar direniş, şehitlerin direnişidir. Emir-komuta Onlarıdır. Biz, Onların anılarına bağlılığın gereklerini düriste yaptığımızda, görevlere bu temelde 'layıkıyla' sahip çıkıldığında büyük gelişmeler sağlanacaktır. Çünkü tutarlılığın ve anımsılı bu temeldedir. İşte bildiğimiz gibi daha ileri boyutu bir direniş gerçekleştireliyoruz. Yeni dönem direnişçiliğinin yeni anısı: nedir. Kürdistan direniş tarihindeki yeri nedir. Partimizin gelişim tarihindeki yeri nedir? 12 Eylül faşizmi, ülke ve halk gerçekliğini bir daha dindirmemesine mezarla görmek veya katbekat daha da betonlaştırarak ne-

85 döneminin şehitlerine daha çok, kitileyi kendi öz savaşımına çekmenin şehitleri diyeceğiz; ki, bunun da çok ileri bir aşama olduğu açıktır. Eğer ayağa kalkacak, hem de savaşarak kalkacak olan bir halk geçceği içine girmişsek ve bu konuda da geriye dönmüş mümkün değilse, bütün çabalar bunun başarısı içine, o halde bu şehitlerin bu dönemdeki belirleyiciliği de bu denli kesindir. Biz bu nedenle tüm gücümüzle bu yıllara yükleniyoruz. Hakta yeniden umudu ve büyük üyansı yaratmak, onlara fazla uzak düşmeden ve ondan kopmadan iççe yaşamayı süreli kılmak, her türlü engellemelere, iç ve dış baskılara rağmen bunu kesintisizlikle, bir sergilenen büyük çabalarımız, büyük atılımımız anlamı daha iyi anlaşıyor. 1984-85, böylesine şehitlerle kesintisizleştirilen, düşmanın da nasıl yüklediği çok

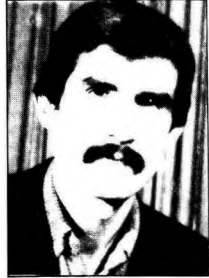
liyiz. 1986'ya girişte kesinlikle gelişmiş bir koruculuk, yoğun operasyonlar ve özellikle de inancsızlığın dal batak salmak istediği böylesi bir ortamı sürekli engelleyici olarak, somutlaştırdıya ve kuruculara daha fazla darbe vurarak 1986 Newroz'unu daha güçlü karşılamayı böylesine bir şehitlikle o-demis oluyoruz. Düşman bile bu şehitlikle kendisi için bir şeyler ummak istedi. Kendi...line göre haklı nedenleri de olabilir. Buna aynı zamanda sağ tasfiyeciler öğerlerin de özünde sahip olmadıkları inanclarını doğrulamış gibisine. 'Biz, başarmadık, direnişçiler de başarmadılar' biçiminde içten içe kendilerini tatmin etmeleri de ekidir. Ama bu şehitlik, ardılarında daha fazla bir direnme duygusunu yaratarak, Partiyi, yeniden derinleştirilmiş çözümlemeler temelinde

ğa uğratmış. 12 Eylül faşist rejiminin en büyük yenilgisini sağlama, çelişkileri daha fazla açığa vurmuş ve yine ilk defa hem Kürdistan hem de Türkiye halkının uyanması doğrultusunda çok daha büyük umut ve cesareti yaratmıştır. Öyle bir direniş ki, ve öyle pespeşe gelişiyor ki, devletin etkinliği ve otoritesi fazla buz oluyordu. Özafın, Genelkurmayışın, Evren'in gelip alana hırp edisinden bir saat sonra ve çok yakın bir mesafede eylemlerin gelişmesi aslında devletin büyük darbe alması anlamına geliyor. Ve bunlar, daha çok bu yolda gerçekleşiyor. Bu anlamda 87 direnişçiliği en ileri hameledeki bir direnişçilik oluyor. Ayrıca 87 direnişçiliği bir de boydan boya bir direnişçilik. Ocak, şubat ve mart gibi kısın o elverişsizliği de güçlü bir eylemliğin kavuşturulan, baharın ve Newroz'un da erkenden nasıl bir

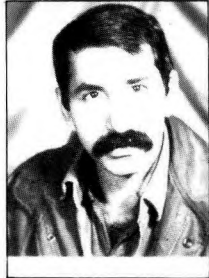
saat sürüyor. Adeta büyük bir meydan muharebesi gibidir bu. Yoldaşlar, düşmana teslim olmayarak, en son bombalarını kendi şehitliklerinde kullanmışlardır. Bu direnişleri anlamak, bu direnişleri esas almak. 1987'nin aslında giderek ivme kazanmasının da nedenidir. dikkat edilirse, Partinin ülkeye daha ileri düzeyde muahalelesi çok süratli bir gelişme olmuştur. Böylelikle ülkedeki savaşın hızı ve yoğunluğu belli olmuştur. Kışın tamamlanmadan, dimledenen sonuna kadar savaşımızın gereği ve yine savaşın ivme kazanması, 1987 yılı boyunca süreklilik kazanması, bizi halk savaşının en temel biçimi olan gerillanın içine kadar götürmüştür. Biz de gerilla denilen olay, 1987'nin bu eylemlerinde ifadesini bulmuştur. 87 eylemliğin, gerek kitileyi hareklettirmeye, gerekse Partiyi hareklettirmeye bu direnişlerle çok yakından bağlantılıdır. Ve etkileri halen gitmiş değildir. Bugün kitleler üzerinde geliştirilmek istenen işbirlikçiliği, ihaneti, koruculuğu, yerle bir etti. Muazzam bir siyasi işiye ve desteğe yol açtı. Yine, Parti kadrolarında sonuna kadar bir savaşçılığa, çelişkesmiş bir savaşçılığa yol açtı. 1986'nın o zayıflığını ve hatta 1985'in o inancsızlığı tümüyle bir umuda, direnişçiliğe ve sağlamlığa götürdü. Daha sonraki gruplarımızı

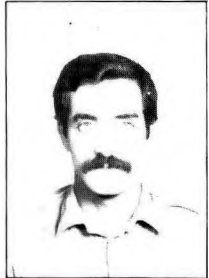
fes alamaz hale getirmek istemiştir. Bizim ise, varımızı yoğunuza ortaya koyarak, onun tam da 'başarıya ulaştım, demokrasiye geçiş yapıyorum' dediği, herkesin sindiği, umut diye bir şeyin kalmadığı, 'bir daha dönemezler' denildiği, halatla bile inşaatçılığın had safhada olduğu, tasliyetin en yaygın yaşandığı, bunun yanında zulmin en dehşetli bir biçimde uygulandığı bir anda, bu ortama böylesine büyük bir karşılık vermemiz halkımızın yaşam tutku-

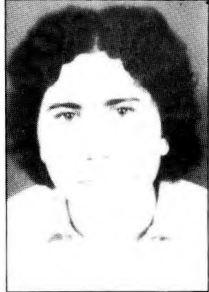
yu biliniyor. Düşmanın, tüm gücünü kullanması ve yine işbirlikçiliğin görülmüş tarzda ayaklandırılması ile öyle bir noktaya gelindi ki, işle buna biz, yeniden bir atılım için daha büyük çabaların sergilenmesi gereken bir dönem diyeceğiz. 1985 yılı sonlarına geldikçimizde, dönemin gerektirdiği önemli gelişmelere yol açılması, ama sonunu getirmek ve zafirin sürekliliğini sağlamak için daha fazla güç oluşturma, daha fazla onu süreli kılma ve ardı arkası gelmeyen ey-

inşaya götürmüştür. Eğer bir Partiyi tam da bu dönemde daha kapsamlı çözümlemelere kavuşturacak, şüphesiz böylesine bir şehitliğin anılarına bağlılığın gereği bünde belirleyici bir role sahiptir. Nasıl ki, daha önceki şehitlerimiz bizi kesin önemli gelişmelere götürme, onları ilerletme zorunda bırakmışlarsa, böyle görevlerle yükü kılınırsa, bu şehitlik de, Partiyi daha büyük başarıların çözümlemelerine kavuşturmuştur. Bir yandan içeride direniş sürekli kılma-

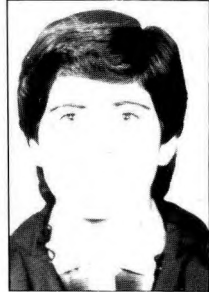
direniş karşılanacağını gösteren, bu anlamda da lehimize en güçlü siyasi sonuçlarını vermeye götüren bir özelliğe sahiptir. 1987 de ilk şehitlerimizi mart ayında verdik. Bu şehitlerimiz 18 ve 21 Mart şehitleridir. Bu tarih, düşmanın da, güya önemli tarihleri kendisi açısından lehine döndermek istediği bir tarihtir. Ama direnişin gerçekleşen büyük olmuştur, gerek Hakkari'deki direniş, gerekse Mardin'deki ve Diçle'deki aynı tarihte gerçekleşen direniş, tam da

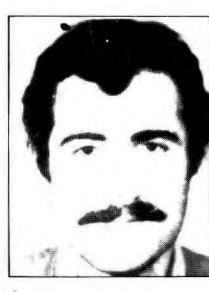
ların Partimiz önderliğinde böyle yükseltmemiz taktik anlamı çok büyük olan bir atımdır. Ve bu dönemin de yaratıcı şehitleri söz konusudur. Daha bu döneme yurken ortaya çıkan Hozî şehitleri, halta daha önce hudutları geçerken de şehitlerimiz vardır. Bunların hepsi bu sürecin şehitleridir. 1984-85 yılları, madem bu kadar yükselen bir direnmenin çok yönlü sonuçları olacak bir direnmenin gerçekleşme dönemidir, o halde bu dönemin şehitleri bir yerde hem kaçınılmaz, hem de kitleleri görülmüş bir biçimde kendi öz savaşım yoluna çekme, yani onları artık halk savaşının içine çekmenin büyük adımlarını oluşturdur. Daha önceki şehitlere biz, Partiyi korumanın, öncüye keskinleştirilmenin ve halkta inancı yaratmanın, umudu yaratmanın şehitleridir dedik. 1984-

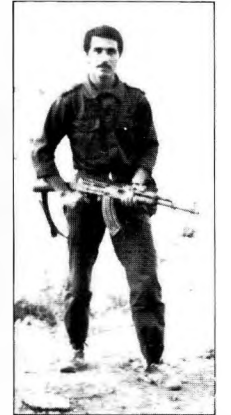
lemiliği sürdürmenin çabası gerekli olmuştur. Bu konuda gerçekten ayrıntı zindanlardaki gibi, yine yurtdışındaki gibi yeniden bir hamlenin koşulları büyük bir direnmeyle mümkün. Sağ tasfiyeciler başını uzatmış, inancsızlık ve teslimiyet küçümsenmeyecek oranlarda gelişmiş, yurtdışı tam bir ihanet ve multiteçli alanı haline getirmiş istemmiştir. Dağ pratiği, provokasyon tarafından dayanılmaz, yaşanılmaz bir pratik olarak gösterilip, bir yandan arıyıcılık, diğer yandan sağ tasfiyecilik biçiminde büyük bir tehlikeyle yüzüyeledi. İşte tam böylesine bir dönemde daha yüksek bir atımla büyük gelişmelerin temeli haline getirmek için, bizim 1986 ve sonrasında yüklenmemiz söz konusudur. Biz, Mahsum Yoldaşın direnişini ve şehadetini bu çerçevede ele alma-

mız, öte yandan ileriki dönem için daha güçlü çıkışları Partinin bünyesinde gerçekleştirmeye ve bildiğimiz illi Kongre çözümlemelerimizle yoğunlaştırılan hazırlıklar ve 1987-yı daha yüksek eylemlilikle karşılamamız ve bunun şehitleri 1985-86'nın umutsuzluğunu boşa çıkarmıştır. Ve direnişin sürekliliğini kanıtlamıştır. Ama bu henüz zayıftır. Özellikle de illeri çözümlemelerin temelinde değili, Partinin eski çözümlemeleri temelinde bir süreklilik. 1987 ise, yeni bir hamle gücüne kavuşmuş Partinin eylemliliğidir. Ve gerçekten bu yılın eylemliliği, kapsamlı itibarıyla, yaygınlık ve adet itibarıyla hiçbir dönemde görülmemiş bir biçimde ulusal kurtuluşun ivme kazanmasını ortaya çıkarmıştır. Uluslararası ortaklık, dışını dayatmış, Türkiye tarihinin en uzun sıkıyönetimini başarısız-

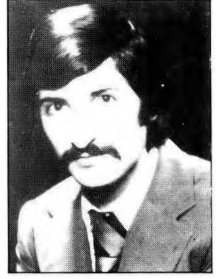
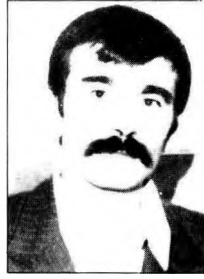
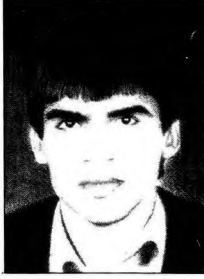
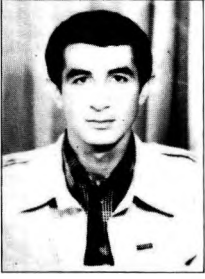

Newroz'un nasıl karşılanması gerektiğini, tam bir ulusal kurtuluşu geleceğe kavuşturulması ve bir savaş olayı olarak karşılanmasını gerektirdiği ortaya koymuştur. Bu, sonuna kadar Partinin militanlığı bir direniştir. 18 Mart'ta Orhan Yoldaşın önderliğindeki grubun direniş, yine Mardin'deki Süleyman ve Selman Yoldaşların direniş, yine Diçle'deki iki Mehmetler ve diğer yoldaşların direnişin gerçekten bizim için ne kadar kayıp olursa olsun, başka türlü savaşçılığa prim verilemeyeceğini, savaşmak isteyen Partinin başka türlü yaşayamayacağını göstermiştir. Koşullar ne olursa olsun -ki bunlar aslında kiş koşullarında gerçekleşiyor- günlerce düşmanın ancak onbinlerce askerini dizi diğ mevzilerden çıkartarak yaklaşıldığı yoldaşların her türlü olumsuzluğu yenen direnişleri 24

netleştirilen, keskinleştirilen ve böylelikle de gerilla olmanın, gerilla savaşımını dostla da, düşmana da kabul ettirmenin en önemli koşullarını yaratan bir kesinliğe ulaştırdı. 1987, bu durumla bizi en önemli bir gelişme aşamasının içine getirmiştir. Dolayısıyla 1987 şehitleri, halk savaşımızın en önemli ve çok zor bir evresini başlatmanın ve ondan geriye dönüşün imkansız olduğunu kanıtlamışın. yine hem Parti düzeyinde, hem de kitle düzeyinde sağlam olmanın şehitleridir. Ve bunlar anı olmanın da öteye, günlük olarak yaşanan gerçeklerdir. Savaşımın temeli de her zamankinden daha fazla güç kazanmış oluyor. Ülke, bu direniş temelinde önemli oranda Partinin etkinliği altına giriyor. Cesareti önemli oranda hakım kılıyor. Fedakarlık çok yaygın bir biçimde yaygınlaştırılıyor. Tabii tüm bunlar bir zafer için, bir halk savaşının daha bilgizme değerleridir. Tabii bu, ölmesinin-tartışmasının bilenele için boyledir. Halk savaşının deneyimine, halk savaşının ruhuna, vazgeçilmezliğine sahip olanlar açısından boyledir.

Bu yıllar, aynı zamanda köprü yıllardır. Dikkat edilirse pespeşe zincirleme gelisen bu atımlar hep şehitlerin anısına bağlı olmak temelinde geliştirilmiştir. Her anıya

zaferi söz konusudur. Partileşmenin bu döneminde görüldüğü ki, şehitlerimiz sayıca artmıştır. Kitleleşme bir temele kavuşturulmuşlardır. Ve bu dönemde düşman buna devlet çapında Maraş Katliamı ile cevap vererek, susturmak istemiştir. Biz, direnmeyle karşı koyacağımızı resmi Parti ilanıyla göstermişizdir ve bu da gelişmeye yol açmıştır. Bu gelişmelerle korumak için daha fazla çaba, daha fazla kararlılık ve daha fazla cesaret gösterme gereği ortaya çıkmıştır.

Böylece Partiyi yaşatmanın derin endişesi ve çabası içine girilmiştir. Bu bizi, Partiyi her halükarda yaşatmak için çareler bulmaya itmiştir. Halkımızın modern ulusal direnişini ilk defa yurt dışına uzanabilecek kadar çare aramaya, onu kesintisizleştirmeye, sürekli kılmaya zorlamıştır. Demek ki, daha fazla direnme, daha fazla sorumluluk demektir. Daha fazla sorumluluk ise, daha fazla çaba harcamak demektir. Bu da bütün careleri düşünün ve uygulayın gücümüzün oranında uygulamamız anlamına gelir. İşte bu Türkiye'de faşist-askeri rejim kurulduğunda, böylesine duyular, çabalar ve çikis yolları içineydik. Ve aslında küçümsenmeyecek adimlar da atıyorduk.

Siverek pratiği 1979-80'lerde büyük sorumluluk istiyordu. Feodal faşist güçle ve devlette bizi karşı karşıya getiriyor. Daha fazla örgütlülük ve daha fazla silah istiyordu. Bu da bizi, ya altında kalıp ezilme, ya da daha fazla ilerleme zorunda bırakıyordu. Biz, bu anlamda direniş ve yığınca kan dökmüştük. Onları yerde bırakmak için 1979

daha geliştirililerle ve 12 Eylül'ün buna sert tepkisi böyle bir ortamda gerçekleşmiştir. Kısaca, önemli bir imtihan dönemiydi bu dönem. 12 Eylül'ün gelişle birçok örgüt hemen boyuna eğildi. Çok az direndiler; ya ezildiler, ya tasfiye oldular, ya da teslim oldular. İşte tam da bu dönemde ağır bir örgüt tarihi amaçlarıyla çelişmek istemiyorsa, ilerideki gelişmeye sağlama almak, kendisiyle tutarlılığını kanıtlamak ve özellikle halk nezdinde çok önemli olan prestijini korumak istiyorsa, sözünün eri olduğunu kanıtlayacak, direnecek, gerekirse de şehit verecekti. Bu dönemde de şehitler verildi. Başta Delil DOĞAN olmak üzere, Şikestun ve benzeri direnişlerdir. Bunlar bu döneme denk gelen direnişlerdir ve bu da ilk defa orduya karşı olmuştur. Arka daşlarımız karşı çıkmayı göze alarak mücadeleyle yeni bir adım atmışlardır. Ve bu şehitlerimiz de, bu nedenle tarihi önemi büyük olan şehitlerimizdir. Türk egemenlerinin en çok güvendikleri ordu silahıyla karşı karşıya gelerek, sonuna kadar direnebileceklerini kanıtlayan şehitlerimizdir. Dolayısıyla ileri bir merhalenin şehitleridir. Bunun anlamı da bu nedenle büyüktür. Bu, 12 Eylül faşizmine karşı direnebileceğimizi, boyun eğmeyeceğimizi ilandır. Ordu da olsa, simmeyeceğimizi, kaçmayacağımızı, teslim olmayacağımızı kanıtladı. Ve daha sonra direnişimiz yaygınlaştı. Dolayısıyla, 12 Eylül'e karşılaşmamız kahrancama, PKK'nın direnişi geleneğine uygun ve amaçlarımızla tutarlılık

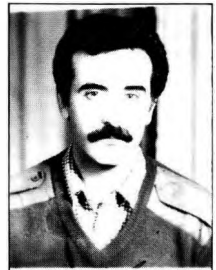
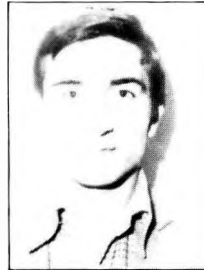
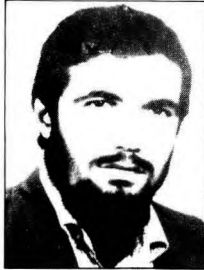
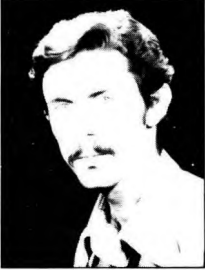
alınan Parti üzerine görülmemiş baskı kurulmuştu. 1981-82 yıllarının çok büyük bir zulüm ve ona karşı da çok büyük bir direnme dönemi olduğunu biliyoruz. Bu dönem, Kürdistan'la ilgili düşünce ve davranışın her bir kelimesinin kanla, idamları yargılanmak istendiği ve tüm bunların da görülmemiş bir işkenceyle başarıya ulaştırılmak istendiği bir dönemdir. Burada, içeriye alınan Parti üzerinde tarihin ender sahip olduğu uygulama dayatılmıştır. Eğer burada Parti direnirse, eğer bu direniş sonuna kadar götürülse, aslında daha sonrakı büyük zaferlerin temelleri atılmış demektir. Ve gerçekten Partinin oradaki önderlerinden açık cevap bekleyen soru, Partinin nasıl temsil edileceğidir. Ve düşman da bunun farkındaydı. Partinin önde gelenleri ve önderleri, dayatılan çok şiddetli işkencelerle birlikte, içten de provokasyon körüklenerek düşürülmeye çalışıldı. Aslında geliştirilen sistemli işkence ve provokasyon, başta Mazlumlar olmak üzere, Parti düşüncesini öldürmek içindi. İhanet büyüktü, direniş de büyüktü, ve o noktada hayatını ortaya koymak tansa başka hiçbir şey durumu kurtarmayacaktı.

Mazlum'un buradaki direnişinin anlamını iyi kavramak gerekiyor. 21 Mart - bizi buna **Çağdas Kawa** direnişçiliği dedi. Bunun nedeni ve anlamı büyüktür. Partiyi ilerletmek için kendini feda etme, başka carenin kalması ve önder düzeye bunun gerçekleştirilmesi gereği, zafer kazanmak isteyen bir halk için, bir Parti için bundan başka bir şeyin yapılamayacağı açıktır.

peşe daha sonra büyük zindan direniş başlatmıştır. Bu, günümüze doğru geldiğimizde en anlamlı sonuçları vermiştir. Kemal ve Hayriler. "Aslında bu direniş bu göstermeliydi" derken, bu tarihi gerçeği dile getiriyorlardı. Demek ki, öncülere layık bir tutum takınılmıştır. Yine bu şehitlerin hemen arkasında, Ferhat KURTAY ve üç arkadaşı, ancak Vietnam devriminde tank öldürmüştü büyük fedakarlık ve cesaret hareketi söz konusudur 18 Mayıs; yani Haki KARER ile HALİ CAĞUN'ların şehitlik yıldönümlerine denk geliyor. O dayatılan durum, çok hunharca ve keskinlikle Mazlum direnişçiliğini geri adım atmaya dönüştürmek isteyen, onu daha da işkence ve karanlığa boğarak tasfiye etmek isteyen bir durumdur. Dolayısıyla da o zaman provokasyon alabildiğince başını uzatıyor, büyük direniş, ihanet için de tamamen boğuntuva getirilmek isteniyor. Partinin büyük kitlelerinde ise kafa karışıklığı, büyük endişe ve tasfiye tehlikesi belirliyor. Bu tehlikeye karşı bir arayış söz konusu oluyor. Kemal ve Hayrilerin bunu durdurma çabaları var. Henüz basılı bir uygulama içine gireceklerini tam kararlaştırmış değiller. İşte Ferhat KURTAY'lar tase çok kararlı bir direnişle, çok bilinci, planlı bir eylemle büyük şehitlik mertebesinde kendilerini ulaştırıyorlar. Gerçekten taşıdığı büyük siyasi amacı kadar, yine büyük bir direnme ve çok büyük bir cesareti içindiği ve bir de en ileri boyuttaki bir eylem biçimi seçtiği için, çok daha yüksek değerlerde bir şehitlik olayıdır bu. Yalnız

yuk değerlerin yaşama pahasına sağlanmıştı. Orada kazanan aslında özgürlük, kaybeden ise bin yıllık işkence ve katliam tarihidir. İşte bu direnişlerinin büyük anlamını bu çerçevede görmek gerekiyor. Keskinlikle Partiyi yaşatmak için, özgür halk gerçeğini yaşatmak için, bilimsel sosyalizmi, onuru hep yükselerde tutmak için ve yine bu konuda Partimizin önderlikli kayıtsız şartı: ve neye mal olursa olsun savunmak için bunu gerçekleştirmişlerdir. Demek ki, zindan şehitlerimizin larhe kazıkları: büyük gerçeğe budur.

Bu dönemde, Ortadoğu'da Filistin halkının direniş içinde de bir grup yoldasımız şehit düştü. Bu şehitlik, Partimizin, yurtdışında da direnen bir halkın yanında ve omuz omuza gerekirse hayatını verecek kadar dürüst ve içten dandığını, bu temelde kendisine ve en onur kazandırmaya şerefini nasil elde ettiğini ortaya çıkarıyor. Kokuşmuş multecilik, şuna buna yamalaması, bir yaşam değildi. Savaşçı bir yaşam, engin bir enternasyonalizm ruhunun gelişmesi, şerefimizle kendimizi yassam alanı açmamız, görüldüğü ki, bu şehitlerinin hayattaki, bugün bizim boylesine güçlü bir gelişmeyi yaşamamıza yol açmıştır. Biz, Onların dokümleri, kanı esas aldık, vazgeçmedik ve Onları sürekli yücelterek Parti için şağım bir mevziye dönüştürdük. Bu mevzilerde savaşçılar Partimiz gücündeki güçleniş, Onları anlarına bağlamak bizi ülkemizin doruklarına savaşmaya itmiştir. Ülkeye büyük dönüş hareketi, kararlı ve azimli tutum böyle

Parti ilanında Salih KANDAL oldu şehit düştü. Bu da, Hilvan direnişinin ikinci bir halkası olarak, Siverek direnişinin tam Partii ilanıya denk getirildiği dönemin şehitidir ve bizim için önemli bir şehitidir. Pespeşe Cuma TAK ve beş arkadaşı ve bu arada bir yığın yurtsverer köylü direnişi ve bütün ülkeye yayılan bir mücadele ve şehitleri Partimizin büyük bir politik gelişmeye öncülük etmesi, tabii ki, Türkiye'nin sistemini altak-bullak eden gerçektir olmuştur.

İşte Partimizin kalıcılığı ve sürekliliğini sağlaması, daha güvencilerle çekilme orada güçlenmeyi sağlama, yani yurtdışına çıkış ve ülkede mücadeleyi biraz

çinde olmuştur. Bu konuda bir yandan halka şağım bir direnişçi gelenek mirası kırırken, öte yandan da daha sonra mücadeleyi sürdürecek olanların nasıl davranmaları gerektiğini dair şağım bir miras sağlamıştır. Bu yoldan geride dönülmeyeceğini ilandırıyordu. Dolayısıyla, 12 Eylül sonrasını uygulamalara karşı doğru devrimci tutumun ne olması gerektiğini kanıtlamışlardır.

İşte bu, bize gerek yurtdışında direnişten vazgeçmemeyi ve özellikle de zindanla anılan Partiyi dayatılması gereken direnişçi yolunu ne olduğunu açıkça gösteren ve onu şehitlikleriyle kanıtlayan yüce bir değerdir. Bilindiği gibi, zindan

Bu bilindiği ve tam da onun merhaslesine, onun güncüne ulaşıldığı zaman, bilinci terici edili, şehitlik olmuştur. Ve bu nedenle de anıları gerçekten büyüktür. Partinin bu kollarında da direnebilecekleri, şehitlerini verebilecekleri, geri adım atmayaçakları kanıtlanmış oluyor ki, içinde gerçekleştirildiği kollar düşündürülse, PKK'nın direnişçiliğinde daha ileri bir hamle, dolayısıyla bu hamlenin daha da ileri bir şehitliğidir. 21 Mart Mazlum'un şehitlik konumu gerekten daha sonrakı direnişlerin başlatıcısı; özellikle zindan direnişinin başlatıcısı; sürdürücüsü, komutası olması anlamında dönölmez: geri adım atmaz bir direnişçilik. Zaten peş-

Kürdistan tarihinde değil, insanlık tarihinde de eşine ender rastlanan bir şehitlik olayıdır. Bunun üzerine Kemal PIR'lar, "Aslında biz yapamıyorduk, bizim görevidim" derken, önderlere nelerini yaşaması gerektiğini ortaya koyuyorlar ve gerekkeni yapıyorlar. Daha sonra, bilindiği gibi, o büyük kararlılık hareketi ortaya çıkar, kararlılık yaratan baskı hareketi parçaları ve orada bir aydınlanma, daha sonrakı zaferlerin küpümsenmeyecek bir temel ortaya çıkar. En başta da büyük ihanet hareketi geri tepen, ezici bir kitle Partiyi şağım çıkar, işkence mahkum edilir, sümürgeci mahkum edilir, Kürdistan gerçeği kabılır. Ve tabii ki bu, boylesine bu-

gelmıştır.

İşte bir yandan zindan direnişçiliği, öte yandan enternasyonalizm ve bunları kendi mücadelemizde birleştirmemiz, bunları doğru yorumlayışımız ve uygulayışımız, bunları bir yurtsvererliğe götürüyor. Burada kokuşmuşlardan, fazla sorun haline gelmeden, daha tehlikeli konulara düşmeden, kısaca yarılatılan dostluğun değerini yurtsvererlikte kaynaştırarak gücümüzde konumuna götürmüştük. Bunda da şehitlerimizin rolü kesindir. Onlara bağlamak ancak böyle gerçekleştirilebilir. Ve Partimizin yeni ve büyük mücadelesinin gelişmesi bu çerçevede olmuştur. Bu iki alandaki direniş olmasaydı, bizim

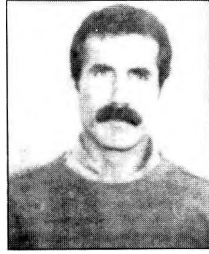
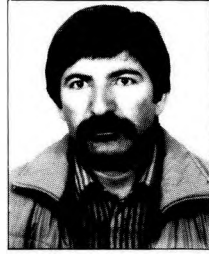
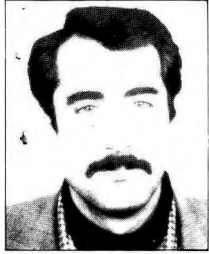
bağlılık daha sonraki gelişmeyi kullandırmıştır. Ve o gelişme daha ileri boyuttaki olmuştur. Daha ileri boyutluluk daha fazla sorumluluğa; bu, daha yoğun çabaya; bu çaba tabii ki daha çok hazırlığa, araç gereç edinmeye, örgüt kurmaya, etkinlik sağlamaya götürmüştür. Bunlar, bir yandan Partiyi daha gerçek kimliğine kavuştururken, diğer yandan Partinin kitlesel teminini sağlamışlardır. Aynı zamanda bu yıllar, 12 Eylül faşizminin, bütün iç ve dış gerici dayanaklarını arkasına alarak her mutlak anlamda tam başarıya ulaşmak için her şeyini ortaya koyarak saldığı ve bir de Partimizin başka çok az direnme ögesinin mevcut olduğu

özel savaşta özgü operasyonlardır. O da, ihbar temelindeki bilgiye dayanıyor ve nokta operasyonu biçiminde sonuç almaya çalışıyor. Bu da rahatlıkla boş çıkarılabilir bir operasyon türüdür. Yani eskisi gibi askeri ortaya salarak, aidiyetine her tarafa asker düşürerek operasyon geliştirme gücü yoktur, ve yine eskisi gibi istediği zaman köye, kente girerek arama yapma durumunda değildir. Son derece gerici kışkırtılır. Kendini sıkı örgütlemiş, ama önemli oranda alan kaybına, otorite kaybına uğramıştır. Önemüdeki dönemde özel savaşta karşı devrimci savaş sürdürmeyi düşünürken, burayı çok büyük dikkatle ele alacağız. Burası

şerit gibi, bizi başlangıçtan günümüze kadar getiren bu savaşım yolunda önumüdeki dönem (şüphesiz mevcut tüm deneyimlerimize dayanarak, hazırlıklarımıza ve çizdiğimiz kapsamlı planlarımıza bakarak) bizi zaferin eşine kadar götürerek bir dönem olacaktı. İşte bu dönem savaşçı kişiliği, şehitlerimizin kuşlandığı kişilikler. Bu dönem militan özellikleri, defalarca ve birçok dönemde en zor koşullarda kazanılmış olan özelliklerdir. Bu kişilerin gersine düşünülür mü? Düşürseler şehitlerin anısına bağışlanan bahsedilebilir mi? Hayır! Yine bu kadar deneyimimiz var, bu kadar destek gücümüz oluyor, bunu hesaba katmayan, bu

değerlerimizi ise yaşayanlarımızı bu değerlere sadık olmaları gerekiyor. Ve eğer duruşta anıya bağlı kalınmaz isteniyorsa yığıtçe bağımız olamaz gerekir. Ve eğer bu bağlıkla böyleyse, verdiğimiz sözlerin bir değeri var ise, bu sözlerin gerekleri yerine getirilmek ve başta militanlık olmak üzere her militanlık faaliyetlerinde yansımak durumundadır. Yoksa mali kuvvetler teslim olur gibi bir bağlıkla beş para etmez bir bağışlılık. Bağışlı eylemde, bağışlı örgütlemde, bağışlı günlük olarak ilişkilerimizde kendisini hissettiren, kanıtlayan, gerçekleştiren bir bağışlı olmalıdır. Bunun dışındaki bağışlıların beş para etmez değere olduğunu

mezursen. Onlara iyilik ya da bağlılık madraklarını göstermek olacaktı. O halde, bu dostlara düşmeme için kendi savasını olanakları ile gerçekleştirmemiz gerekiyor. Gerçekleştirebiliriz. Biz kucaklamayacak başlıklarımız, kazanımlarımız, daha da yoğunlaştırmayı ve bunu nihai zaferin eşine kadar gelme dönemi edeceğimiz önumüdeki döneme yaymayı, böylece kazanmayı, let-helmeyi mümkün görüyor. Bu

bir dönemde gerçekleştirilmiştir. Yani bir yitilmiştir ki, Türkiye'de dindenme adına çok az şey kalmıştır. Kürdistan'ın hemen her alanında PKK'den başka çok az şey vardır. Partimiz tek başına direniyor. Bu, çok büyük bir cesarettir ve fedakarlıktır. Kendi güveni, kendine güveni gerektiriyor. İşte bu dönem savaşçılığı çok zor olduğu gibi, elbetteki kazanımları da tarihi planda olacaktır. Gerçekleşen de budur.

Simdi yeni bir dönemin içine giriyoruz. Şüphesiz çizdiğimiz plan ve yürüttüğümüz hazırlıkları daha simdiden 1988 ve sonrası dönemin en ileri bir gelişme dönemi olacağını göstermektedir. Biz, bu dönemde, şüphesiz Partimizin bütün bu zincirleme gelişim dönemlerinin doğal bir sonucu olarak görüyor ve hazırlanıyoruz. Bu dönem, muazzam direniş birikimimizin mümkün kılacağı en üst düzeydeki gelişmelere kavuşturulmalıdır. Bu ne anlamalıdır? Her şeyden önce, bu dönem bütün şehitlerimizin anlarına bağışlılık bir gereği olarak ve yine Partimizin bütün atılım dönemlerinin bu anlara bağışlılık temelinde nasıl geliştiğinin derin kavrayışı içinde olarak ve en basta onu örgütlemeye dönüştürerek, bunun şahsında somutlaştığı militan kişiliği yakalayarak kazanılacağı anlamına gelir. Herhangi birşeyde değil, bu özelliklerle kazanılacaktır. Ve gerçekten bir, simdiye kadarki bütün faaliyetlerimizi bu yeni dönemde bir hazırlık evresi olarak alırsak, bu evrenin de nasıl kazanılacağını çok iyi anlarız. Partisi ideolojisi, politik ve örgütsel yönünden, kitlesel temel açısından, düşmanını, yitirmesi açısından çok ileri bir gelişmenin içinde olduğunu yadsınmaz. Düşmanın Kürdistan üzerindeki ideolojisi, siyasi, askeri etkinliği hiçbir dönemde görülmemiş bir biçimde aşırmıştır, yayılatılmış ve büyük boğuk acımıştır. İşte gerilimi, bu döneme ve böyle bir ortama dayatmak istiyoruz. Gerillanın böyle bir ortama böyle gelişme potansiyeli vardır. Neden? Çünkü ortama biraz bakarsak, düşman eskisi gibi birakılmaz serbest dolamaz, önemli oranda dolaşıyor, yaygın operasyonları geliştirmiyor, hele hele geceleri hiç çıkmıyor. Dağlık alanlara girmiyor; daha da önemlisi kitleler üzerinde etkinliği önemli oranda kırılmıştır. Geliştirdiği operasyonlar

gerçekten bizim için çok geniş bir manevra alanına gelirken, düşmanın da aslında son derece daraltılmış bir manevra gücüne sahip olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu, nirengimsiz sağlamıştır. Düşmanın bilgi kaynakları boş çıkarılabilir. Nokta operasyonu sıradan bir manevra ile boş kırtılabilir. Bu, bizim için ne demektir? Geniş bir savaşçılığın gelişim şansını, olanagının elde etmek demektir. Bugün bu var mıdır? Vardır. Demek ki, eylemlerimiz düşmanın otoritesini yerle bir ederken, geniş arazi parçaları üzerindeki hareket serbestliğini önemli oranda ortadan kaldırıncı, bizim için son derece geniş bir otoriteye ve harekete alanına yol açmıştır. Kitleler üzerindeki düşman korkusunun etkisi son derece daraltılmıştır. Bunlar, Partinin bu yıllardaki başarılarının, fedakarlığı, cesareti sayesinde ortaya çıkan, çok salmasına ve destek görmesine iyi örneklerdir. Bugün kendine böylesi gelişmelerini artık temel almaktadır. Kitle temelimiz her zamankinden daha fazla gerilimi barındırıyor, beslemeye, güç vermeye uygun haldedir. Bunlar sıradan bir kazanım mıdır? Hayır! Demek ki, bu yılların kitlelere kazandırdığı deneyim ve Partiyi alan güven böylesi eşsiz bir savaşım sonucudur. Çok destegi iyi kullanılır, halk savasımın birçok savasçısı, lojistik destegi, barınması, örgütlenmesi, cephesi gelişebilmektedir. Ve bu da ne demektir? Hiçbir dönemde görülmemiş olan halk savası olanlağın kavuşması demektir.

Parti, özellikle simdiye kadarki direnişini kendine kışkırtmıştır. En sıradan üyemiz bile gözünü kırpmadan her türlü savaşım içinde girebilecek kadar güçlendirilmiştir. Ideolojisi, politik ve örgütsel olarak sağlamlaştırmıştır. Öncü keirdeğide hem sayisal olarak bir gelişme var, hem de güçlü bir niteliksel gelişme vardır. Çok güçlü bir tecrübeyle sahiptir; tamadık dağ-taş, köy-kent kalmamıştır. Bu, uluslararası alanda da böyledir. Bu, büyük bir tecrübe birikimidir. Bu tecrübe simdiye kadar hiçbir zaman bu kadar güçlü değildi. Bu da önumüdeki dönem kazanımında en çok dayanabileceğimiz bir birikim ifadesidir. Bunlara dayanarak diyorum ki: Şehitlerimizin kanları temelinde kızıl bir

nu esas almayan bir savaşçı ve bir eylemcilik başarıları bir savaşçılık diyebilir miyiz? Diyemeyiz! Gerek dönem militan kişiliği, gerekse militanın örgütleyeceği halk savaşçılığı, mevcut kazanımların, birakım gersinde olmasını, onu mutlak azaı sonuçlarına götürülebilir bir gelişim seyirinde olmalıdır. Aşağısının kabul edilmemesi gerekiyor. İşte örgütün emri, işte şehitlerin anısı ve bu anıların yükek sorumlulukla yerine getirilmesi böyledir. Böylesine bir dönemi başanlık kılmak için, görüyoruz ki çok şeyimiz vardır. Eğer Parti tarihimizi gerek daha yetkince inceler ve sonuçlarını özümsersek, göreceğiz ki, çok büyük bir karşılık vermek ve dönemi başarılarla dolu kılmak isten bile değildir. Bu nedenle bir, simdiye kadarki tüm çalışmalarımızı, kazanımlarımızı, şehitlerimizin anısına bağışlılık birleşik bir ifadesidir diye tanımlıyoruz. Anlara bağışlılık gereği, bu kadar gelişimci diyorum. Bu, Partimizin yetkinleşmesi ve en soylu karşılık verici. Baştan beri yapılan çok kapsamlı çözümlerle bu temelde, Dikkat edilirse, çözümlerimiz, geleceğin zaferine kazanılması için ne gerekirse onu veriyor. Zaferi kazanacak parti, zaferi kazanacak militan çalışma tarzı, vuruş tarzı neyse onları güçlü bir biçimde vermektedir. Ve bu, TC alternatifinin onu yıkmata temelinde, onu gerçekten aşma temelinde sağlamadığı PKK, günümüzdeki gerekçeleri yeni insanı, yeni insan ilişkilerini önde yaratmıştır. Her ne kadar uygulamayı yaygınlaştırmamışsa da, kitlelere tasarlınmışsa da, bu önde basılmıştır. Bu, büyük bir kazanım ve halka bağışlılık gereği. Yüce inanç ve ideolojimize bağışlılık gerekleri, böylesine sağlamca yerine getirilince, şehitlerin anısını sürekli bir emir-komuta zinciri olarak başmızda görmem gereği de budur. Eğer biz her yılı geçen yıldan, her ayı geçen aydan, her günü geçen günden daha yukarı, daha başarılı kılyorsak, sağlam bir komuta altında savaşışımızdan ödürdük. Ve bunu cesaretle bütün Partiyeye ve halka dayatıyorsak, bunun en yüce gerek ve en bağı kalınması gereken değeri olmasından ödürdük. Başka şey Partimize yarasaşmaz. Yarasaşmadığı gibi, esas anlamaz da. Bu anlamda, eğer şehitlerimiz en yüce

sık sık tekrarlıyoruz ve bu nedensiz de değildir.

İşte değerlerimizin büyüklüğünü bilecek Partiyi yönetmeye çalışıyoruz. Bunlar kendilerine doğru sahip çıkılmasını vasıyleriyle bize bildiriyorlar. Neden bize bildiriyorlar, kim buna karşı koyabilir, kim başka gerekçelerle başka tür yaşıntının da mümkün olabileceğini söyleyebilir? Hayır! Kürdistan'da PKK önderliğinden ve böylesine gerçekleşen direniş ve direniş şehitlerinden başka yaşam aramak, başka ilke, başka ahlak aramak tam sapırmadır, yuzsuzluktur. Bu, kendisini yatırdığı gibi, yüce değerlerimizle de yonamadır. Bu temel değerlerimize biraz saygımız varsa, anıları sağlam yaşayorsak, o zaman hepimizi kişiliğimizde birleştiren bir, biraz vah vah demek mi varlığını kanıtlayacağız? Yoksa son nefeslerimize kadar ve böylece ölümsüzlüğü seçerek varlıklarını kanıtlayanların anlarına daha yoğun savaş ve cesaretle karşılık vererek mi anlarına bağışlılığımızı kanıtlayacağız? Açık ki, kişiseliği kanıtlayacağız. Bu değerler bağışlı, aslında bir ahlaka sahip olmaktadır. Bu siyaseti, örgütü, ölkedir, vatandır. Herkes kendisi için kuvvet kaynağıdır. Bilincimizi yoklayalım, yürüğimizi bizi duygulandıralım. Göreceğiz ki, okyanuslar kadar bir kaynağa sahibiz. Bunlar eskiden olduğu. Başlangıçta birkaç kişi, daha sonra her geçen yıl daha da artarak ve gittikçe öneme duramaz bir sel gibi bizi bir gelişim halini almıştır. Anıya bağlı kalmak, buna katılmak ve coşmak demek. Bunun bilincinde, savaşın taktiklerinde üstün manevra kabiliyetine, dağa dağla kitleleri buna çekmek, nesi bir çokşuk ortama olduğunu kanıtlanabilir mi? Kanıtlanabilir. Önumüdeki dönemde şehitleri yaşamak, onları kendimize yaşatmak budur. Ve gerçek kararlılık da budur. Bu gerçeği gerek tek topluma hakim kılmak, siyasi ölçüde kadar ahlaki bir görevdir. Eğer militanlar buna değeri kendi sorumlulukları altında halka tam yansıtmazlarsa, güçlerini ve yaşamlarını bu temelde en iyi bir biçimde değerlendire-

mükünlecek gerçekten tam bir devrimci planda ifadesini bulan ve yine tüm gücümüzü son derece aktif bir biçimde kullanan vuruş tarzını, çalışma tarzını, halk savasının inceliklerine göre, bunun biziye uygulamasının en yaratıcı biçimini bularak gerçekleştirdiğimizde, zaferin eşine kadar ulaşabileceğiz. Bu hayal değil, devrimci teorimizin daha başlangıçtan beri önumüze serdiği, ama bugüne kadar faaliyetlerimizle adım adım hazırladığımız, ulaşabildiğimiz bir yüce devrimci gelişme olasılığıdır.

Kapsamlı çözümlerimizle biz, bu dönem kazanımlarımız konusunda üzerimize düşen yapmak istedik. Bunlar, Partimizin başarı olanaklarını katbekat arttırmak için yapılmıştır. Dolayısıyla değerlendirmesini bu temelde yapan Parti çalışanları, bu çerçevede kendilerini geliştirebilir ve üzerine düşeni başarıyla yerine getirebilir. Yine Parti Önderliği olarak biz, şehitlere göre bağışlılık gereklerini bu kapsamlı çalışmalar gerçekleştirmekle göstermiş oluyoruz. Bunlar aynı zamanda Onların Partimize katkılarını büyük değerler gibi alma ve bu temelde halka en değerli mücadele katkılarını yapmalarına duyan bağışlılık gereği yapılmıştır. Dolayısıyla kullanmak durumunda olanlar da aynı sorumlulukla yaklaşırlar. Kendilerini yetkinleştirilen şartlarıdır. O halde bütün Partilerimiz önumüdeki dönemde bu çerçevede yaklaşımları hem nihai zafere daha kesin bir yaklaşımları, zafere, hem de bunun nasıl kazanılacağına bir gurur verici bir yaşamı yaşamak ve hem de vazgeçilmez bir görevimiz yerine getirmek. Partimizin bütün şehitlerini, bu arada özgün bir yeri olan mart ayı direniş şehitlerinin bağışlılığı, tekrar bu temelde diledikleri ve tüm Partileri onu en güçlü bir değerlendirmeye haline getirmeye çağırıyoruz. Yine bu temelde hakimimiz, devleti tarihin en yığıtıcıları etrafında sınıksız bağlanarak, o yüzyılların kordüğümün parçalamaya ve kendi özgürlüklerini bizzat bu dönemde kendi öz savaslarıyla kazanmaya çağırıyoruz!

— Direniş şehitlerimizin yüce komutası altında zafere doğru ilerli

PKK ZİNDAN DİRENİŞİNDE 8. YIL DALGASI VE M. EMİN YAVUZ'UN ANISINA

Baştarah 1. sayfa

miştir ve aynı zamanda da bu dönemin bir tamamlayıcısı olmuştur.

Onlar, gerçekleştirdikleri bu kısa vadeli son direnişle ulusal kimliği resmi düzeyde dümana itiraf ettirdiler. En üst düzeyde bizzat faşist askeri rejimin başı Evren ve Özal bile bunu kabul ettirir. Yine Milli Savunma Bakanı'nın yaptığı açıklamaya ve muhalefet partilerinin de en azından bunları kabul etmeleri, bu direnişin görkemliliğini göstermektedir. Ortaya çıkan bu sonuç, yani siyasi rejimin bütün resmi temsilcilerinin adeta başka cereşlerin olmadıkları bilerek, bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmakla, ulusal direniş tarihinde önemli bir aşamayı, onun bir sonucu ve yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bundan dirençlecek ve çıkarılacak epey ders var. Bu özellikle insanlığın ulusal kurtuluş için ve her türlü kolektif karşı direnmede, zlenmesi gereken yönü, bunda iddialı olanların nasıl yaşamaları ve neleri, nasıl yaratmaları gerektiğini ortaya koyuyor. Bu, elbette buna yol açarak Partinin ideolojik-siyasal çizgisi kadar, onu doğru uygulamanın ne demek olduğunu da çok açık ortaya çıkarıyor.

Süpheşiz ki onlar, sekiz yılı aşkın bir süredir sürekli bir şekilde direnmeyi, salt kendi başlarına yürütüyorlar. Her düzeyde faaliyetlerimizin birleşik etkisi de bunda önemli bir rol oynuyor. Ama her şey rağmen yine de onlar, kendi mevzilerinden sökülüyor, o mevzileri sürekli savunuyor ve bunu giderek önemli bir başarı noktasına kadar getirmiş bulunuyorlar.

Süpheşiz, bu direnişin tarihi uzundur. Onu burada aşama aşama değerlendirecek değiliz. Ama, düşmanın onlara dayattığı koşullar ve muazzam güç dengesiği içinde, onların insanlık onuru ve düşüncelerinin sadece ve sadece yürekle-

Parti Önderliğini yüceltmeyi başardılar. Bunlar, çok önemli direnme örnekleridir. Daha o sloganların yankısı bile kulaklardan silinmeden, hemen peşinden gelişen bu yeni direnme var. Bununla zindan direnişleri Türkiye ve dünyanın bir kez daha kendi gerçeklerine eğilmelerini sağladılar, doğru ve insani olanı, insan hakları ve demokrasinin gereklerini dikkat etmeyi dayattılar. Diyarbakır gibi sömürgeciliğin en çok yoğunlaştığı, özel sömürge valisinin karargahını kurduğu bir alanda, bütün dikkatlerin bir kez daha direniş üzerine çekilmesi ve geniş bir kamuoyunun yaratılması, Partimizin en önemli bir hamlesinin gerçekleştirildiğini ve düşmanın o muazzam provokasyonlarının boşa çıktığını gösteriyor.

Bizzat zindan direniş Diyarbakır'da katliamları, hemen hemen bütün kesimleri çekmesi ve hatta iktidarından muhalefetine kadar bütün direnç partilerinin bile buna ilimli yaklaşma gereği duymaları, bu direnişin ne kadar bir etkiye sahip olduğunu ortaya çıkarıyor.

Tabii ki, yoldaşlarımızın amacı sadece böylesine basit kazanımlar sağlamak değil, gerilla mücadele-mize bir katkı sunmak ve şanlı bir dönem öncülüğünü yapmaktır. Diğer gelişmeler kesinlikle bunu gösteriyor. Partimizin gelişmeleri sıcağı sıcağına onlara ulaşır ve böylelikle onlar bir görevi yerine getiriyorlar. Demek ki, devrimciler koşullar ne kadar zor ve ednilen bilgiler ne ölçüde az olursa olsun ona gereken karşılığı verebiliyor, irdi gücü dayatabiliyor ve sonuç alabiliyorlar.

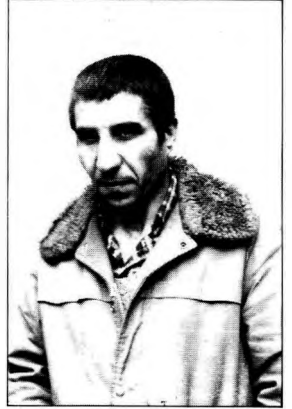
Başa Diyarbakır zindan direnişçiliği olmak üzere bu cephedeki direnişler Partimizi epey beslemiştir. Biz 1982 ve sonrasında ülkeye henüz fazla yönelmeden bile, onlar en büyük direniş gerçekleştirdiler. Onların o dönemdeki direnişleri,

bunlara iyi karşı koydu. Bizler de benzeri gelişmeleri daha da yaşadık. Unutmayalım ki, onların okuyacak bir kitapları, yazacak bir defteri, seyredecekleri bir televizyonu, dinleyecekleri bir radyoları yoktu. Ama, o koşullarda doğru tahliiller ve doğru devrimci görevleri ortaya koyabildiler. Bunun sonuçları ve belgeleri elimize ulaştı. Görüyoruz ki, Partinin yaşadığı gerçek ne ise, orada da aynı muhteşem başarılar geliştirilmiştir. Bu, PKK'nın tarihi kişisi ve çizgisinin özelliklerine tutarlı bağlılığın bir sonucudur.

Daha sonraki 1984-85 atılmaları vardır. Onların, bu atılmamızda destek oldukları, hem güç alıp hem de güç verdikleri biliniyor. Bu hamlelere arkadan dayatılan provokasyon, işbirlikçilerin oyunlarında, özden boşaltma çabalarında karşı tutarlı karşı koymamız, onlarda, birliklerini koruyarak leke gelirmeyerek, en ufak bir talepte bile bulunmadan başı dik olarak buna en onurlu karşılığı verdiler. Bu noktada onlardan öğreneceğimiz önemli dersler vardır. Bu derslerden başta geleni ortaya koydular ki tutarlı Partililiktir. Kesinlikle en ufak bir talepleri olmadıkları gibi, tam tersine "yapmak istediğimiz küçük bir katkımız", "Partinin yürüttüğü mücadelede bize de elimizden geldiğince böyle bir çabaya karşılık vermek istiyoruz" demeleri; işte bu gerçeğin somut bir örneğidir. İstedikleri tek şey, gelişmelerden daha fazla bilgilendirilmeleridir. Nitekim okuduğumuz raporları ve mektupları bu çerçevededir.

Son direniş, zindan savaşçıların mücadelemize olan katkıları daha da geliştirmiştir. Hatta, halk savaşımızın yönlendirilmesi doğrultusunda bir adım olduğu için stratejik bir düzeyde kadar kendisini yükseltmiştir. Nitekim direnişin geniş halk güçlerini de katan ulusal kimliği resmi düzeyde itiraf ettir-

Mutlu ve gururluyum doğduğum topraklar Ülkem Kürdistan uğruna direndim yıllar boyu Diyarbakır zindanında. Ölümüş düştüm o kutsal gün yoldaşlarım direniş bayrağını yoldaşlarımıza devrederek.

tün rejimi sarstı ve onları çok erkenden boyasına beklemeyi bilmeleri tavsiye ederiz.

Altıyüz kişiyi büyük bir kararlilik içinde öldürme orucunu sürdürmesini, TC kaldıramaz. TC açısından burada, dünya çapında büyük bir yeniliği uğrama tehlikesi vardır. İşle onları geri adama zorlayan da bu gerçekler. Yoksa ilimliler dükkanından ya da alıcınlarındanki kaynaklanmamaktadır. Kaldı ki, en azgın bir şoven olarak Evren'in son konuşması vardır. Karşındaki 1988-kış askeri tatbikatı "Sarı-kamış"ı hatırlatarak, "cesedimizi çığneyip geçmeden onlara bu vatani öldürmeyeceğiz" dedi. Bunun anlamı şudur: "Böyle bir kimliği kabul etmeyeceğiz". Ama, o bu gerçeği bizzat itiraf etmek zorunda kalmıştır. Uzun barbarlık tarihine, şoven karakterine ve faşist rejim belası bir yetkinleşmeye ulaşmış olmasına rağmen, onun böyle bir itirafatı bulunması direnişin büyüklüğünü göstermektedir. Burada, hayatlarını sonuna kadar ortaya koyarak devrimcilerin kararlılıklarını kanıtlamaları vardır. Bu itiraf, bunun üzerinde sağlanmıştır.

Ciddi bir dönem yaşanmaktadır. Kürdistan alabildiğine korkular çemberi içinde alınmış, provokasyon yöntemleri alabildiğine uygulanmakta, tavizler, satın alma ve bilyen birçok yöntem devredir. Böyle bir ortamda ve her türlü yozluğun, sustulmanın, toplumdışlığın yaşandığı Diyarbakır gibi bir zeminde gerçekleştirilmesi mümkün değildir.

Burada önemli bir sonuç çıkarmak mümkün. Bu sonuç, bu direnişin önemi de ortaya koymaktadır. Tutarlı devrimciliği direndi ve kazandı. Bu gelişmelerin, böylesi bir temelde ortaya çıkmasının altında, bu gerçek yatmaktadır. Bu daha ilk gün yoldaşlarımız "direnme yasağıdır" sloganını somut ifadesidir.

O halde, bizim de yoğun bir biçimde üzerinde durduğumuz alanlar, koşullar ve zaman nasıl olursa olsun aleyhte ve lehle olabilir, her zaman gelişmeye kaydetmek mümkündür. Ulusal kurtuluş ve devrimci demokrasinin artık yaşamın zorunlu bir aşaması olduğu yerde, bunun gereği müddetla yapılabilir, somut devrimcilik bunda başarı

kaydedir. Eksiklik ve olumsuzlukları incesle yapamaz. Bugün halen işte ve dista Partiya dayatılan her türlü faşistçe-bozguncu, birliktin uzak kaptıkları hatırlayalım. Savaşta gönüllüz-ikircili yaklaşım, hatta bunun üzerinde sayısız kişisel yaşam hesapları içinde olma bileyşelliğinin bir eğitim haline getirilmesi, bu gelişmelerde tamamen çözülmüştür. Bunların kabul edilemeyeceği çok açıktır. Direnişçilerin neyi nasıl söyleyip, neyi nasıl yapacakları ortadadır, esas alınması gereken ölçüler başka ne olabilir. Öyle adamlar var ki, son derece elverişli alan ve koşullarda bile doğru dürist bir Parti çalışmasını yürütüyorlar. Kendilerini sevdalanarak rahat koşulların etkisi altında yolaşılıyorlar. Biz buna PKK faaliyetleri ve yoldaşlık diyebilir miyiz? Bu örneklerin PKK'deki yoldaşların gereklerini son derece uzak oldukları, çok açıktır. Bunlar, direnişin gelişme özelliklerini ve amaçlarını bilerek, kendilerine buna göre bir çeki-zdirmek zorunda oldukları. Ve açık ki bu içinde düşülen yetmez durumların, teorik izahlarla başa gerekçeler ileri sürerek geçitirilemez. Bütün bu gelişmeler, gerekçelerin daha iyi görülmesi, kendilerinin düzeltmek istenilenlere bir kez daha doğru ulaşmış olduğunu hatırlatmak, ilah olmalarının durumlarını ise daha da açığa çıkması için yapıyor. Böylece ilah olmalarını şu veya bu şekilde kendilerini gizlemeleri mümkün olmayacaktır.

Bu direnişte şehit düştü haberi aldığımız M. Emin Yavuz yoldaş yakında tanıyoruz. Bizim ilk grup faaliyetlerimiz ilkökul düzeyindeki bir eğitim sahne olduğunda, ama tam bir emekçi olarak en canlı biçimde katılan bir yoldaşımızdır. Hilvan'daki çalışmaların en onünde yer aldı. Şa ocaklarında ve diğer işlerde çalışıyor. Fakat çok canlıydı. Toplantılarımızda gelirken hiçbir şey esirgemeyiz. Çok fedakar ve cesurdu. Ağalığı karşı çok büyük bir kını vardı. Kesinlikle anti-federal demokratik bir çıkışla mücadeleye gelmişti. Nefret ettiği ağalığa ve faşist güçlere karşı halk kişiliğini dayatmak ve halkın özgürlüğünü temsil etmek için çok azimli ve kararlıydı. Tüm toplantılara çok yüksek bir ilgiyle katılıyordu. Oysa geniş aile sorunları vardı, bakkamla mükellef olduğu çocukları vardı, yoksuldu. Sürekli fedakar baskılarla yüzüyordu. Buna rağmen katılmıyış esirgemeyiz. En az donanıyla zindana girdiğinden uzun süre direnebildi. Bu direniş bugün

rine dayanarak savunma gibi bir durumu vardır ki, daha çok bunun anlamı üzerinde durmak istiyoruz. Onlar bu direnişleriyle, tarihin tandığı en barbar bir rejime karşı ve Partimizin önderlik ettiği mücadelenin bu aşamasının sağlama bir cephe olarak adeta daha sonra sağlanacak birçok gelişmeyi daha şimdiden belirlemişlerdir. Düşmanın tavizler politikasının nasıl ortaya çıkarılabileceğini nitelemiştir, ve orada reşmen bir taraf olarak kendilerini temsil etmişlerdir. Bunu, Partinin direnişçi sloganıyla dünyaya ilan etmişlerdir.

Bilyyoruz ki daha yakın bir süre önce sömürgecilik yirmi yoldaş adama "ceza" verdiğinde, ceza-verindeki yoldaşlarımızın adeta yeriğöğü çitlatılan sloganlarıyla, sömürgeciliği kahrettiler: Partiyi ve

öncüllük düzeyinde bir direnme ve çağırıyor. Dolayısıyla bizim daha sonraki atılmamız bunu tamamlamı niyetledikler. İkisi de özü ve birbirini güçlendiren durumlardır. Tüm yeniliye doğru kavranıp uygulanması gereken bu direniş hareketimiz tamamen doğru kavramak ve gerçek devrimci sonuçları çıkarmasını iyi bilerek gerekiyor.

Cok iyi biliyoruz: onlara da dayatılan provokasyonlar vardı. Bu direnmelerin mirasını ters-yüz etmek için bir yandan düşman elinden gelen her şeyi yaptı, diğer yandan reformizm içinde de yönetime her türlü işbirliğini geliştirerek ondu çarptırmaya, ulusal kurtuluş özünden boşaltmaya ve böylelikle etkisini alabildiğince yayılatmaya caba gösterdi. Ama sorumlu Parti devrimciliği her şeye rağmen

mes, Türkiye içinde demokrasi mücadelesine çok güçlü bir ivme kazandırmış. Liderin her türlü fedakarlığına rağmen, SHP'yi doğru demokratik bir konuma zorlaması, adeta buna mecbur olması, hatta ANAP da dahil düzen partilerinin kendilerince daha "anlaşılsı davranılması gereğini duyma" noktasına getirilmesidir. Bu, direnişin büyüklüğü ile Türkiye demokrasisi mücadelesi üzerindeki etkilerini göstermektedir.

Direnşe katılanların sayısı iki-biri olarak verildi. Yine altıyüz yakın yoldaşın öldürme orucu gibi bir direniş göze alması söz konusudur. Bu da, rejimi ırktı. İsteklerinin yerine getirilmesi için altıyüz kişiyin öldürme orucuna devam etme kararlılığında olması, Çankaya merkezi de dahil olmak üzere, bü-

dokuz yılı geride bırakıyor. M. Emin YAVUZ yoldaş, PKK'nın ilk kitlesel-leştirilmiş dönemde başlayarak kavga-lı-yumruklulu direnişlerden silahlı gösterilere kadar ve her türlü zor-luk altında bütün direnişlere ka-tılmış, en son olarak da TC ege-menliğine karşı böylesi bir dire-nişte sonuna kadar kararlılığını korumuştur. Bu bir gerçektir kanıta-lıdır ki, o da şudur. Baştan itibaren PKK'nın direnişinde bu kişiliklerin imzası vardır. Bazıları bugün, PKK adına çok şey söyleyip kendilerini çok şey sahibi görebir-ler, ama bunlar önemli yanılgılar-la doludur. Özellikle bu dış zemin-lerde bu tip yanılgıları yaşayanlar az değildir. Oysa, PKK'yı PKK ya-pan en baştan günümüze kadar bu tip çalışmalar ve bunların sahipleri-dir. Büyük Parti yüreği, Partinin büyük direnişçi-tutkulu kişiliği bu kahramanların omuzunda yükse-lir. Belki çok laf yapmasını bilme-mişlerdir, ama bütün önemli dire-nişlere imzalarını atmış ve ya bun-lara katılmışlardır.

Biz her zaman yaşayan özük gör-mek gereğinden söz ettik. Esas alacağımız budur. Kendine sevdi-ye son derece demagogi bazı tip-ler ortaya çıkarıyor. Belki bir-iki laf emesini becerip küçük birkaç ça-şma yürütüyor, ama hemen pe-ninden kayırmızı dayatıyor, ken-dince talepler ileri sürüyor, tale-der insanları yanlarından bile pe-çemiyor. Tek kelimeye bunlar terbi-yesizlik yapıyorlar. Kendi gerçeği konusunda bu kadar habersiz, bu kadar gaffal yaşıyanlar için en ba-sitinden ancak bu söylenebilir. PKK'nın çıkışı ve gelişimini ana esasla-

rını kavramak ve bağlı olmak gere-kir. Bu gerçek kuakardır edilip de-ğişik ölümler ve kendine sevdi-li kişiliklerin ortaya konulması ve üs-telik bir de bunları Partiyi aldatmaya kadar götürülmesi doğru değildir. Tekrar belirtiriz ki, bizim dire-nişçi değerlerimizi her yönüyle an-lamak gerek. Biz bu insanlara direnecimizde dair söz verdik, onlar da söz vermiş ve şereflice direnmişlerdir. Birçoğunun çocuk-ları vardı, ekme bulamayacak ka-dar yoksullardı, donanımları çok zayıf, çok vahşi koşullarda yaşı-yorlardı; ama bu noktaya kadar gelebilirdi. O zaman kim bunu temel almayıp da başka şeylerle gününü gün etmeye çalışacak ve Parti içinde de sayıya bekeleycek? Bu, büyük bir ahıksızlık, büyük bir bozulma ve oportünistleşmeye or-

tam hazırlamak anlamına gelir. Biz-im buza onay vermemiz, onlara ters düzmeyiz ve bu değerler savuna-mayacak duruma girmemiz demektir.

Demek ki, Emin yoldaşın yaşa-mı, Partimizin şanlı doğuşuna ve direnişçi tarihine denk gelen bir yaşamdır, bastan sona kadar Parti-mizin ana atar damarlarından biri-sidir. Onun yaşamı ve kişiliği, kendi önderlerinin şahsında bir halkın özgürlüğe nasıl kalacağına kanı-nılanması; halk kişiliğinin nasıl ya-sayıp, nasıl ortaya çıkarılmasının ortaya konulmasıdır. Aynı zaman-da, bizimle sağlam yoldaşlık için kalmak isteyenlerin değerlere nasıl bağlı kalmaları gerektiğinin de or-taya konulmasıdır.

Gördükleri bütün eğitime ra-ğmen kendilerini halen sağlıklı bir devrimci pratiğe veremeyenlerin

durumlarını göstermek açısından bütün bunları yeniden, bir tekrar niteliğindedir de olsa belirtiriz. Bu tipler en az bir bilgi donanımı ve en az teknik tecrübeyle direnişçi yuk-seltilerle kendi konumlarını kar-şılaştırmalıdır. Onlar donanım-sızdır, ama Partiyi bağlılıklar ve direnişçi kararlılıklarını kesinti Ma-demki onlar bunu gerçeğeleştir-mektedirler: o halde bunca donan-ım ve en geniş özgür direnme olanaklarında kimse başka dayal-malarda bulunmamalıdır; hiçbir anlamı olmayan ve kişiyi adeta kötürümleştiren önderlik sevdalı-ları içine girmemelidir. Bazılar "Par-ti sözcüsü" oldum, nasıl olsa im-kanlar geniştir diyerek Parti değ-erleri üzerinde oynamamalı, bu tip düşüncülükleri Partiyi dayatılma-lıdır.

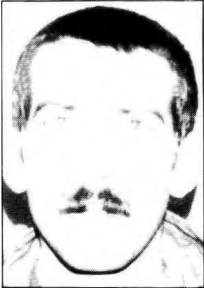
İster hapisneden çıkmış, ister ülke dışında katılmış olsunlar, gercek direnişçi hatfını temsili etme-yenler, onu kavramak istemeyen-ler, başımıza neler getirmek iste-diler? Bunu birlikte yaşadık ve gö-rüldü. Zindan direnişçilerinin anla-riyla uyumlu yaşamak, her türlü soysuz yaşamı Partiyi yaşamının yerine koymak mıdır? Yine, her türlü mücadele ve gelişme imkanı ol-masına rağmen, iki insanla doğru dürist ilgilenmemiz ve bir de en popüler önderlik şfialarını kişin kendisine yakıştırmaması mıdır? PKK'nın militan kişiliğiyle, bu tür bir dayatma arasında hangi bağlardan habesbedebilir? Bütün bu sorun-larımız cevap arıyor. 8 yıl direniş dalgaşı her zamankinden daha nel olarak, bunlara cevap vermektedir. Kavramak ve anlamak isteyenler

için gerçek çok açıktır.

O halde Partimizin gerçek mili-tan kişiliğini şahsında temsil eden M. Emin yoldaşın, bunu çok güçlü bir direniş içinde şehadete kadar ulaştırmasıyla Partiyi fiziksel ola-rak büyük bir devrimsiz kaybetmekle birlikte tarihi bir halk kişiliğini -önderliğini- de kazanmış olma-ktadır. Rus devriminde tüm dünya halklarını tanıdığ, bir Babuşki-lerdir. Bizde bu yoldaş böyle de-ğildir. O, kendisine verilen bir ad a layık olduğunu ortaya ko-yuştur. Partimiz ve halkımız için böyle kişilikler vardır ve daha da çıkacaktır.

Partiye ve şehitlerin anısına ke-sin bağlılık, bugün yüzlerce ve bin-lencesini ortaya çıkarmıştır. Böyle yüzlerce şehit vardır. Adsız bir Parti emekçisi bir direniş kahramanı ola-rak, gösterişsiz ama derinden bir katıllama iç günden son nefes anı-na kadar Parti ve halkın çıkarlarını esas alan M. Emin yoldaşın en eski bir yoldaş olması itibarıyla da bu gerçeği en güçlü bir anı olarak bize hatırlatırken, boş yaşamadığını, önemli direnişlerde büyük etki-sinin olabileceğini ortaya koydu. O'nun ve Onun şahsında bütün direniş şehitlerinin ve direniş ka-hramanlarını, bu temelde selamlı-yor ve her zaman söyledığımız sözün bir gereği olarak, bu direniş ka-hramanların anılarını hatırladığımız da doğayla gerçekler temelde 88 yılı ve daha sonraki yıllarda da dire-nişimizi daha da güçlendireceğini belirtiriz ve bu şehitlerimizin yolunda başımız ve özgür Kürdistan'a yürümekte kararlılığımızı y-neliyoruz!

Kürdistan Proletaryasının Büyük Komutanı Eyüphan YÜCE (Ferhat) Yoldaşın Anısı Yolunuza Işık Tutuyor

Eyüphan Yoldaş, 1965 yılında Kulup ilçesinin Üçköyü'nde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Birçok Kürdistanlı gibi O da daha küçük yaşlarda çalışmaya başladı. İlkokulu bitirdikten sonra, iş hayatı Onun için ayrı süreklilik kazanır. Köyde çobanlık yapıyordu. 1977 yılında Silvan'a göç ettiler. Burada da çok çeşitli işlerde çalıştı. Kahve, lokanta gibi işyerlerinin yanı sıra, sigara kağıdı satıcılığı, ayakkabı boyacılığı, amelelik ve bütün ek-me de çalıştı. O küçük yaşına rağmen, ailenin geçimini göğüsleri arası-nda yetti. 1986 yılı atımında HRK'nın aktif bir savaşçısı olarak, sömürgeç ordu güçlerine ve çete-çiliğe karşı geliştirilen yoğun em-yelimlilik içerisinde yer aldı.

1987 yılı başlarında bir grup yoldaş ile birlikte Partinin çağırışı üzerine yurtdışına gitti. **Mahsum Korkmaz Akademi**'de, ilk Kong-re çizgisi temelinde siyasi ve askeri eğitimi tamamladı. 1987 yılı **öz-gürlük yürüyüşü** atılımına güçlü bir şekilde hazırlandı. Bu atımda yer almak için büyük bir çaba ve istekle çalışmalarını geliştirdi. Bu dönem-

de süreci şöyle belirtir:

"Ben bir Kürt olduğumu anla-mıştım. O dönemde Apocular ola-rak adlandırılan Partimizin adını duymuştum. Yine, Kürt halkının ezildiğini de kısmen anla-mıştım. Apocuların Kürt halkının hakkını savunduğunu duymuştum ve ben de bunlarla ilişkiye geçmek iste-dim. İşçilerin haklarını savunuyor-lardı, ki ben de işçiydim. Ağalara karşı mücadele veriyorlardı, ben buna da sevindim. Bütün bunlar-dan sonra kararımı verdim. En son çalıştığım bütün işini ve tutulmuş tar-ları bırakarak, bir Kürt olarak vazime yerine getirmek için, ulusal kurtuluş safılarına tereddütsüz ka-tıldım."

Ulusal kurtuluş safına böyle-sine soyulmuş bir yurtsever duygulu ile katılan Ferhat yoldaş, alanında ve-ren bütün görevleri büyük bir özveri ile yerine getirdi. 1980 as-keri-faşist darbesi ardından bir müddet Parti ile ilişkileri koptu. Ama o devrimci-yurtsever duygulardan hiçbir zaman kopmadı.

15 Ağustos devrimi atılımının ardından Parti ile yeniden ilişki kurdu. 1985 yılında Güney Kürdistan'da siyasi ve askeri eğitimi gördü. **Berwedan Eğitim Devre**si'nin en başarılı öğrencileri arası-nda yer aldı. 1986 yılı atımında HRK'nın aktif bir savaşçısı olarak, sömürgeç ordu güçlerine ve çete-çiliğe karşı geliştirilen yoğun em-yelimlilik içerisinde yer aldı.

1987 yılı başlarında bir grup yoldaş ile birlikte Partinin çağırışı üzerine yurtdışına gitti. **Mahsum Korkmaz Akademi**'de, ilk Kong-re çizgisi temelinde siyasi ve askeri eğitimi tamamladı. 1987 yılı **öz-gürlük yürüyüşü** atılımına güçlü bir şekilde hazırlandı. Bu atımda yer almak için büyük bir çaba ve istekle çalışmalarını geliştirdi. Bu dönem-

de Partiyi sunduğu raporunda bu konuda şöyle der:

"Geçmişin son sözü olarak gördüğümüz eğitimle Parti ideolo-jisini, politikasını, ilk Kongre çiz-gisini büyük oranda kavramış bulun-maktayım. Partimizin tarihini ve gerçeğeleştirme için pratiğin üze-rine yürümek ve düşmenden gelen iç ve dış saldırıları boşa çıkarmak için yetkinleşmiş bulunmaktayım. Parti taktiklerini hayata geçirmek, halkımıza öcülük edebilmek, eği-tebilmek, şehitlerin yolunda yürü-mek ve Parti Önderliğinin emirle-rini yerine getirmek için mücade-lenin her alanında görev üstlenebi-irim ve bu görevlerin üstesinden gelebilme ve yerine getirmede kendime güvenirim." Yeni dö-nem ülke pratiğine yönlenirken de, Eyüphan yoldaş yeni dönem önsözü olarak şunları belirtir: "İlk Kongre çizgisinden, Parti ve Parti Önderliğinden aldığım güçle yeni dönemde mücadeleye kararlı bir şekilde gireceğim. Her kendime güvenirim. Partiyi, Parti Önder-liğini, devrime, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, dağların uçuklarında düşmana karşı sava-şan yoldaşlarımıza ve halkımıza so-nuna kadar bağlı kalacağım. Geç-mişte verdiğimiz söz bağli olarak, sözümlü yineliriz. **Kararlılığımı ve yeni dönem gerektirdiği ge-rekleri üzerine karar, fedakar, azim-li, yaratıcılığa yürüyeceğimi** belir-tirken, **mucadelenin tüm zorluk-larına göğüs gerekerek en zor ko-şullarda ülkenin hangisindedir olursa olsun görevlerimi yerine getirece-ğime dair bu konuda kendime güvenirim, kararlılığımı belirtiyor-um."**

Pratiğin öngününde böyle bir inanç ve kararlılık düzeyinde Parti-mizin '87 yılı özgürlük yürüyüşü atılımına katılan Ferhat yoldaş,

bütün bu yıl boyunca yoldaşlarıyla birlikte Mardin, Botan, Garzan bölgelerinde sömürgeci-faşist özel savaş karşı güçlere bir direniş ve saldıru ruhıyla gerçekleştirdikleri eylem-lilikle 1987 yılında Partimizin güçlü mevziler kazanmasında önemli görevleri yerine getirdiler. 87 yılı boyunca onlarla eylem içinde yer alarak kahramanca savaşan Ferhat yoldaş, en son 10 Şubat 1988 günü Kozluk-Baykan arasında Me-lefa yakınlarında sömürgeci-faşist ordu güçleriyle, Hasan yoldaşın komutasındaki yoldaşlarla birlikte yaklaşık 12 saat süren çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirerek kanının son damlasına ve en son mermisine kadar direnerek şeha-dete kavuşmuştur.

Eyüphan Yoldaş, mücadeleye ya-samı boyunca Kürdistan proletar-yasının enghin fedakarlık ve yurt-severliğini şahsında somutlaştıran ve bu özellikleriyle içinde yer aldığı her böllette fedakarlığını, canlılığını, ataklığını ve yaratıcılığını seçkin

örneği olmuştur. O devrimci ya-samda, düşman üzerine tere-dütsüz yürümeye her zaman örnek bir yoldaş; duyarlılık, yük-sek sorumluluk, ataklık ve cesaretin timsaliydi. Bu özellik-le-riyle Ferhat yoldaş, Partimizin seç-kil bir militanı, gerilla savaşımızın güçlü bir savaşçı ve komutanıydı.

Eyüphan yoldaş, uğruşa savaştığın Bağmız ve Özgür Kürdistan için verdiğimiz sözün gereklerini canla başla son nefesine kadar direnerek yerine getiren ve müca-dele yaşamını boyunca devrime ve Par-tiye, vatana, halkımıza ve yoldaşlar-ına karşı gösterdiği bağlılık, inanç, fedakarlık, düşmana karşı gösterdiği yüksek direniş ve saldı-ru ruhu her zaman biz silah arka-daşlarına ve halkımıza ışık tutacak. Uğruşa şehadete kavuştuğun Bağmız ve Özgür Kürdistan ideali-nin zaferi mutlaka yaratacaktır.

Silah arkadaşları

Reşit Yoldaş Devrimci Atılganlıkta Yüce Bir Sembol, Yeni Yaşamın En Güçlü Haykırıcısıdır

Halklar, içine girilecek ve yaşanacak istemeyen durumlardan, dayanılmaz baskı ve sömürden kurtulmak için çok zorlu ve çetin kurtuluş mücadeleleri vermişlerdir. Onları bu savaşlardan hiçbir kıyım, idamların, acının ve'nin engelleyemeyeceği açıktır. Birçok halk büyük acılar ve katliamlar pahasına da olsa azadlıklarını yeni yaşama kavuşmuşlardır. Diğer birçok halk da amansız koşullarda ulusal kurtuluş savaşını kazanmışlardır. Bu halklar yeni yaşama, insanlığı kavuşmak istiyorlar, özgür halkların düzeyine gelmeye çalışıyorlar.

Halkımızın da, yeni devrimci bir yaşama, insanlığı ulaşmaya derdeste ihtiyacı vardır. Çünkü, uzun süreden beri böyle bir yaşama yabancısıdır. Sömürgecilerin hakimiyetindeki ulusal-toplumsal baskısı, katliamları hakimiyet böylesine geri bir yaşam içerisinde bırakmıştır. Ama Kürtistan halkı, sömürgecilerin bize layık gördüğü lanetli, tecritli yaşama asla kabul etmemiştir. Ve buna karşı günü-muze kadar süreli direnmiştir. Halkımızın içerisinde geçtiği her an, yeni yaşam yolunda mücadele ve savaşlara doludur. Her ne kadar simdiye çek istediği yaşam biçimine ulaşmadıysa da bu savası, direnisi kutsaldir, değer verilmesi gerekir. Halk bu yolda savaşmış, mücadele etmiş, kan döktü, acı çekti. Fakat yeni yaşama ulaşmanın gerçek yolu, yöntemi neydi? Bu yaşama nasıl ulaşılacaktı? Bu bilinmiyordu, cevapları karaltıydı: İste kurtuluşun yöntemi bilmesemiz halkımızda büyük acılara, pahalıya mal olmuştur. Fakat halkımızın direnisi gelenekleri bu sorunların, kurtuluş yolunun bulunabilmesini sağlayabilecek güçtedir. Ve hakimizsin karartılan ufku, Parti Önderliği, Mazlumlara, Kemaller, Haykırılan önderliğinde **Partiya Karêrên Kurdistan**ın doğuşuyla parçalandı. Ve bu karanlık yerini aydınlığa, sahtelikleri yerini gerçeklere bıraktı. Böylece, yeni yaşamaya yürümede ilk adımları atılmış oldu. Bu adımı halkımızın başımsızlığı, özgürlüğü yürüyüşünün bir müjdesi durumundadır.

Halkımızın içi, böylesine önemli olan çıkışa yurttan ve şerefli Kürdistan evlatları olumlu karşılık verdiler; ve katılmakla en utak bir tereddüt bile göstermediler. Çıkışa birlikte bir **özgürlik yürüyüşüne** dönüşen bu zorlukla öyle kolayca atıldılar. Büyük zorluklara karşılığında, üstün çaba ve fedakarlıklar sergiledi. Bu yolda insanları kendilerini ve canlarını buna kattılar. Şehit olmaktan çekinmediler. Atılan her adımda, yüce şehitlerin kanı vardır. Bu ise tamamen halkımızın başımsızlığı ve insanlık için: Şehit düşenler oldu bu yolda. Halkımızın, birinci kurtuluş yolunun, bu özgürlük yürüyüşüne katılmış olduğunu biliyorlardı.

Reşit yoldaş da, böylesine bir yola inanıyorlardı. Halkımızın kurtuluşu yolunda şehit düşenlerin takipçisiydi. PKK'nın bir neferiydi.

Reşit yoldaş da, halkımızın şerefli kurtuluş yolunda, kanının son damlasına kadar savışı.

Reşit yoldaş, halkımızın uyarı ulularına, insanlığı yetmesinin mutlak gerekliliğini inanıyordu. Ve bu inancı PKK bayrağı altında elde silah savışı. Bu inancını hiçbir zaman kaybetmedi ve tereddüt dümedi. Her zaman şunu söylüyordu: "Yaşamak isteyen savaşmalıdır. Akınsı savunmalıdır. Her zaman dilme mahkumdur." Bu slogan birçok anlam içermektedir ve azımlılığı ifade etmektedir. Reşit yoldaş, bunu

atılganlığıyla ve çalışkanlığıyla pratikte ispatladı...

Reşit yoldaş çok yönlü yurtseverlik özellikleri vardı; sonuna kadar böyle soylu bir ruhla doluydu. O nu yüce atılganlık kıtan da bu çok yönlü yurtseverlik ruhuyla. Halkını ve insanları sevdiyordu. Reşit yoldaş, bu yurtsever özelliğini, çevresinden ve ailesinden almaktaydı. Çünkü, çevresi ve ailesinin güçlü yurtseverlik duyguları ve ruhu taşıyan bir yapıydı. Reşit yoldaş, emekçi bir aileden geliyordu. Tarım ve diğer çeşitli işlerle uğraşmaktaydı. O, böyle bir ortamda doğdu ve büyüdü. O, kandağı yurtseverlik ruhunu pratikte ispatlamak istiyordu. Fakat bu doğrultuda çalışabilecek, mücadele edebilecek bir ortam yoktu. Diğer sahte mülkiyetlerde bu amacını pratikte aktarmayacağına biliyordu. Sahte mülkiyetlere karşı tamamen güvensizdi. Fakat Partimizin alana müdahalesi ve Reşit yoldaşın bu hareketle tanışması ve düşüncelerini kavramasıyla, hemen Parti ile aynı ilişkiye geçti. Reşit yoldaş, simdiye kadar hep aradığı düşünceyi, hareketi Partimizde bulmuştu. "Kürdistan'ın kurtuluşu için sert, dinamik, atılgan bir parti lazımdır ve ben bu özellikleri PKK'de gördüm" diyordu.

Reşit yoldaş, Parti düşüncelerini tanımak, O nu kavramak için ilişkilerini sıklaştırdı. Kitle faaliyetlerinde propaganda yapmakta, düşünceleri karavratmakta son derece aktıcı ve sürekli nefes nefese bir çalışma temposuna sahipti. Yüksek yurtseverlik duygusu, tarihe karşı sorumluluk hissetmesiyle, suruylu, Parti hareketine tamamiyle katıldı. Üniversitede de felsefe, toplum-bilim bölümünü okuyordu. İste, tüm bu öğrenimini ve işini birakarak 11.12.1985 tarihinde profesyonel faaliyete atıldı. "Beni, parti karşındaki sorumluluk, mücadeleyle sevektik Halkımız başımsızlığı ve özgürlüğü için işimi, öğrenimini bırakarak sizlere katıldım" diyordu.

Reşit yoldaş, mücadele safına, katıldıkları sonra, Ortadoğu alanında birçok etkinliğin dervesinden geçti. Bu etkinliklerde büyük gelişme gösterdi. Partinin kendisini tanıdığı imkanları en iyi değerlendirmek ve böylece halkına daha yararlı olabilmek. Partinin kendisini vereceği görevlere hazırlanma ve kişiliğini de bu temelde geliştirmek için, eğitime aktif katıldı. Ve bu konuda gerçekten de atılgan bir özelliğe sahipti. III. Kongre dönemi ve sonrası dönemdedeydi. Bu dönemden büyük dersler çıkardı. III. Kongre çizgisine cevap verebilmek, o görevleri yürütmek devrimci bir kişiliğe ulaşabilecek büyük bir çaba harcadı. Bunun için, büyük bir araştırma ve inceleme çalışması yürütüyordu. İy bir öğrenciydi: aynı zamanda da çevresini de eğitime yetendiydi. Bundan dolayı, yoldaşlık ilişkilerinde örnek alınabilecek birisi haline geldi.

Reşit yoldaşın en büyük isteği, Partinin '87 Bahar Atılımına katılması. Partiden bittirme bir isteği vardı. Bu isteğinde çok ısrarıydı. "En büyük isteğim ülke mücadelesine katılmak, böylece insanlıkta yeni bir adım atmak. Partide Parti Önderliğinden istediğim budur" diyor raporunda. O'nun bu ısrarı istekleri Parti tarafından onay görüldü ve Reşit yoldaş, Sason alanında görev yapacak birime atıldı. Böylece Reşit yoldaş, III. Kongre çizgisinde, alanda askeri ve örgütsel

faaliyetleri yürüttü. Çalışmalarında üstün bir çaba ve fedakarlık, kahramanlık sergiledi. Sömürgecilerle, işbirlikçilerle, celelere karşı birçok eylemde yer aldı. Bu mücadelelerini yürüttürken, kıran bir çatışma sonucunda şehitler kervanına katılarak ölmüşlüğü. Reşit yoldaş, grupta bulunan 4 yoldaşıyla beraber sömürgeci-faşist ordular ile çatışarak şehit düştü. Bu yoldaşlar, temiz ve kutsal kanlarıyla Kürdistan topraklarını suladılar. Bu direnişleriyle alanda inandıkları direnisi gele-

neğini takip ettirile ve ilerlettir. 1985 Sason ve Dodan Dağı direnişçilerinin, Ahmet İBİN, Ahmet Ergin, M. Şah GÜNDÜZ, Adife SAKAK ve diğer yoldaşların takipçisi oldular.

Reşit yoldaş, yüksek devrimci inancıyla Partiyeye bağlıydı. Devrimci atılganlığıyla bu inancını daha da derinleştiriyordu. Çok hareketli, atılgan ve girekendi. Yoldaşları arasında böyle tanınıyordu. Devrimci amaçları, inancıları doğrultusunda da böyleydi. Devrimci pratik görevlere hazır hale geliyordu. Bu konuda Partinin emirlerini büyük devrimci bir ruhla beklemekteydi. Bu durumunu, istisnasız tüm raporlarında şöyle ifade etmekteydi:

"Ben hazırım, Partinin emirlerini bekliyorum."

"Hazırım, Parti Önderliğinin çağrılarını bekliyorum."

"Bican, bi xwîn em bî re ne ya serok"

Reşit yoldaş, bu istek ve sloganlarını tüm devrimci çalışmalarında ve kişiliğinde derinliğine somutlaştırdı. Bu değerleri uğruna savışı

Büyük Yurtsever Ahmet TAYÇUR Yoldaşı Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma Mücadelemizde Yaşatıyoruz

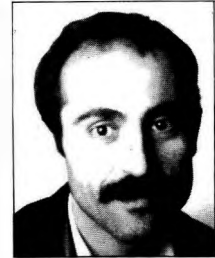
Ahmet TAYÇUR (Murat) yoldaş, Bingöl'ün Sancak nahiyesine bağlı Mezracık (Güngören) köyünde 10.1.1955 tarihinde doğdu.

Ahmet yoldaşın yaşamı yoksulluk içinde geçti. Küçük yaşta babasını kaybetmesi, O'nun yaşamını daha da yoksullaştıracaktı. İlkokulu bitirdikten sonra, sadece kendi köyünde cobanlık yapmakla yetinmeyecek, metropol kentlerine giderek, çeşitli işlerde çalışmaya başlayacaktı. Yaşı çok küçük olması nedeniyle başlangıçta iş bulamaz, yaz aylarında ise, yeniden memleketine döner ve burada cobanlık yapar. Böylece bir süre, sonbahar ve kışları İstanbul'da, bahar ve yaz aylarında ise memleketine döner, ve buradan da urmadan gelir. Belli bir yaşa geldikten sonra İstanbul'daki kalış süresi uzar ve burada bulduğu damiselleri alır.

Sömürgeciğin ve feodalizmin ağır baskılarını yaşayan Ahmet yoldaş, bu düzene karşı mutlis bir kinle doluydu. Ama, bu yaşamı nasıl düzeltmesi gerektiğinin yolunu bilmiyordu. Bilinci bu yoldu bulup ortaya çıkarmasına yetmiyordu. İçinde hep bir şeyler vardı. O nu adeta rahat bırakmıyordu. Metropol yaşamı O na çok yabancındı. Ülkeye olan özlemi her gün daha büyük bir alev gibi büyüyordu.

Bu dönemde askere alınırdı. Askerlik yaşamıştı tam bir kenceye dönüşür. Böylece mevcut düzene karşı olan kin ve öfkesi daha da artar. Sömürgeci düzenden acı, yoksulluk ve baskıdan başka bir şey vermeyen durumu, bu düzeni daha da çekilmez hale getirir. Ahmet yoldaş, bu koşullarda askerliğini bitirir. Ama çalışacak herhangi bir iş bulamaz. Bu kez yoksulluk yaşamını bırakmaz Sömürgeci düzene, insanlarımızı büyük bir baskı, cendesi altına almakla yetinmeyecek, onları bir meta gibi Avrupa pazarlarına da gönderir. Bu gizli göç sonucunu olarak, Ahmet yoldaş da Almanya'ya iş bulma umuduyla gider.

Almanya da kaimak amacıyla iltica talebinde bulunur. Bir dönem çeşitli işlerde çalışır. Ama bunun da bir kurtuluş olmadığı görür. Aynı dönemde Kürdistan da PKK önderliğinde ulusal kurtuluş müca-

delesi de büyük bir atılım gösterir. Hilvan-Siverek te feodal eknya celerini kırarak verilen mücadele, bütün yurtsever Kürdistanlıları gibi Ahmet TAYÇUR yoldaşı da derinden etkiler. İçinde yükselen yurtseverlik ateşi, O nu, kısa sürede Partimize PKK ile ilgili öğrenme girmek zorunda bırakır. Bonn alandın ulusal kurtuluş mücadelemizle ilişki kurar. Bu dönem, Ahmet yoldaş yaşamında yeni bir dönem başlamasıdır. O, uzun süredir özlemine çektiği gerçek kurtuluş yoluna kavuşur. En utak bir tereddüt bile göstermeden ulusal kurtuluş safına yer alır.

Bu dönemde çeşitli alanlarda faaliyet yürütür. Birçok eyleme aktif olarak katılır. Bonn, Aachen ve Münih alanında devrimci çalışmalara katılır. Bütün bu çalışmalarda aktif ve kararlı bir militan olduğunu kanıtlar. Kitlelere yaklaşmasını bilmesi, onları kısa bir süre içinde mücadeleye katması ve pratikte yaratıcı olması. O'nun en belirgin özellikleriydi.

Her şeyden önce Ahmet yoldaş, büyük bir yurtseverdi. Ülkesine ve halkına karşı büyük bir sevgi ile doluydu. Bağışız ve özgür bir ülkeye kavuşmanın derin bilincine konulan ulaşmıştı. Bu bilince o her fırsatta ulkeye gitmek istiyordu. Sürekli olarak hazır olduğunu ve bir an önce ülkede mücadeleye katılma talebini belirtiyordu. Almanya da yaşamı için sunulan bütün imkânları elinin tersi ile bir kenara itti. O'nun için gerçek yaşam kavuşma, Kürdistan dağlarında veri-

ve şehit düştü. "Biz dinç ve sağlam olmalıyız, sağlam adamlarla ilerli gilmeliyiz. Bizde her zaman savaş ve mücadele ruhu güçlü ve gelişkin olmalıdır. Günlük olarak atılgan, her adımda daha ilerleyebilmeyi ispatayabilmeliyiz. Devrimi ilerletmek için, kendimizi sonuna kadar savaşta katmalıyız. Bu savaşımızda, çaba sürekli olmalı ve engel tanımamalıyız" diyordu.

Reşit yoldaş, yeni yaşamın bir haykırıcısıydı. Bu devrimci haykırışını tüm ülkelerde, yankılanıyordu. Ve bu haykırış, şehitlerin yüce amaçlarını yerine getirmesine kadar devam edecekti.

Reşit yoldaş, belki fiziksel olarak aramızdan ayrıldı. Fakat O, mücadelemizde her zaman bir meşale olarak, ulusal kurtuluş yolunda verdiği temiz ruh, milyonların ruhu haline gelecek, halka mal olacaktı.

Reşit yoldaşın anısına ve mücadeledi ettiği amaçların üzerine söz veriyoruz ki, bunlar için savaşacağız.

— Yaşasın PKK!
— Devrim şehitleri çağdaş insanlık yolunda sönmöz birer meşaledir!

Silah arkadaşları

lecek olan bir mücadeleden geçiyordu. Partiyeye verdiği bir raporda yurtseverliği şöyle tanımlıyordu: "Kürdistan'da yurtsever olabilmek için başta sömürgeci-faşist Türk devletine karşı olmak, onun iktidarı üzerinde yer alan denetimlere karşı savaşmak ve bağışız bir ülke yaratılmasını geçür. Yurtsever olmayan ve ülkesi için savaşmayan bir kişinin demokrat olması da mümkün değildir."

Ahmet yoldaş, 1986 yılının başlarında Partinin verdiği kararlar ülkede daha aktif bir şekilde mücadeleye katılmak için Lübnan sahalarına gider. Daha sonra siyasi ve askeri eğitimini tamamlar. Aynı süreçte başlatılan III. Kongre hazırlık çalışmalarına katılır ve Kongreye delegeler olarak katılır.

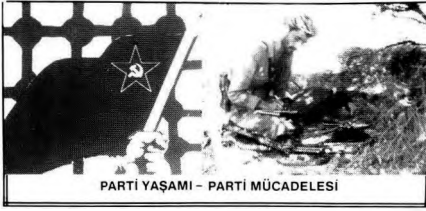
III. Kongre sonrasında yeni döneme hazırlık çalışmalarının içinde yer alır. Mahsum Korkmaz Akademisinde yürütülen bölge planlaması çalışmalarına katılır. Bu grup yoldaş ile birlikte Bingöl-Diyarbakır alanı planlamasını hazırlar. Ahmet yoldaş, eğitim faaliyetlerini üstün bir başarı ile katılır. Proleter kişiliği ile bütün yoldaşlarına örnek bir kişilik temsil eder.

'87 yılı özgürlük yürüyüşüne, yine en önde katılan militanlardı. Bu grup yoldaş ile birlikte Garzan bölgesinde faaliyet yürütmekle görevlendirildi. '87 yılı bahar ve yaz eylemlilikleri içerisinde yer alır. Birçok kez duşmanla karşılaşıp ve bu çalışmalarda büyük bir başarı gösterir. En son büyük bir duşman gücünün kuşatılmasını yarmaya çalışırken Kozluk-Baykan arasındaki minkında 4 yoldaş ile birlikte şehit düştü.

Ahmet yoldaş, belki fiziki olarak aramızda değil, ama O her an yaşayan ve bize komuta eden, manevi bir değerimizdir. Ahmet yoldaş, bağışızlık ve özgürlük ağacını kutsal kan ile besleyerek, direnişimizin daha da büyümesine önemli katkılarla bulundu.

Ahmet yoldaşın anısı proletaryanın sınıf mücadelesinde sonmeyen bir meşale olarak söz göstermeye devam edecektir

Silah Arkadaşları

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

DİRENMEK YAŞAMAKTIR!

Acılar ve zorluktan damıttık gerçekçimizi
İşte ap ak, orta yerindeyiz kavgaanın
Bir daha
bir daha
"elele, gözgöze, dize dize"
bir daha yeşeriyoruz uz uzun
uçuş bucaksız
onurlu ve yiğitçe...

"Hiçbir Şeyi Halkım ve İnsanlar Kadar Sevmiyorum..."

Sevgili Kardeşim

Nereden başlayayım demiyorum, biliyorum.

Sana, gelenekselliğimiz dışına çıkmadan, benzerliğimizin ve onu sentezleyen, tekleştiren, boyutları ve içeriği itibarıyla temel yaşamsal kural ve ihtiyaçların dışına çıkmadan, her yönüyle dış alanla kopmaz bir bağ ve bütünlük oluşturan ve bu somut pratik zemin üstünde yaşamın cömertçe önu müze koyduğu, bizleri bir vantuz gibi içine çektiği, bizleri hiç sokulmuş eylemden eyleme sıçratan sorunlar yumağına, giderik değil, ilk haliyle siyasal bir içerik taşıyan, özünde, dağıtıcı, pasifize edici, kimlik yitirici uygulama ve bu yönü arasıyla değineceğim... Sıkıcı ve çekilmez olursa başlıca canı...

Can; peşinen ve kararlılıkla derim ki! Hızı ve değişken zaman akışının garibini sırtından "çözüm-söz" çukuruna almak isteyen hiçbir sorun, bilincimizin ve eylemci kişiliğimiz etkin, çözümlü ve ayırtıcı değerin "sahil"inde kendini kurtarmadı, bilimiz, ilgisiz ve çözülmezliğin keyfini çıkaramadı. Siyasal bilinc ve duyarlılığımız sorumluluk bilincimiz, güçlü gücü, yaşamı sadeleştir; herkesçe bilinir, anlaşılır bir biçim verdi.

Demek şu ki:

Bilincsiz, belli belirsiz, ihtiyaçların gerisinde kalan, her şeyi kendi haline bırakan, sorumluluk, zorluk ve kavgaadan kaçan, daha çok ortamcı, ortalamla insanlar değil. Yaşamı dolu dolu yaşıyor ve her olay, her oğu, nefes kesen, soluk aldrımaya etkin damgamızı taşıyor.

Yaşamı ve buna denk düşen mücadeleyi dar, daha çok ekonomide, az da sosyal olarak ele alıyoruz... Yaşam ve onur mücadelemize temelli eden somut gerçeklik bu değil, kesinlikle değil. Yaşam pratiğimiz de böyle oldumduğunu gösteriyor...

Kardeşim, öyle dolu, dolu oldum ki...

Mektubumda, zorlanmadan birçok şeyi yanlıya getirmek, daha kolay anlaşılır kılmak için satırbaşları oluşturmam o kadar zor ki! Bunları toplamak, kanatmam, incitmeden sunabilmek o kadar güç ki! Hızı çok hızlı bir süreç yaşadık, yaşıyoruz.

Bir yandan vahşet döneminden kalma ve sosyal kişiliğimiz bağdaşmayan baskı ve aşağılatıcı uygulamaların kalıntıları vardı kaldırılacak, bir yandan yaşamı yeni beklentileri...

Dilekçeler verdik. Dilekçeler, sorun ve taleplerimizi dilendiren dilekçeler... Boşluğa kalırdı. Sonra, 9 Şubat'lık grevi... M. Emin YAVUZ yoldaşımızın şehit olduğu... Sevk, sevkler. Sonra, alıncı kararın hükümdarı kararname, cezalandırma ve sürgün, sürgünlere protesto için 3 günlük açlık grevi... Ve tekrar yoğun bir sürgün psikolojisi... Halkın farklı yal ve yöntemlerle gaspına dönük, "sivilleştirme" ile maskelenen cezalandırma, dağıtma uygulamaları...

Amma gene de, bir yandan onur, sevinç ve coşku.

Doğrulanmanın, doğru adım atmanın, yaşamı yaşamın kılmanın verdiği iç rahallığı ve coşku.

Şuan, Can, en güzel, en anlamlı anlarımızı birini yaşıyoruz. Şuan 35'te olmanı, bu coşkuyla, bu duyguyu itirafına, yoldaşlığın derince gücüne, bu güllük tufanına, bu canlı sobetlere, ıslıdayan civil civil yüreklerle tanık olmanı isterdim...

Acı, zorluk, ölüm ve işkenceyi iliklerine kadar yaşamış, teslimiyet ve ihanet kabullenmemiş, bu çelimsiz, açık kokan bedenler hiç yorgunluk bilmemiş gibi, canlı ve dipdiri... İnsanlarımızın, bu kavga;da, yürekli yoldaşlarımızın gücüne, azmine, yaşam ve bağlık duygusuna hayranım ben. Yaşamı ve ölümü ezberli biliyor. Ne zulüm kır etti ne bozguncu, sultanlarımıza bozuntuları, ne soluksuz, sorgusuz binbir geceler...

güçleniyor...

Can, mektubuma tümümü o-kuduk, Sakine, Cahide, Hamil... O kadar yalın, edgici ve tutarlıydı ki! Bağlılığın ve gerçekten de yaşama, bilinci bir yöneliş itadesi olarak gördük, kabul edildik.

Canımız; bugün bir havalandır-madayken Murat'tan da bir mektup geldi. Bir de bizim Hüsnüye yazmıştı. Yüksek sesle yazınızda olduğunu belirtiyor, geleceğin getireceği güçlükleri müjdeliyor. Tabii bu yönü mesajlar bir olduğ-ça duygulanıyor ve moralize ediyor. Sizler için mektuplarımızın yaşamındaki yeri neyse, bizler içinde mektuplarımızın yeri ve rolü odur. Yani, her yönüyle tamamlayıcı bir öge olma durumunda.

Biraz da son yaşadıklarımıza ve yaşamakta olduğularımıza değineyim. Satır başlarıyla vermek güç ama gene de değineyim.

Sorunlarımız vardır demistik, çözülmez, yakınlık gösteril-

maç ve çarpıcı biçimde açığa çıkarıyor ve anlaşılır kılıyor. Geçmişin yarattığı tahribat gerçekten de öldürücü, fiziksel anlamda, tedavisi güç hatta imkansız sonuçlar yaratmış. Ancak, kararlılığımız, deringenliğimiz ve haklılığımız bizi güçlü kılan, ayakta tutan, başıyara götürün ana etken oldu. Ve taleple-rimiz kabul edildi.

Neydi kabul edilen taleplerimiz?

1- Görüşmelerde isteyen iste-diği dile konuşabilecek, konuş-malara müdahale edilmeyecek. Gö-revli kabin dışında uygun bir mesa-fede bekleyecek.

2- Radyo, teyp, daktilo, saz vb. alınacak.

3- Avukatlarla yüz yüze görüş-me-yolacak.

4- Görüşme yerinde polis bu-lundurulmayacak.

5- Hastane ve mahkemelere gidis gelişlerde kelepçe önden vurulacak.

6- Aylık çekilen para 100 bin

maya açılacak.

21- Mektupların üstü çizilmeyecek. Mektuplar geciktirilmeden verilecek ve yollanılacak.

22- Her türlü gazete, dergi vb. yazı yollanabilecek, sakıncalı gö-rülenler savcılığa verilecek.

23- Koşullardaki sosyal-kültü-rel faaliyetlere müdahale edil-meyecek, ancak açık suç unsuru varsa savcılığa verilecek.

24- Koşuş değişimi serbest bi-rakılacak.

25- Resim malzemeleri içeri alınacak.

26- Cam bardak ve krom ta-bak alınacak.

Evet, sevgili...!

Görüşmelerimiz bu kazanım-larla sonuçlandı. Ancak, daha uygulanmaya konmayan kazanım-larımızdan gaspına veya bunların yararlanılmaması için, yeni ön-lemler düşünülüyor alelacele, sürgün. Gene alelacele çıkarılan kararname ile 40 arkadaşımız Urfa ve Antep'e sürgün edildi! Buna da sessiz kalmamızı, bu kazanım-larımıza, insanı kişiliğimize, kim-liğimize ve savunma hakkımıza di-rekt bir saldırıydı çünkü... Ve 3 günlük açlık grevine gittik. Bugün de yeni sürgünlere bekliyoruz... ve biz buna da kayıtsız kalamaya-cağımız belirlen dilekçeler yazarak ilgili makamlara verdik.

Gerçekten de hızlı ve yüklü bir süreç yaşıyoruz. Dağıtılmak, sevdi-ğimizi kopardık, budanmak isteniyoruz... Bir yanımızdan soğuk sürgün psikolojisi, bir yanımızda canları yanyana, sımsıcak onurlu bir yaşam... ve geçen gün, Can, bu sıcak onurlu günün hatırası olsun diye; (Sakinelerin de bulunduğu) arkadaşlarımızla yığınla resim çek-tik. Hele, 7 yıl gibi oldukça uzun bir süreden beri tecrit: yaşayışa bayan arkadaşlarımızın arasında bulun-ması günü daha güzel ve anlamlı kılıyordu. Birlikteliğin, yanya-nalığın dipsiz, tarifsiz sevincini yaşıydık...

Kardeşim sana, yaşamımızda, yaşamımızda oldukça onurlu, say-gın ve unutulmaz bir geçecen, KA-RASU'lurumuz sürgüne yolladığı-mız bir geçecen bahsetmek istiyorum: O gece Karasu konuğumuz üreği, bir yiğidi, korkusuz bir yiğidi, yaşama damgasını vuran bir devrimciyi yollayacaklık sa-baha... Direnis ve yaşama özleşen kendimizi bulmaya büyük e-meği geçen, olesye sevdiğimiz, alıştığımız Karasu yuymuzdan ayrı-lacaktır. Buna kabullenmek buna alışmak kolay değildi... O gece uyumadan sabahladık! O anı an-lattam... Duygular, yakınlıklar ki-rindan çıkmsı, ortama sıcaklık saygınlık daha bir içtenlikle ege-men olmuştu. Herkes sessiz say-gın yaşamda ılız bırakacak bir ol-gunlukla konusuyor, en özü du-yularını dile getiriyor. Onu göz-den kaçırmak, unutmak iste-miyordum. Orta-uzun boylu, çökük omuzlu, kaslin ermiş, zayıf buğ-daş tenli, açılmış anı üstünde du-ran siyah düz seyrekle saçları, çokkuk

Bugün ilk olarak koşuşlar arası misafirlik başladı! Şu an koşu-lardan gelen misafirlerimiz var. Görsen atmosfer öyle sıcak, çekici ve duygulanırdı ki! Bura bayram yeri sanki. Saat gece 00.45. Yüksek sesle gülen, sohbet eden, geçmiş anıları yeniden yaşayan, yaşa-tan, radyo dinleyen, halen daktilo-lunun tuşlarına acemi (benim gibi) parmaklarıyla sevinçle basan, öykü, roman ve şiirlerinin son dü-zeltmelerini uğraşan, vargılan-ma-savunmalarımızın belgesel dokümanı çıkartı tarihimizi zen-ginleştirmek isteyen ve daha çok yarını düşünen yığınla arkadaşlar!

Hiçbir ama hiçbir mahpusluğu kabul lenmemiş, yüreği ve bilinciyle dava adamı olduğuna haykırın mesketen insanlar!...

Hiçbir şeyi, ama hiçbir şeyi halk-ım ve insanları kadar sevmiyorum...

İşte kardeşim; tüm bu güzellik-ler; senin, sizin ve yuzüklerimin, sendeki aşamayı müjdeleyen mektubunun seviyesi, ilkel ve tutarı-özyle yiğitlik, alılgan özyle bir-leşince topalumsal bir ahlak ve kişilik kazanıyor, daha da güçleniyor,

meyen sorunlar... Açlık grevine başladık. Taleplerimiz; asgari yaş-am koşulları, insan kişiliği ve onu-runa yararlı bir biçimde düzelli-mesi ve buna denk düşen hakla-rımızın verilmesi, tüm tutukvele-rindeki baskı ve işkence uyulama-larına son verilmesi vb. gibi.

Cezaevi kitesli olarak başlat-tığımız açlık grevi 11 gün sürdü ve taleplerimizin kabul edilmesiy-le, 19 Şubat'ta eyleme son verdik. Ancak eylemin son gününde koğuş-umuzda bulunan ve hastaneye kaldırılan Emin şehit düştü. Ölüm karşısındaki tutumu gerçekten de kararlı ve devrimciydi! Doktorların "eylemi bırak yoksa dileceksin" sözüne, "haklarımızı vermeden ve-ri-rimden eylemi bırakmam" yanı-tı veren Emin, fedakar ve yiğit tutumıyla kavgamız onurlandırdı. Ona devrimci bir ruh ve kişilik kazandırdı. Emin mücadelem-de yaşayacak.

Açlık grevi ve sonrasında bir-çok arkadaş hastaneye kaldırıldı ve tedavi altına alındı. Sevgili... bugün, 11 günlük gibi kısa erimli bir greve bile ÖLÜM olması, Diyarbakır gerçeğini daha

TL. olacak.

7- Tek tip elbise giyme zorun-luluğu olmayacak.

8- Bayanların tecritine son verilecek, istediklerinde havalandı-rmaya çıkabilecekler.

9- Nöbet fişi yazılmayacak.

10- Bu eyleme ilgili dava a-cılamayacak.

11- Cumartesi-Pazar günleri de havalandırmaya çıkılacak.

12- Tutuklu temsilciliği kabul edilecek (Sinan Cayanık) temsilci olarak bildirirdik.

13- Açık görüş günübü yapıla-cak, normal görüş süresi 1 saat olacak, 3 derece yakınlık görü-şülerecek.

14- Dışardan ayda bir yiye-cek alınacak.

15- Savunma araçları alınıp-verilecek.

16- Kantin malları çeşitlendirilecek. Kantin kâğıtları %10'u geçme-yecek.

17- Yakamak için dışarıya elbise gönderilecek, yakakabı alınacak.

18- Kitap ciltleri sökülmeyecek.

19- Jetonlu telefon yerleştirilip dışarıya konuşulabilecek.

20- Koğuş kapıları havalandı-r-

avurtlarında dık çıkan ince burnu, sırtında kendinden ağır uzun parıltı, zıynan korusuk gözleri, anlaşılar ses tonu... Her şeyi ama ama her şeyi ile karşımda, utrumak mümkün değil. Susmadı, yigilink bilmem. Onu sabah yolla-dığımız da, içimden, yurduğimden bir şeyler koptu sanki. Ancak Can. Kendimden, ülkelerimce o-kan bağılımızdan bir şey kaybet-medik. Daha bir yakınlık uzak-larık.

Doğru ile yanlış uymaz, yan-ya galmaz bir zıtlık vardır. Bun-ları uyusturmak onların doğasına tersir. Yaşamda, doğru ve yanlışın yerli yerine oturtulmadıkça, dahası yanlışlar mahkum edilemez, bün-yeye sağlam sağlıklı bir kişilik kazandırılmaz. Yanlış doğru ile

örtülür, doğru gereksizleşir, basit yaşam ve mücadele pratiği bu açıdan oldukça öğretilir.

"Birlik" kavramı, ne olursa ol-sun birlik anlayışı ile yozlaşmaz-maz. Yaşam; yanlışlar, bozguncu, dağıtıcı anlayışlara karşı kararlı, sinif bilincilli birliği ve ilkel bir tutum ve karşı koyuşla boyut kazanır, güzelleşir. Bu nedenle, somut ger-çekliğimizle örtüşmeyen "göz yu-mucu" bir ularsımlıkla "işti tatlıya bağlamak" sözkonusu olamaz. Kaldı ki kendini bir şey sanan düzdehî bir şey olan, davranışla-ryla doğuları yenilmiş, iç gerçe-ğile uyumlayan bir sempati top-lamı, gerçekte, duygularını küş-kuşu popülitesiyile kullanılabilen zayıf ve hastakilli bir kişiliğe sahi-p olan Bay Celal, asla ve asla huzur

ve gerçek, kılı kırkına doğru birli-ğimizi bozamaz. Ortalama insan olduğumuz kendi sesile yüksek perdeden haykırırız zaten. Demem şu ki Can, bu alanda hiçbir soru-numuz yok. Tasalanma sen.

Sevgili M...! Bizim H... nın içe-re de olduğun yazmış. İzliyor, oku-yor. Senin deyiminle "Alman'ın o klasik Almanlığı tuttuğu nu biliyo-rum, ama geleneksel inadımız ve dayanıklılığımız" karşısında eriti-mez buz, yontulmaz taş gör-müyoruz. Ama gene de ihtiyatlı ve ayakları yerde hareket etmek ge-rek. Sevgili kardeşim, bizim Can da sana yazacak. Aydın'dan tabii, o-kan o şimdi Aydın'da. Geçen Sakine'ye mektup yazmış, "mem-leket hasreti şimdiden başladı" di-yor. Oldukça da sıkıntılı bir yolcu-

luk geçirmişler, aç susuz. 35 e misal olan arkadaşlar a-rasında Elazığ'dan birlikte geldi-mişler İhsan Gedik ile Ferhat Gü-neş Boğa da vardı. Kendileri iyi. Tum arkadaşlar buraya misafir ol-dukları için mutlu. Muzlam akonuk olmak oldukça duygulanırdı. Ta-bii ev sahipliğini eşirmeyoruydu. Çağlarını ıkram ediyor, kararların duyuruyordu. Duyurucu birçok şe-ye aynı sıra tabii.

Canım kardeşim aslında daktilo ile mektup yazmak doğru değil biliyorum. (Tabii bu arada seni de elektriliyorum.) Bence bu mektu-bum yakınca sıkılığını, sami-miyetini, özelliğini ortadan kaldırı-yor. Yazmasını beceremiyorum a-ma açlığımızda değen şu meretin zevkini çıkarayım dedim. Ama pek

karıştırdım. Daktilo ile yazmanın tek nedeni budur. Bir daha ihtiyatı payı bırakıyorum; zorunlu ka-tımadıkça yazmam.

Not: Belirtmeyi unuttum. Açık ger-çinde tahyile olan bir zat basına açılmakı yaparken, taleplerimiz arasında süyünetim mahkemelerinde görülen davaların iptal edil-mesi; davaların yeniden görülm-e sine ilişkin bir talebimiz olduğu biçiminde açıklama yapıldı. Bizim böyle bir talebimiz yoktu, olamaz da bilmen istirdim. Tekrar selam.

Tumumuzden tumunuze kalici basariilar

Kardeşin

13 Mart 1988

HÜCREDEN HÜCREYE YOLCULUK

Size bu mektubu peygamberler şehri Urfa'dan, bir zamanların kül-tür ve medeniyeti Harran'dan yazı-yorum. Peygamber şehri varisin peygamberlere kalsın, Harran biz-zim olsun.

Her olayın bir başlangıcı, bir sonu vardır. Olayı bilmem, ama bizim sonumuz öyle kolay kolay gelmez. Çünkü biz bereketli köç tohumu, toprağın öğütü Anetues uz. Köklerimiz çok çok derinlikler-decir. Ne tarlasız, ölmek, ne de den-işsiz balık olur. Çünkü özeçan-lar, öldükleri yerde, yeniden bir ya-sama ilk adimlarını atarlar. Topki Mar'ın dediği gibi, "Ölüm ölen için değil, gerile kaianlar için bir fela-kettir". Ölenin felaketi son bulur, ama yaşayanın felaketi devam eder.

3. Samprun'un "Büyük Yolcu-luk" diye bir kitabını okumuştum. Bizimkisi "büyük yolculuk" den-mese bile, kendi çapında önemli bir yolculuktur. Buna, sloganı kısı-ya yolculuk da diyebiliriz. Ama buna en uygun ve en güzel, yakışanı olarak, "hücreden hücreye yolcu-luk" demek daha doğru olur. Bura-daki hücremi anlatırsam, hücremi-ti daha iyi tanıır ve durumumuzu anlarsınız.

Biz, sekiz yıdan beri hücrede-yiz; çok kötü olanları da, iyi olanları da gördük, bunlara pek yabancı değiliz. Yapı itibarıyla Diyarbakır'ın aynıdır. Ancak buranın yarı açığı ve alt bodrumları var. Dışarıdan üç kat gibi görünür. Kaldığımız bölümü Diyarbakır'a göre ayarlırsak, 36. köşüş diyebiliriz. Koşuştaki 10 kişi-yiz. Diğer bölümde 9 arkadaş ka-liyor. Yalnız ayrı ayrı hücrelerde ka-liyoruz. Beraber kaldığımız arka-daşlar A. Kadir Atım, Abuzer Deh-şet, Cema Kuyukan, İzzet Baykal, Feysi Yetkin, Mikail Alkan, Ali Do-ğanay, Nihal Kaya, Bedri Karao-ğlan'dır.

Size hücreyi anlattım. Her yer-de olduğu gibi, kapalı odaların olu-yuşuy. Bazılar camakalı, bazı-ları kafes gibi dört duvarla çevril-i. Bizimkisi ise tuvalet ileyatılın her içe-re, arada duvar veya bir perde da-hil yok. Hücrenin uzunluğu üç, genişliği üç metre civarında. İçinde demir bir ranza, ranzanın ortasına yerleştirilmiş birer katıyaltıya üzeri-ne yatılması sağlanır; Çeşme-si var; ya bozuk olur ya da su ak-maz. Bakımı çok olduğu için, pislik çok. Nerere okutursan siyahlık içinde kalıyorsa. Hücrenin 10-12 parmaklık olusum. On kismi, yani anahtarlığın bulunduğu bölge 1x1 metre sağca kapı. Hücreye ilk geldiğimizde, hiç kimsenin olmadığını öğrendik. Sadece biz-miz, gelen 9 arkadaş karşı bölmedeki hücrelere verilişimizdir. Bazen on-ların sesleri geliyordu. Cezavene başka çit yoktu. Ne bir top ne de türkü sesi. Bu bir sessizlikler in-sanın canını sıkır. Tam bir mezar-likli diyebiliriz.

Bilinen şeyleri anlatmanın hü-

neri yok. Yine, aynı şeyleri tekrarla-mak da sıkıcı ben. Hücrede dü-şündüm, öykümüzün, aynı sürü-nün başlamasıyla Urfa'ya gelin-ceye kadar başımızdan geçenleri anlatayım diyordum. Biz, 35. Koş-ştan 5 arkadaş sürgün ediliyorduk. Diğer koşullardan dörcer, beşer arkadaş sırayla gelip bizlerle vedalaşıp gidiyorlardı. Bizler de diğer koşullara, veda tutarına çıkmıştık. Vedalaşma bittikten sonra, ve içip tüm sürgün edilecek arka-daşlarla fakat kontrolünden geçmek için koridora gittik. Göcdeler-den başka Mehmet Sener, Fuat Kav, Mahmut Tanrıkuş ve bayan ar-kadaşlardan Sakine Cansu, Emine Turgut, Cahide Sener ve Mevlude Acar vardı. Kimi bir köşeye ö-melmis sohbet ediyor, kimi ayakta kahkahaları güliyor. Kimi gözü yaşlı, kimi hüzünlü. Bayan arka-daşlar kelebek gibi, çiçekten çiçe-ğe dolaşan arı gibi, dünüp dolaşı-yorlar. Gözleri yaşlı ve ağlamaklı. Bir ağlayanlar onları: Erkeklerle inat, kadınlarımız ağlıyorlardı. Ba-zen birisiyan, bazen bir zılgıt, bazen yakut tenesi hüngür hüngür göz-yaşları... Erkekler ağlamaz, ağlasa da dışa vurmazlar, vurmak iste-mezler. Gözyaşlarını yüreklerinin derinliklerinde gömerler, yer altında birer volkan olurlar. Sürgünün son tahyile saatleri, bir yerde Filistinli-lerin Lübnan topraklarını boşalt-masına benzeyebiliriz. Bu, ana va-tandan, Diyarbakır'dan zorunlu bir ayrılıktı, ama yürekler burada bir-likliyordu. Hiçbir olay tıpa tıpa aynı olmadı. Sadece biçimde benze-meydi, fakat içerik apayrındı mu-hakkak.

Görüş yerine geldikçe, sağa ve sola birer masa atılmış, iki doktor arkadaşta muayene ediyor. Mu-ayenesi bitenlin ilişkisi kesiliyor. Ar-dından son vedalaşma ve idare kimsinde küçük bir mola. Burada künye kontrolü, bu da bitince ele-zincirlenince. Koldasım Feysi Yet-kin'de. O sol elden, ben sağ elden zincirledim. Valizimiz, yazma-larımız alındı, arabaya doğru yürüdük. Kapıda bir sürü asker duruyordu. Solda bir cezaevi arabası (ring), sağda Silvan Belediyesi yazılı orta boy bir 302 mercedes otobüs du-ruyordu. Biz ringe konulduk. Bu araba, orta boy otobüsten biraz küçüktü ve içinde tahta kapı bank-ları vardı. Tum arkadaşlar iker iker arabaya alınırdı. Otobüs Antep'e gidecek yürü çimmiş. He-men, ne şanslılar dedim içimden. Yolları uzun olduğundan olacak ki, arabaları daha rahat. Bizler araba-lara bindirildikten sonra içerdien slogan sesleri geldi: "Kahrolsun zorbaklı, Sürgünlere son" Üçer deta atıldı sloganlar. Bizler de ay-

nısını tekrarladık. Saat 12.10'da hareket ettik. Koşullarımız, bizleri sloganlara uğurlamak için avazı çıktığı kadar bağıyorlardı. Kuş-lardan el sallamaları hiç unu-tmam.

Arabada, koşuk defterlerimiz-den koparılmış kağıtlara, Sive-rek hakına, Hilvan hakına, Urfa halkına başlıklar, sürgüne ilgili ilan-ları yazarak attık. Bize iltiyaçlarımızı karşılamak için Siverekte dura-çakmış tahmin ediyorduk, ama durmadılar. Bizler de her köy kaza ve şehirden geçenken slogan attık. Hilvan'da diğer sloganlara ek ola-rak, "Emniler ölmez" sloganı atıldı. Siverek'te transit geçtik.

yetkililer bizi ikaz ettiler. Biz aldır-madık. Sonra Abuzer Dehşet gitti, o da aynı sloganı tekrarlayınca, tuvaleti gitmeyi yasakladılar. Biz-ler, bundan sonra atamayacağız de-dikse de dinlemedik. Arık Hil-van'da işimiz bitmişti. Bizler de, yola çıkarken, kızılgünün verdiği öfkeye, basladık slogan atmaya. Böylece Hilvan'da da geride bırak-mışık.

Hilvan'da gösterdiğimiz "taşkin-lik" büyük tedirginlik yaratmış ki, arabalar hızlı ve zamanında daha erken Urfa'ya vardı. Urfa'ya girmeyeceğiz beraber, gözlemimiz dört dönmeye başladı. Yine slogan var-dı. Hele adliyenin önünde duru-

Unutmadan söyleyeyim: ABD üssünün önünden geçenken de on-lara uygun sloganlar attık. Neyse... Siverce sonrası uğrak yerimiz Hil-van'dı. İçimden Hilvan'ın arkadaşlar da vardı. İki sinirlarına girince taş taş, köy köy anlatmaya başladılar. Tam Hilvan'dan transit geç-tyorduk, arabamız durdu, sağa doğ-ru çark etmeye başladı. Yavaş ya-vuş sahraya doğru girmeye başladık. Burada mola vereceğimizi kesindi. Arabamız karakol bahçesine giren-ken, halk meraklı gözlerle bize ba-kıyordu. Gençlerin bir kısmı selam veriyor, biz de sevinçle karşılık ve-riyoruz. Biz, iltiyaçlarımız sorul-du. Kebap ve lahmacun istedik. Zaman yok dediler. Ardından bize Edirne peyniri, somun ekmeği, el-ma ve portakal verildi.

Bu esnada ilginç bir olay oldu, onu anlatmadan geçemeyeceğim. Çoğu arkadaş sıkışmıştı. Bizler de iltiyaçlarımızı karşılamak için ara-mızda, en çok sıkışan gitsin diye kararlaştırdık. Ben ve Feysi Yetkin arkadaş beraber gittik. Feysi çok sıkışmış, Birbirimize bağlı oldu-ğumuz için beraber gittik. İltiyaç-mızı karşıladıklarını sonra, "Emniler ölmez" diye slogan attık. Oradaki

ken, sesimiz son sermayesine ka-dar tüketiyorduk. Halkın bir kısmı tedirgin ve şaşkındı. Bir kısmı sem-patyle bakıyordu. Ama o zaman Diyarbakır'ın durumunu, yurtse-verliğini, milli duygularla dopdolu durumunu hatırladım. Daha sonra hücremde duygularımı şu dürtük-le ifade edecektim.

Diyarbakır Diyarbakır! Asla korkmaz, yüreği baki Halkımız korkuyu yendi Bağıyoruz bangır bangır

Yavaş yavaş geçti, geçti, ceza-evi avlusuna girdik. Akşam karış-mış, baskın uzeredydi. Bizimle bir-likte Antep grubu da avluya girdi. Bir müddet bekledikten sonra, iker iker cezaevine götürülece-mizi duyduk, ilk olarak ki arka-das, Ali Kılıç ve M. Tobağı indiler. Epey bekledikten sonra ne oldu-ğunu merak etmeye başladık. Bir ara, "Kahrolsun işkence" sloganı geldi. Biz de aynı sloganı attık. Kendi aramızda karardık. Tek tek veya çift çift inmeyebiliriz. İdare-yi inmeyebiliriz bildirirdi. Onlar da bizleri toplu olarak indirirdi. İner inmez hep bir ağızdan "Hernepe-ş" söyledik. Bu, idare bölümüne gire-

şimdi, slogan attığınız için hücreye gideceksiniz bir gecelik. Yarin sa-bah savcı gelecek, sizleri çıkar-a-cak" dediler. Bölme girişimide ilk isimiz kimlerin bizim bölme, kimlerin karşı tarafta getirildiğini öğrenmek oldu. Daha evvel isimle-rini yazdığımız arkadaşlarını ayrı bölümde kaldığını öğrendik. Mustafa Karasu ve 9 arkadaşın da diğer bölümde götürüldüklerini tahmin e-di-yorduk. Çünkü Diyarbakır hücre tucrüblerinden edindığımız bilgilerden biliyorduk, bizleri ayrı ayrı tutacaklardı. Bizler de kendi ara-mızda aldığımız kararı (bizim böl-münde), diğer arkadaşlarla hemen bir konuşa verilemezse yemek al-mayacağımızı belirttik.

Tabii, sabahleyin konuşa götür-meyeceklerimizi öğrendikten sonra, zaman zaman gelip diğer arka-daşlarımızın yemek aldığını söyle-melerini, rağmen inmayorduk. Ayrıca yermiz çok kötüydü. Yasa-nacak biçimde değildi. İlk ve kin-gün böyle geçti. Üçüncü gün Mus-tafa Karasu'da! Savcılıkla konus-tuğunu, hemen konuşa alınacağ-ımızı belirtti. Biz de eylemimiz son verdik. Hep beraber hücrenin ön-

Devamı 26. sayfa

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bunlar, "biz bütün küçük yerlerin ağalığına soyunuyoruz" diye resmen de yazıyorlar. Bazıları eyalet ağası-beyi, bazıları genel ağa ve bey olacakmış. Şimdi çok tuhafır, böyleleri bu ağalığın ne zevk alıyolar? Ağaları biliyoruz, düşkün insanlardır. Bir günlük yaşam uğru-satırları mı satıyorlar. Bu ağalığa siddetle ve nefretle karşı-sıyor, onların her türlü biresel-aişesle yaşamından tutalım ulusal-toplumsal yaşamadıkları bütün etkilere-savaşım içinde olan bir örgüt-çü. Oysa bunlar, böylesi bir örgüt içinde bunun en içgüç taslaklarını temsil etmekten korkuyorlar.

Şimdi, PKK'deki sosyalizm ve demokratizm çok yönüyle ele alını-malı ve öyle uygulanmalıdır. Bu tür şeyler ortaya çıktığında, sanırım gerçek Partili militanların yapacağı işi karşılar. Çünkü böylesinin, ağza alması bile çok ayıplıdır. Çünkü düşünce tutumları vardır. Kürdistan'da bir de düşkün kadının için ağaların için düştükleri alcağca tutumları, bunlar Partli saflarında yaşama cesaretleri gösterebilirler. Hem de önderlik, yetki ve sorumluluklara dayanarak bunları yapıyorlar. İnsanları düşündürdün şey, bunların ne kadar kara ruhlu, kötürdün düşün-celi, fedeli, celimsiz oldukları ve PKK'nin kararnamelerine okuyula, yit-i-liyle, mertliyle, dürüstlüğüyle ne kadar çekilgi bulundurlardır. Tabii ki, daha da düşünmek ve an-lamak, tanımak gerekiyor. Bunlar, acaba düsmanın direkt ajanlık faali-yeti midir? Yoksa gerçek ağılık bunların ruhlarına kadar işlemiş midir? Eğer öyle ise, bizim için daha fazla denetim, daha yoğunca sınıf çizgisini özümsemek ve Parti bağındın bunluna oynayanlar ort-a-ya çıktığında, bu çizgiyi karar-lılıkla uygulamak gerekiyor. Tabii, bunların bir diğer özelliği de kaç-maları, o sahte özerline hemen dönüşü yapmalarıdır. Bunun da ted-birlerini almak gerekiyor. Yalnız düşündürücü olan, bu tür tutumla-rın bunca yıldır kendilerini PKK sa-flarında üstü örtülü sürdürebile-mesidir. Biz, geçmişte, "ağır toplu-sal ulusal baskı koşullarında bizde her tür yaşam isteği-arzusuz bastırılmış"ı" beirlenmesinde bulun-du. Yani, kişi herhangî bir saygı görmemiş, onuru edilmemiş, hep alçaltılmıştır. Buna karşın, onun yükseltildiği, "yükseleyorum, büyü-yorum" dediği şey, aslında ya bir-likte yaşadığı köy ağası, ya kasaba e-srafi, ya da polis temsilcisidir. Aslında onun yükselme mertebesi ve sosyal yaşam dediği şey, bugün kentlerde, köylerde faşizmin zir-cirlerinden ösallığı güdülere tes-lim olmalıdır. Öyle her hak olarak iler-i sürülüyor ki, güdülerin alabildiğine bir tür değeri taşıyor ederek ya-samasına özgürlük ve en büyük özgürlük deniyor. Dünyada bu den-li gelişmiş olan özgürlük anlayışı halen bu dercede kavrayıp uygul-a-mak hayli düşündürüdü. Bunlar gerçekten kendini öyle insan-lık kavgasında asla görmeyen, fir-sat bulur bulmaz kendini hemen en alıksız tutumlara terk edebilecek kadar düşen zavallıdır. Devrim de bunun için bir kuvvet, bir koz olarak kullanılır.

Bazen üst siyasette veya geliş-miş ulusal-sınfsal siyasetlerde kendi sınıfını ilan etmeyi, devrimi bir koz olarak kullanmak, isterleri, Devrimci yetkiyi, görevi, otoriteyi ulusal sınfsal, ailesel çıkarları için kullanılır. Pekî bunlar ne için kul-

lanıyor? Devrimin kozunu bastırıl-mış güdülerinin tatmini için kulla-nılıyor. Bir günlük paşalık için büyük bir devrimci yetkiyi, görevi bir çipride bitirebilecek kadar alca-ğıyorlar. Öyle analıyıyor ki, mevcut toplumsal koşullarınzın da etki-siyle bizde bu tür insanlar daha da fazla çıkabilir. Ama, çıkabilir diye bunları mesru görmemiz şurada kalsın, dünyanın en çok da bunla-rın başına yıkılması gerektiğini asla akıldımızdan çıkarmıyor. Bu tarihimizin en büyük suç heykelle-rini mi dikelim? Ama şu suçlu hal-leriyle bile kendilerine güzel bir devrim maskesi takıyor, devrim cilası vuruyor, kendilerini ve kitle-leri de çok kötü aldatıyorlar. Yapa-tıkları şey, "sıra parlatma, eyleme gelince kaç; ciddi bir devrimci ör-gütlenme gerekince boz; düşünce-ye yaşamasına geldi mi, her şeyi bunun hatırı için yerle bir et" olu-yor. Günumüde bunu kabul et-mek ve yanlışlık olarak görmek bir yana, bunu çok tehlikeli bir özellik olarak görmek ve Parti içinde bu tür şeylere karşı en büyük taham-mülsüzlüğü yaratmak gerekiyor.

"Çünkü PKK'nin büyük çıkışı olmasaydı, proletaryanın PKK'deki somutlanışı olmasaydı, değil Kürdistan'da kadro eğiltmek veya eylem yapmak, bunlar köyden kaçmısından bile kendini kurtaracak durumda değillerdir. Birakalım devlete kala tutmayı ya da ordu karşısında dayanabilmeyi, köy ağasının hakaretinden bile kendilerini koruyamazlardı. Açık gerçek bu iken, bunlar tersüzdü, 'İktidarı elimize geçireyim' diyecek adam ya bir kışta, ya da bir serseridir. PKK'nin iktidar savaşını, PKK'de bilmem hangi sınıfın iktidarı aldığı biçiminde ilade edilemez."

Bunların diğer bir özelliği de şudur: Aslında yürürler. Ama fırsat buldular mı bu olumsuzluklarını sergilerler. Şimdi adam çıkıyor, "ben önder oldum" diyor. Pekî ne yapıyor? Bu adam, öyle içkemben den atar gibi tümceler sıralıyor, bir lümpen edebiyatçı geçiriyor, "bütün Parti bunu tartışsın" diyor. Pekî ortada bu kadar şeyit var, bu kadar büyük önek sarfedilmiş, gözyaşı, acı her şey var; fakat burası onu ilgilendirmiyor. "Benim safsa-talarımı, demagogileri, Parti mese-le-yi yappı hallettim" diyor. "Ben bütün Partiyi kumanda olarak istiy-orum, paşa olarak istiyorum, bu olmazsa psikislerimi saçam; benim yaşam konusunda bir anlayış var, Parti bunu kabul etmezse yine bayrağı açarım" diyor. Şimdi bunlar aslında Partileşmemiş kendini bile düşünmüyor, kendi ba-sına bels olmuştur. Partileşme bir çikar-tı temelinde anlaşmış tiplerdir; ne idüğü belirsiz başı karanlık fikirlerin, çözümsüz düşüncelerin, davranış-ların, duyguların ajanlarıdır. Bunlar devrim tercihini yaparken, öyle

bilinci, örgütü ve büyük bir eğitim sınavından geçerek yapmamış, es-siye kızarak kendi yaşamıyla adeta kumar oynayarak gelişmiş kişilikler-dir. Tabii devrimciler böyle olmazlar. Devrimcilerin bu biçimde sal-salara akmaları en kötü bir giriş ve kumar oynama olur. Başlangıçta böyle şeyler varsa bile, çok kısa bir sürede yoğun bir eğitime kendini yenilştirerek devrimci olunur. Demek ki, bizdeki sınıf savaşımının Parti içine yansıyan biçimiyle, so-murgicilerin savaşımının Parti içi-ne yansıyan biçimi öyle fazla gö-zardı edilmeyecek, özenle üzerinde durulacak cinstendir. Özellikle önderlik sahasında bunlar yaygınca ortaya çıkmaktadır.

Önceki deneyimlerden de be-lirttiğimiz gibi, bazıları bir derese susuz götürüp getirmek yanı bir koyun gibi gütmek, hamal gibi ça-ırlamak da mümkündür. Bu, hiç zor değildir. Fakat biz bunlara yü-celeşmeyi, bir halk önderi olma görevlerini dayatıyoruz ve bunluna en doğru, gereken yardımı yapı-şız. Fakat bunlar meseleyi öyle ele al-mıyorlar. Gözleri yeni açıldı-ğında, bazı yöntem ve yetkileri ele geçirdiklerinden eskiden beri bastır-ılmış bütün duygu ve düşünce-le-rini, "fırsat bu fırsattır" deyip ulu-gulamak için ne lazımsa yapıyorlar. Bu çıkınca girişimlerin başarıya ulaştıkları için, baş vurulmaz arlar-ı da dahil olmak üzere her tür yolu kullanarak sonuç almak istiy-olur. "Partiyi daha önce almak istiy-orduk" diyerek, kendilerini bu-ke ayırır da yapıyorlar. Halbuki aydın dediği de nedir? Bizde ay-dınların ne kadar yarım aydın ol-duğu; sınıf ayrışmasın bizde fazla gelişmesini olduğu açıktır. Ay-dınlık siniridir, gerçekte egemen olan yoksulluktur. Ancak prolet-a-ya ideolojisiyle ayaklanabilecek-miz ve sınıf çizgisini tutturabilecek-miz çok açıktır. Bunları tartışma-ya bile gerek yoktur. Fakat bizdeki bu yeni içki sahipleri, bu tür ayır-malar yaparak, ardından, "aydınlar Partiyi bela olduğı için, Kongre bunları tasfiye etti, şimdi sıra be-nim gibi köylü kurznazlarına gel-di" diyorlar ve şunu ekliyorlar, "gö-zü-aklılık yapıp, köylülüğü adına iktidarı ele geçiremiyoruz" Geniş bir hayal de demeyeceğim, ama öyle ham hayalci ve öyle zavalı ki, o köy ağa-ları bile böyle iktidar anlayışına sahip değillerdir. Onun bile, bir mahalle ya da köy muhtarlığını ele geçirmek için çok daha gerçekçi düşünür ve plan yaparlar. Yalnız görünen o ki, bizimkiler kurnaz; çünkü Partinin itibarı gelişkindir, proletaryanın yüce cabaları sergi-lenmiştir, onun ideolojisi-politikası uğruna büyük cabalar sergileniyor, bunlar önemli değerler ortaya çı-karmış; işte böyle bir ortamda bun-ların hesabı, aslında kestirmeden iktidar olmaları. Burada görülen şey, kurnazlıkla iktidara çıracı-masıdır.

Şimdi bizim özenle geliştirdi-ğimiz çizgizin özellikleri bellidir ve bunın dünya-alam bilemedikler. Bir-kar köyli olmasın, sokakta yürü-mesini bile bilmiyor; bir kasabada jandarma karşısında başını kaldır-masını bilmiyor; bir gelip sağına vurdu mu, solunu gösteriyor, yat-dedi mi yatıyor; o halde bu kadar zavalı bir köylü ve hasta ağa nasıl iktidar oluyor? Hangi ağa jandar-ma karşısında nefes alabilir? İste bu baylara her bunları soracağız. Bel-ki diyecekler ki, "biz köylü devrim-ci-leriz". Pekî bu köylü devrimcile-ri ne zaman, nasıl ortaya çıktılar?

Hangi ideolojinin sahipleri derse-yleyse PKK'yı çok iyi tanımak, ilk ki-si sözcükten günümüze kadarki geliş-iminiyi bilmek lazımdır. Biz, sık sık kendi örneklemleri belirletirken; bu tür tutumların anında teşhisi için yapıyoruz. Biz, Kürdistan sözcü-ğünden tutalım taktik önderliğin en zor problemlerine kadar, büyük cabalar içinde işleri bu noktaya getirirken, bunları nasıl köylü dev-rimcileri olarak yükseldiklerini an-lamak isteriz. Çok iyi biliniyor ki, bunların öle ideolojisi veren, bir-raz eğiten, silahı, ekmeği, her şeyi veren biziz. O halde, gerçekten de böyle yapılanlara sormak lazımdır, sen hangi düşünceleri taşıyorsun, hangi silahı kendi imkanlarıyla ele ettin? Eğer, "ben birkaç kadro eğit-tim", "bir-iki eylem yb yaptım" derse bunlar da ciddiyetsiz ve ger-çek dışıdır. Çünkü PKK'nin büyük çıkışı olmasaydı, proletaryanın PKK'deki somutlanışı olmasaydı, değil Kürdistan'da kadro eğiltmek veya eylem yapmak, bunlar köy-den kaçmısından bile kendini kurtaracak durumda değillerdir. Birakalım dev-lelete kala tutmayı ya da ordu kar-şısında dayanabilmeyi, köy ağa-sının hakaretinden bile kendilerini koruyamazlardı. Açık gerçek bu i-ken, bunlar tersüzdü edip, "İktidarı elimize geçireyim" diyecek adam ya bir kışta, ya da bir serseridir. PKK'nin iktidar savaşını, PKK'de bil-mem hangi sınıfın iktidarı aldığı biçiminde ilade edilemez. Evet, geçmişte de bazı aydınlar köyde yat-tırlar bu hileyi, hasta çok çeşitli ilişkileri dayanarak gerçekte gösterileceklerini ve işi böyle götürüleceklerini sandılar. Ama ne oldu, bu tür düşüncülerin boz cabalar olduğu açığa çıkarak, on-lar kaybettiler. Demek ki, PKK'de önderlik alışı bunların ele aldığı gibi öyle kolay değildir. Bu düzey, çok korkunç zorluklara yürüyen, en büyük zorluğu, sabrın, taham-mülün gösterilmesi gereken bir alandır.

PKK önderliğinin nasıl geli-ştiğini zindanlarda ve dağlarda ya-sanan bunca zorluklardan ve sü-rüp dinlen direnilerden öğrenmek gerekir. PKK önderliği nasıl geli-yor? Bu kadar kolaylıkla, rahat-lıkla PKK önderliği düzeyine nasıl ulaşılabilir? Eğer böyle düşün-ülürse, ya önderlik çok saf ve bun-lar da çok kurnazdır, ya da önderlik öyle değildir ve bunlar ise böyle basit kişilerdir. Nitekim öyle basit oldukları ortaya çıkmıştır. Burada değinmek istediğimiz husus, bu yeni süreçte çikarılan, eskileri ye-nilmis olarak görmedir. "Eskilerin basaromadıkları bir yenî esaslar üzerinde başarılabilir" diyorlar ve güya eskilerin tecrübelerini esas alıyorlar. Bugün yükselen PKK önderliğinden yararlanmak için ülke sahtında ağalar da yeni saflasma-ları içine giriyorlar. PKK'ye şöyle dostuz, böyle dostuz diyorlar. Hat-tasömurgicilerin bir numaralı suç-ları bile Partiyi iyi geçinmeye çalış-maları, bunların, çanlarını kurtar-mak, biraz daha ömürlerini uzat-mak için böyle yapıyorlar. Ama PKK'nin daha bunlara söyleyecek işi çok vardır. Savaşımız, halkın kurtuluşuna bağlıdır. Yani, büyük bir yurtseverlik ve özgürlük müca-delesidir. Buna teslim olursanız, bunun emrine girerlerse, belki ya-samı şansı tanınacak; ama oyun oynamak isteseylerse söyleyecek daha çok söz olacaktır. Bunları Parti saflarına yansıyan uzantıları-na geline, gerçekten böylesinin

iddiaları değişiktir. Açıkça şunu bile söyleyebilirizler: Saflarda bir-kaz çok köylü ve aydın var, proletarya ise çok az; böylesine en az önderlik şansı proletaryaya ait olabilir. Pekî bu düşünce kimindir? Bu düşünce, geçmişte yarı-federal, komprador çizginin sahiplerindir. Diyolar ki, proletarya fazla gelişmemiştir, ağa-lık güçlüdür, biraz kompradorlaş-ma vardır; böylesi yapılıması gere-ken, bu ağaların ve kompradorla-rın önderliğinde bir ulusal mücadele vermek. Biz biraz otomonyi geliştirelim, belli bir kapitalistleşmeden sonra proletarya doğarsa onun a-dına da bir şeyler yapılabılır. Ö-rölüyor ki, sözümona yeni düşün-ce, hatta PKK'de yeni bir önderlik geliştiriyorlar alt altında piyasaya sürülen bu düşünce, en eski ilkel milliyetçi düşünceden farklı de-ğildir.

Kürdistan'da 40-50 yıldan beri böyle bir düşünce ile oluşan örgü-tün ne yaptığı bilmekteyiz. Şimdi tam PKK bunları yerle bir etmiş ve ideolojik-politik alanda büyük ba-sarılar sağlamsın ve bunları bir daha belni doğrultamaz bir biçim-de önderlikten uzaklaştırmışken, kalkipta onların uzantısını yan-sımaları yeni çizgi, yeni önderlik diye sunmak tam bir çarpıtma ve çaresizliktir. "Burada yaptığımız yarı-federal, komprador değildi, orta köylülüğü önderliklerdi" diyenler o-labilir. Öylesine bu orta köylülüğe de soralım, bu orta köylülüğü deni-len bizde neyin nesidir? Orta köylü-lük, bir kez sınıf olarak kendisini örgütlemek şurada kalsın, tanımla-mak durumunda bile değildir. Ama baylarımız kendilerini şöyle for-müle etmekteyiz. "PKK'nin he-men hemen %90'ı orta köylü ko-numunda olan kesimdenler veya köylü-burjuva köylülüğündendir. Yeni daha doğrusu çoğu köylüdür, köylülüğün kaba-sababli herkes üzerinde vardır. Öyle proletar ince-liğe hapse ulaşamaz, hepimiz köylü öglü köylüüz, işleri köylüden istediği gibi yürütmeyle alınıksız" iste, bu da köylü önderliğinin hem-de ukalaca- savunulmasıdır. Evet, bizde köylü köylüleri çoktur; ço-ğuluğumuzun köylülüğün geldiği bir gerçek. Fakat hepimizin içi-nde de yükseldiği ideolojik-politika kimindir? Partimizin kimin adına ort-a-ya çıkardığı ve ilk kalkışımı hangi ideolojik-politik önderlik altında ya-pıldı? Şehitlerimiz, son sloganla-ryla neyi savundular, hangi Partiyi, hangi çizgiyi savundular? Zindan-larda bu kadar işence çekenler hangi savunmaları yaptılar? Bu savunmalar bugün elimizdedir. Bu Partinin bütün çığı hangi tel-mel çizgi uğruna savaşım yürütü-lüyor? Partinin bütün belgeleri hangi gerçekleri haykırıyor, neyi dile geti-riyor? Tabii, tüm bunlar böylesinin umrunda değildir, onların umrun-da olan, bir sevdirir, hem de politik sevda da değil, alcağca bir sev-dadır.

Blindiği gibi sevda sevdatır, ve de gözü kara aydın. Lenin'in deyişle, "bu tip adamlar en alcağ-ca karasevalardan, en düşküncü inhanetlere kadar bir yelpazede dö-nüp dolarsınız". Bizde de olan bu-dur. Proletaryanın veya bir halkın kurtuluş mücadelesi böyle sağlam bir önderlik altında yürütüldüğün-de, bu tip şeyler çokça çıkar. Fakat tabii işin diğer bir yönü daha vardır ve bu da çok anlaşıldır. Partimizin dürtü olan elemanlarının durumu da bu açıdan pek iyi değildir. Göz-lerinin önünde bu tür şeyler geliş-tirilen, onların tavri tasvunkunluk olmak-

tadır. Bu tür şeylerin eğitim alanımızda da ortaya çıktığı bililmektedir. Burada da bu tip önderlikler ortaya çıkmıştır. Bunlar zınnık kadar Parti gelimi için kula yor-muyor, caba harcamıyor, sürekli geliştirdikleri şey, bireysel tasarruf, dayatmacılık ve despotizmdir. Ar-dından örgütlü çalışmaya ve bas-tırma, giderek bazılarını kendine hayran kılma, bazılarını iş ezme, dağıtma ve bunları normal kabul etme yöntemleri her kullanılmıştır. Yurt dışında ve ülke içinde bu tip önderlikler ortaya çıkmaktadır. Bunun savunulacak, kabul edilecek hiçbir yanının olmadığı açıkça ortada iken, niye biz böyle yönetimi kabul edeceğiz? Yani adeta üzerimize kumar oynayan bu tip önderlikler ortaya çıktıkça neden boyun eğiyorlar. Halbuki bu tipler ortaya çıktığında, bir Parti emri, kuralı ve ilkesi olarak bunları yerle bir etmek gerekir. Ama bu konuda görevler o kadar az yerine getiriliyor ki, buna başlamak mümkün değildir. Açık ki, çok ilginç bir özel-lik de yine burada ortaya çıkıyor. Uzun süredir sömürgeci egemenlik yarattığı bir olgu olarak, biz biraz da sömürgecilerin ve ağaların istediği tarzda yönetilmeye alışı-mış. Bundan dolayı da bunlara çok kolay boyun eğiyoruz. Özgürlük, bağımsızlık yanlırımız henüz tam yerleşmediği için, bunların bo-yun eğdirmeye hesaplarını basit kurbanları oluyluyor. Demek ki, mevcut toplumdaki geçerli olan yön-teme-yönetime anlayışı, aslında epeyce Parti salflarına tasarrıf ve yaşamaya çalışıyor. Biraz da ra-hata giden uçuk tarz bu oluyor.

Proletaryanın güçlü yönetime-yöneltme tarzı, onun demokratik merkezileştirmesi; zorlu yaklaşım, tartışma, karar, uygulama, denetim ve uyum iter. Açık ki, bu güç gösterilmediğinde, geriyse, toplu-mu da geçerli olan alternatif de değil, yönetim adına yönetsimsizlik, yö-ne-time adına yoğun sürüşü olma alternatifidir. Peki Parti salfla-rında bu bunları böyle yaşamayı niye kabul edeceğiz? Bu kadar emeği, çabayı bunları niye har-cıyoruz? Bu kadar cesareti, fedakarlığı bunları niye görüyoruz? Açık ki, değil. Ama, görünen o ki, ektiğimiz, büyüttüğümüz ve meyye-veri hale getirdiğimiz bir bitkinin meyvelerini tam derleyecek iken, açacı taşlayınlar ve meyveleri yer-dökenler ortaya çıkıyor. Demek ki, çok kaba benzetmeler de yapsak, çok ince tectirer tespitler de yapsak Parti çekirdeğinin yönetime-yö-ne-time ve bir bütün olarak eğitim ve örgütlenme meseleleri, büyük bir titizlikle ele alınıp yürütülmüyor. Yürütülmeyen için de zararını Parti, halk ve kendimiz ödedi-ğimizi ödüyoruz. Buna sebep olan, bu tip önderlik sevdasına kapılmış zavaliler, daha sonra karışma nasil çıkıyorlar? İlk önce ağayılarsa, sonra szianlıyolar, daha sonra da özle-yenli yapıp söz veriyorlar. Peki, ma-dem ağlayacaksa, sızlayacaksa, niye böylesine büyük despotik yön-teme basıyruyoruz? Madem bu kadar düşünürsün, niye fırsat bulur bulmaz böyle ortaya çıkıyor? Mertlik yoksa, yığıltık yoksa nasil bu kadar büyük iddialarını önlüyor? Örneğin iktidarlardan bahsediyorsun; ikti-dar ölüm-kalım sorunudur. Bir ikti-dari ele geçiren adam ancak ölüme orayı terkeder ve bir iktidari ele geçirmek için savaş yürütür. Peki, bunlara göre iktidar nasıl alınıyor? Şöyle diyorlar: "Parti Önderliği bize değer verdi, biz de önce gönül verdik, sonra da yetkilileri al-dık". Bunların Parti Önderliğinden aldıkları yetkinin kaynağından, ne Parti Önderliği bunu nereden al-ıyor? Halktan, örgütten, Partiden alıyor. Ama bayımız bunları hiç

"Sanıyorum bu tür düşkünlükleri fark etmek zor değildir. Fakat yerinde ve zamanında tedbir almak gerekir. Şimdi kendi imkanların ölçüsünde biraz ben de tedbir alıyorum. Ama yalnız benim tedbirime bunlar önellenir mi? Dikkat edilirse ben bunları biraz yönettim, devrim için kullanmaya çalıştım, ama buna rağmen fırsat buldular mı Parti Önderliğini işlevsiz kılmaya, kadroların ve halkın canına okumaya bayılıyorlar, fırsat düşüktüce tam bir iktidamcı yapıya da bürünüyorlar. Yani bu kıran kırana bir mücadele oluyor. Hala devam ediyor ve edecektir de. Ama yapılan mücadele yine de yeterli değildir, çok şey olup bittikten sonra değil, anında, günlük pratik yaşama bunları bertaraf etmek gerekir. Günlük pratik eğitim, pratik görve bağılık, pratik görevin gerçekleştirilmesi, denetim, disiplin anlık olarak yoğunca uygulanmalı ki, bunlara yer ve yaşama olanağı kalsın ve kökünden kurutmak mümkün olsun."

düşünmüyor. Halbuki değer hal-kindir, Partininin, yetki denilen şey iş yapma, görüne sahip çıkma, onu her şeyden üstün tut-ma hususudur. Şimdi gerçek böyle olduğuna göre yetki başka türlü kullanılırsa o zaman yapılan şey, her türlü Parti değerlerine ters düşme, değerler konusunda bir hiç olma ve karşı tarafa hizmet et-mek. Peki, bu durumda, "savaşı göze alıyoruz mı" sorusuna kadar götürmeye var mıdır? Görülen o ki, sadece amaçların gerçekleştiril-meye kadar varabilir. Başarısızla-rsa, son tahlilde ya ihanet ediyorlar ya da suçlu olduklarını söyleyip al istiyorlar. Peki neden suç istiyorlar? Madem böyle suç işleme cesaretini gösteriyorlar, o zaman niye aldanıyorlar. Halbuki daha önce bunlar çok açık olarak belirtmiş, doğru olan göstermiş. Herkes için yeniden belirlen-tiyorum, bundan böyle tek biçim, Partinin tutumunun, ilkesinin, emrinin her şey pahasına yerine getirilmesidir, onun bir militanı olu-nuğundan kanıtlanmasındır. İkirilici, kaygılı, tereddütlü, bulanık, bastır-mak, despotizm, şu veya bu maske altında yine suç önderlik hesapları yapma gibi tutumların kesin olma-masıdır. Partide otorite olma ayrı bir şeydir, Parti içinde yetkilileri al-mak ayrı bir şeydir. Ama bir de Parti-tede, onun taktiklne, çizgisine, bir bütün olarak varlığına karşı bunları alı kullanmak varsa, o da ayrı bir şeydir.

Partinin verdiği yetkiler, bir mer-dem tutalım, bir örgüt yaratmaya kadar, çok değerli, kapsamlı ve kutsaldır. Bundan görme ve duyma yeteneklerimiz, kısaca her şeyi-mizi kullanarak bunları koruyabilir, geliştirebilir ve savunabiliriz. Bu, Parti üsübudur. Bunun tersi olan tarz ise, çok ilibise bunları kul-lanıp, "Partiyi nasil boş çıkartım" tasası içinde olmaktadır. Bu boş çıkartma, "stratejiyi boş çıkartmak için taktik nasil boş çıkartım, taktik-i boş çıkartmak için esas olanı unutturup taktik olanı nasil uğrasmış, taktik olanı uğrasmayı nasil temeli yerle bir etmek için daha da aynırıla boğarmış, aynırıla daha da geliştirdiğimde kendimi nasil gizlerim, kendimi gizledikten sonra nasil yine fitne-fesat hare-ketimi örgütlerim, kaçtane figüranı etrafımda toplayıp, birer piyon gibi nasil kullanırım, bunu nasil bir çiz-giyi alıp taktikler, daha sonra bunu nasil bir beylik olarak ilan ederim, daha sonra bu paşalığı nasil içgenc bir sosyal yaşantı için kullanırım" biçimindedir ve alabildiğince ilginç-tir. Şimdi bütün bunları, halkın arayan, hakkını söke söke almasını bil-en köylüler adına yapıyoruz. Böyle köylüler çoktur, ama gidip bir dilekçe bile yazamazlar. Bir polisten bile kendi hakkını isteyem-ziler. Fakat bunların PKK'de a-da-ta hatırlatıcısına böyle yapma-

ları da böyle akıllı, dahiyane bir pol-itikacılık da değildir; yani köylü po-litikacılığı da bu değildir. Çünkü, köylü politikacılığı veya köylülerin devrim için savaşması da, yine Par-tinin içinde, Parti siyasetimize ay-rılmaz bir bütünlük oluşturmaz-gerektir. Bugün birçok dü-rüst orta köylü, ağa, yoksul köylü bu, hepsi eğer bir adim ilerleye ma-kil istiyorlarsa, yüzdeyüz Parti çiz-gisine tabi olarak bunu yapıyorlar. Bunları daha da acıdır. Nerede Parti çizgisine karşı böyle kurnaz-likler içinde olan köylüler? Açık ki, bunlar tamamen bir kurnazlığın icadıdır. Bunlar Partinin tersi bir yorumlanması ve ters uygulanma-sıdır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, demek ki, bunlar bu tip işlere ken-dilerini önceden düşünüyorlar. Halbuki sonuçlarını aka getirme-leri gerekir. Bu Parti çizgisi nasil oluştu. Bu Partinin imkan ve olanak-ları nasil ve kimin kanıyla ortaya çıktı? Bunlar bir defa bunun hesa-bını düşünüşe yamalıdır. Eğer samimi olarak bağlaşırsalar, tabi ol-maları gerekir. Değişeler ayrı şe-ye karar vermişler, yeni çizgi ve yeni partiler yaratmaya çalışıyorlar de-mektir. Biliindiği gibi, provokasyon hareketi Avrupa'da buna girişti. Sözümona bizi çok katı ve geri buldu; şöyle böyle etmek istedi. O da bizi daha değişik değerlerindir ve ince, yumsak, ılımlı bir takım davranışları altında, sosyal ilişkiler, yaşam ilişkileri adı altında yapımız alıkoymaya çalıştı. Oysa yediği ye-mek bizi, kullandığı yetki bi-zi, baskılarıyla otururken bile bizi ser, itilip ve onurumuz kullandıyor. Bunların kendileri ale ocaklarında biraksalar, bir düşünüşün olmaları eteye gide-meyecek kışıldır. Ve sonuçta da gerçeğin böyle olduğu ortaya çıktı. Demek ki, mühim olan bunları er-çile çıkarmak ve bunu engelleye-cek militanlığı sergilemektir.

Şimdi, bir kişi eğer güdümlere teslim olursa, yani bir sofraya ya da bir karşı cinsle satıl alınırsa buna ne isim veriliriz? Bu, bir önder değil, olsa olsa bir kabadayı ya da içki soforlarında taşıyıcı ola-bilir. Ama bunları halkların başına önder olarak dikmek, halka yapıla-bilecek en büyük kötülük olur. Bel-li ki, PKK'ye gelmeden önce büyük aşaklık, düşkünlük durumu ya-şıyorlar, geldiklerinde PKK'de büyük itibar buluyorlar ve kendi lümpenliklerini Parti salflarına taşımaya çalışıyorlar. Bunların toplumu-muza derin kökleri vardır. Aslında, yetkilileri ele geçirip, o eski dünya-ların yeniden hortlatmak için kul-lanma, lümpenlerin hücumunun ta-kendisidir. Bir de yetkililerin söz edi-yorum. Lümpenlerin yetkilisi nedir? Her gün sömürgeci basında oku-yoruz, ya bir kişi masasını ya da bir pavyonu kama buluyorlar. İşte bun-ların yığıltığı budur. Bunların Parti

salflarındaki kabadayılıkla da bu kadardır. Yapılanı ya başkalarını kaçırarak, ya da dürist Parti ortar-mını kama bulamaktır. Yani, arka-dan hançerlemeye, düşmana teslim olup kompo düzenlemektir. Önderlik dedikleri hikaye budur. Şim-di toplumumuz bir anda yapı-raz bir lümpeliği yaşadığını biliyo-r. Yani, ağadan tutalım en yoksul-luna kadar büyük çoğunluğunda biraz lümpenlik vardır. Biz buna kabadayılık, mahalle serseriliği de-riiz. İşte TC'nin, kendi yaratması olan bu yapıyı çoğunlukla bize kar-şı kullandığı bir gerçektir. Büyük bir işsizler ordusu biçiminde kul-landığı da açıktır. Bu tip şeyler insanda uçuk kurtulmayı, suç önder olmayı, suç yaşamı sürüklü tahrik eder, boylesitelerin bu özeli-likleri güdülür. Lümpenlerin takti-mi yapılırsa, toplumun en tortusu diye tabii edilir. Lümpen kişi, ister kabadayıların başı olsun, isterse en bozuncu seraser olsun, bunlar-nın hep düşkünlüğü, bunun yüce-likte alakası yoktur. Ne egemen sınıf adına, ne de ezilen sınıf ad-na bunları politikası yoktur. Lümpen-lüğün politikası olamaz. Olmadığı da zaten bizden bir günlük hal ve ha-reketleriyle ortaya çıkıyor. Ağaların lümpeni bizde çoktur. Ama bunlar TC'nin politik sahnesinde bir figuran bile değildirler. Yüzde yüz bir uçak ve oyuncaktır.

Salflarımızda tipik bir bozuncu, bir serseri, bir lümpen olanın kesinlikle tercih edilecek bir işte olmadığ kanısındayım. Yalnız ge-çen doğrular böyle olmakla birlikte, bunlar diye tukenmiş de değildir. Bizde her şey yarı-lümpencedir ve yarı-lümpenlik de en kötü sonuç-ları Parti derisinden ortaya çı-kabilir. Çünkü bunların akilları bir günde bozulabilir, bir günde her şeyi tepe takla edebilirler. Eğer ihanet onların eski tutuklarını kan-landırıyorsa, bir günde oraya kaçı-bilirler, bir günlük düşkünlükleri için Partinin en yüz değerlerine hemen sırtlarını çevirebilirler. Bun-lar çok tehlikeli ve Partiyi buluştırı-lan kötü şeylerdir. Bunlara sava-sının şiddetli, planlı, yoğun ve bi-ritir yürütülmesi zorunluluğa da vardır. Bu nedenle biz de eğilime karşı sürüklü salfları netleştirerek, devrimci militanlığı en yuce insan özellikleri haline getirerek böyle-sine doğru ve davranışların an-zından PKK ortamında bir daha doğması için büyük bir kararlılık savaşmaya devam edeceğiz. Ve onun sonuçlandıracağız. Partiyi bu savaşım içinde sürüklü yetkin-lestireceğiz.

Yaşadığımız zengin deneyim, bunların taktiklerinin suç olduğunu ortaya çıkıyor: Önce kendi önderliklerinin başasını neye-bağ-lıyorlar? Bakıyorlar ki kadroların hepsi Partiyeye bağlı, o zaman on-ları, düşürmek, gerekir. Peki nasil düşürülecek? Hasta yapı-ya kadar uzlarıne gidemeyen, ondan sonra zaten bir kurtarıc-lemekleyecek" diyor. Dikkat ede-lim, bu, günümüzde klasik bir poli-tikadır; kamçı-sekeri politikasıdır. Düşürülen, vurulan ülkelerde çok uygulanır. İşte buna benzer bir yöntem oluyor ve bunun küçük bir taktiklne de yapıyor. Parti yetkilileri bireysel düşkünlükleri için kul-lan-dıklarından, insanları hasta düşü-rüyorlar. Hasta düşen insan da bunlara, "Parti adına bizi kurtar, çok suçluyuz, zaten öyle suçluyuz ki, ne yer ne de göz bizi kabul ede-r" diyerek el atıyor. Tam zamanının geldiğini gören bizim kraklıklar da, "tamam, ben seni affederim, ama bir şartla; bana tapmakla olur" diyorlar. İşte kendisine riayet et-meyeni böyle yerle bir ederek, sözümona etki ve otorite geliştire-cekler. Tabii böyle bir ortamda bir

Parti çizgisi yürütülmedi. Taktik vardı, ama başta o boş çıkartıldı. Önderlik vardı, o da boş çıkartıldı. Güye kendisine uygun bir çevre edinecekti. Fakat simdi bunları tutan bir kişinin olup olmadığı açıktır. Ama bu, onların umurunda bile değildir. Çünkü Partiyeye bağlı kadrolar genelde hasta değil, lime lime olsalar da öyle Partiyi bırak-mazlar. Ama Parti boş çıkarılır, kendilerini de militan olamaktan çıkardılar, bunu fazla görüyorlar. Bunlar, böylece kadrolarda ara-dıkları bulamayınca, bu kez, "bana yar olmamı PKK ye de yar etmem" deyip, kadroları kaçırıyor-lar. Sözümona birkaç gün ya-samaya çalışıyorlar, yani dedi-gimi o lümpen kültürü katıyor geriyse. Biliindiği gibi pavyon türü kültür, köyde lümpenlerin yapıldığı, ortada iş varsa biraz yapmaktır, para-pul edinmek, bir kaden bulup on-dan sonra kaçmaktır. İşte bu tipler yeni çizgisinin zaferi de budur. Bunun yurtdışında da biraz yapıldı ve başka alanlarda da ba-zen yapıyorlar.

Biliindiği gibi, geçmişte de ka-sarlanıms bazı hailer (Nebil, Adil, Cuma vb.) de böyle yapıyor. Bunlar diye büyük hain de değil, tarihte esine birer önder rastlanan asagılı-klar yaratılıyorlar. Fakat yüzlerce arkadaşla oynadılar, yetki gaspı yaptılar, Partiyi ve değerleri kötü kullandılar, tabii bu noktada dürist olanlar da yetersiz kaldıkları için, işte bugün bunlar düşmanın kapı-sında sözümona bekçilik, korucu-luk yapıyorlar. Ama bundan çok zarar görüldü. Burada daha fazla örnek verilecek mesele daha iyi açılmas, ama daha çok, ihmal edilmeyen devrimci görevler üzerine biraz düşünmek gerekir. Sanıyorum bu tür düşkünlükleri farketmek zor değildir. Fakat yerinde ve zama-nında tedbir almak gerekir. Şimdi kendi imkanların ölçüsünde biraz ben de tedbir alıyorum. Ama yalnız benim tedbirime bunlar önlene-bir mi? Dikkat edilirse ben bunları biraz yönettim, devrim için kul-lan-maya çalıştım, ama buna rağmen fırsat buldular mı Parti Önderliğini işlevsiz kılmaya, kadroların ve halk-ın canına okumaya bayılıyorlar, fırsat düşüktüce tam bir iktidamcı yapıya da bürünüyorlar. Yani bu kıran kırana bir mücadele oluyor. Hala devam ediyor ve edecek-tir de. Ama yapılan mücadele yine de yeterli değildir, çok şey olup bit-tikten sonra değil, anında, günlük pratik yaşama bunları bertaraf et-mek gerekir. Günlük pratik eğitim, pratik görve bağılık, pratik görevin gerçekleştirilmesi, denetim, disiplin anlık olarak yoğunca uygulan-malı ki, bunlara yer ve yaşama ola-naklığı kalsın ve kökünden kurut-mak mümkün olsun. O halde, bu sahte tiplerin etkisizleştirilmesi, mi-litanlığı yoğunca, yerinde ve za-manında kullanılması gerekiyor. Eğer bunu yaparsak, tüm kötülü-ğün en azından çevremize kurur-tur, yapmazsak kendimiz onların aleti oluruz. Eğer bir bunlardan nefret ediyorsak, Parti taktiklne her koşul altında uygulayan adamlar haline gelsekten başka çaremiz yoktur. İster yöneten ister yöneti-len, ister alt ister üst, ister bolge is-ter genel, ister sekreter ister PKK, ister savasıp ister komutan, yani hangisi ve komuda olursak ola-lık, hepimizin Parti taktiklne bağlı yürütme sorumluluğudur. Olum-suzlukları önleme ve olumlu-yu ge-liştirme görevi vardır.

Buraya kadar böylelikle, yuce Parti yetkilileri, görevlerini devra-lıp da bir arada uygulamaya yön-el-diklerinde, doğru uygulamaya yer-ne tam tersine, bu taktiklne boş çıkarmak durumunda olmaları izah et-meye, bunlara kadelemiz du-

rumunu anlatmaya çalıştık. Ve devrimci görevleri ortaya koyduk. Tabii bunlar eskiden bilinmeyen şeyler de değildi. İl. Kongre çözümlemesi, tasfiyecilikle mücadelede, çok değişik biçimde uygulanan bu tip yaklaşımla ve sınıf dışı anlayışlara karşı kesin savaş platformudur. İlkel milliyetçiliği yeni bir teori, yeni bir politika olarak dayatmaktan tutalım, lumpenlerin her tür bozguncu, yitici cabalarına kadar hep-sini ortaya koyduk, tartıştık ve mücadelelerini içiğında seçkin Partiliği, görevlerde ve taktikte bunun göstermesini beledik. O halde, geriy-e neyin tartışılması gerekiyor? Biz olumlu görevleri tartışmıyacağız. Bizde bunlar, öncünün örgütlen-mesi, gerillanın geliştirilmesi, Cep-henin geliştirilmesi görevleridir. Sağ-lam, kitle bağları, uygun yoldaşlık ilişkileri, doğru denetim, disiplin düştür olan her devrimcinin vazge-çilmez görevidir. Bunların hepsi de belgelerle geçmişir ve bunlar açık olan konulardır. Olumlu görevler nedir, bunların üzerine nasıl yu-rünür? Bunların tümü planlamaya çok ilerletmiştir. Fakat biz, daha çok, tam da işler bu noktadayken ve bu planları altına imzalarını atırların dayattıkları tasfiyecî çabalardan bahsediyoruz. Bu konu-da kendi yetmez durumlarımızdan, görevlere sahip çıkamayışımızdan bahsediyoruz ve sonuçların nasıl deşehiti olduğunu ortaya koyuyoruz. Akıllı adamlar, bu sonuçları yaşamaktansa dışını tırnağına takip önlüyor. Eski tasfiyeciler ve bu-nun yeni örneklerine de bu hatırlat-malar yeterlidir. Partiyi bu biçimde gerillayı, Partinin bütün görev, yetki ve sorumlulukları bu biçimde kullani-lar. Açıkça izaht ettik ki, böyle yap-mayanların sonradan yaşayamama-ları, ağırlamaları ve bence bir de kaçmaları gerekir. Böylelerinin bu sanatı terkmetmeleri, ne kadar küçük adamlar olduklarını bilme-leri, eğer iyi bir Parti görevlisi ol-mıyadsalar, bir taraftan durumun-da kendilerini görmeleri, iyi bir taraftarın da çok iş yapabileceğini bilerek, buna uygun davranmaları çok daha yararlıdır.

"Akıllı adamlar, bu sonuçları yaşamaktansa dışını tırnağına takip önlüyor. Eski tasfiyeciler ve bunun yeni örneklerine de bu hatırlatmalar yeterlidir. Partiyi bu biçimde gerillayı, Partinin bütün görev, yetki ve sorumlulukları bu biçimde kullanılır."

İnsanlık uğruna yürütülen kav-ga çok önemlidir. Kimse bizim insanlık kavgasında yerimizin ola-mayacağını söyleyemez. Bizim de bu kavga da yerimizin olması gerektiği çok açıktır. Bu kavga yüce bir kavga'dır. Her şey sağe-rim sürdürülecektir. Tasfiyeciler bir de, "biz insan olmayız, bizim kaderimiz düşkünlük'tür" diyorlar. İşte, "çingeneler vardır, bunlar sü-rükli çingene kalacaktır" misali, toplumun en geri ve tortu kesimini olan bazı türler halkımızın ken-dileri gibi gerilikler içinde kalma-sını istemektedirler. Oysa, kanıtlan-mış bir gerçek ki, zaten bu hüküm çingenesi, onun yerle bir etmiş ol-mamızı, insanlık kavgasında rolü-müzü oynayabileceğimizi iddia et-menin, onu kararlaştırmanın, yü-rütmenin addır. O halde böyleleri başka tezleri sıgnadın önce, kendi yaptıklarını görsele, durumu daha iyi kavrayacaklardır. Ama

onu görmeye de yavaşmıyorlar. Her usten atıyorlar, sözümünce çok teori yapıyorlar. Halbuki her şeyin yaratıcısı olan emek nedir? Nasıl harcanmıştır? Peki bunu neden incelemiyorlar? Tabii kendilerini aldatıyor, hak sahipleri olarak da görüyorlar. Hakkın ve emeğin ger-çek sahibi kimdir? Bunu nasıl sağladılar? İşte bütün bunları bilmek şu demektir: Bütün Parti görev, yetki ve sorumluluklarını kendi şahsımızda iyi temsil ettiğim-iizde, bunları çinmetmişimizde böylelerini daha iyi anlatabiliriz. İşte arkadaşlarımız bu konuda eksiklikleri var ve onlar da bundan çok kötü yararlanıyorlar.

Bütün bu yaşanarlardan sonra çıkarılması gereken en temel ders, doğru, samimi ve bundan sonra Partili satfıyla yaşamak isteyen ar-kadaşların en azından kendileri üzerinde oynanacak kişiler olma-dıkları ve tip onların oynandığı-ğında hemen girtlağına sarılıp ye-ter diyebilecek durumda oldukları-gın göstermeleridir. Herkesin ken-di izetti, nefsi için bu şarttır. Garip olan, bu kadar açık ve net olmasın-a rağmen, yine benzer bir tipin orta-ya çıkıp çoğunu ortaya getirebilme-sidir. Demek ki, böyle bir garipliği yaşamamak için daha büyük çaba harcamayacağız. Ama bence militan, önce bunun kararını vermiş olan, bunu tekrar tartışmayan, kendi-sini-berlini bunları etkisinden kurtar-aları olan demektir. Halkın, tarat-larının bu konuda oyuna gelmeleri anlaşılır, ama militanların bu konu-da yavaşına oyuna gelmeleri anlaşmazdır. O halde yapmamız gereken, militanı kendini tamamlamasıdır. Evet, tabii ki, şimdiye kadar bu konular daha iyi tartışıldı, her alanda böylelerinin maskeleri düştürüldü. Partimiz bu konuda güç-lü bir biçimde silahlandırdı.

Su yi bilimsel ki, bin yıl dön-ükünüğüne ulaşayan halkımızın mümkün olduğu ölçüde ve PKK somutunda bu tip şeylerden arın-dırılması, büyük öneme sahiptir. Geriy-e olumlu işler kalıyor. Olum-lu işler yürütülmeyecek işler değı-lir. Simdi bütün arkadaşlar olumlu işler için elbette hazır. Hepimizin halka karşı bir borcumuz var, Partiy-e karşı sorumluluklarımız vardır. On-ları yerine getirmek için yavaşyoruz. İl. Kongre konuşmalarında, önce-sinde ve sonrasında görevlerimiz çok genişçe aşılmamış yapıktı. Bir gerillanın nasıl geliştirilmesi soru-nu sanyorum netin. Bugün karar-lılığımız gerillayı ülke koşullarında yaygınlaştırmak, onun sorunlarını kendi yerel koşullarımızda artık çözmektir. Benim bu konuda söyleyeceğim şudur ki, artık yurtdışında gerilla adanmış yetiştirme değil, bunların hem de en gelişkinleri ülke içinde yetiştirileceğiz. Tarih açısından bu dönem alışılmıştır, yurtdışı rolünü oynamıştır.

Simdi edinilen temel taktik ve teknik bilgileri ülke somutunda daha etkin uygulamak gerekir. Yani sıra daha gelişkin bir düzey-de uygulamadadır. Her şey "uygula-madır" diyorlar, çünkü arkadaşla-rın en zayıf olukları konu budur. Neden uygulama yavaşlığı, niye pratik gerçekleştirmede bu kadar darlık, illetki, olumsuzluklar? El-bette bunları bir nedeni olmalıdır? Biz bunu izaht ettik ve giderme yollarını da gösterdik. Açık ki arka-daşları kendilerini kilitliyoruz ve uygulamayı daha böylelikle dur-duyuyorlar, gerçekleştirmesi ge-reken bütün görevleri geleceğe erteliyorlar. Adeta başka bir za-manda ve mekanda olabilir işler veya "kafamıza vardır" diye işleri adeta kendiliğindenciliğe, önce çürümeye terk ediyorlar. Peki kim kazançlı çıkıyor, kim kaybediyor?

Uygulamadaki tutukluk çok ciddi bir konudur ve bunu mutlaka aşır-mak gerekir. İsmi üzerinde, eylem adamı uygulamaya adadım. Taktik adamı küçük bir birimden çok şey yaratabilir. Ben burada kendi etim-fında bu kadar ilköni öndü, gelişt-i-rdim, dağıttım. Tüm faaliyet alan-larına kendi örneğimi sık sık vur-gulamam nedeni şudur: İlişkileri nasıl sıfırdan kuruyoruz, geliştiri-yorum, büyütüyorum ve her tarafa yayıyoruz; bunları arka-daşlar da düşünmek ve yapmak zorundadır. Parti Önderliğine bağ-lılığın birincil ilkesi, birincil şartı budur. Bunu yerine getirmeden Parti Önderliğine, Partiy'e bağlılık, çizgiye ve taktiğe bağlılık sözleri gerçekten lafazanlık olur. Lafazan-lığın da devrime hiçbir yararı yoktur. Bununla kişi çevresini alda-ır ve zarar verir. Uygulamada adı üstünde pratik yapmadır, yoksa laf

"O halde stratejik önderlik nedir? Stratejik önderlik Partinin genel siyasetini iç ve dış düşmana karşı savunma ve bu konuda yaşama, idare etme ve giderek daha da etkinleştirilme. Bu, kadrolara, taktik önderliğe ne sağlar? Açık ki süreklî güç sağlar, kanal açar, kanal geliştirir, imkan yaratır. Bzım ayakta kalışımız ve Partinin temel görevlerine nezaret edilişimiz, temel dostlukları geliştirmemiz, yedekleri açığa çıkarp işletmemiz her taktikî besler. Yani stratejik yönetim taktikî, taktikî önderlikî besliyor. Fakat yalnız başına süreklî stratejik önderlik beslerse ve taktikî önderlik de stratejik önderlik besleyemese ne olur? Açık ki stratejik önderlik işlemez duruma gelir."

değildir. Uygulama, somut ilişkidir, somut eğitilimdir, somut eylemdir, somut tedbirler, disiplin, yürüt-me, dayatmadır, parça parça koparmadır. bütün yetiştirme bu göre saptama, imkanları buna göre kullanmadır. Ve kan ter içinde tüm bu işleri cabıyla sağlamadım. Bu-gün PKK'de devrimcilik, taktik önderlik gelip bu noktaya dayan-mıştır. Büyüklük, mesafe alma, kati sunma, çözümleyici olma, halkı sayğa kaldırma, düşmanı nihai yollarla içine sokma ancak bununla mümkündür.

Hepimizin yapması gereken şey, bugün çok net olarak biliri-lmiş olan Parti görevlerini güc-lü çalma ile yerine getirme, uygulamadır. Yani usta taktikçiler, eylem adamları olarak hareket etmektedir. Tüm bu hususlarda do-nanımımız aslında yüksekler. İster yurtdışında, ister ülke içinde, ister siyasi, isterse askeri olsun her göreve girdiğimizde, eğer ken-dimiz bir uygulama adamı, bir geriy-e adamı olarak görürsek, ya-pacağımız çok şey vardır. Evet, ben halen taktikî de idare ederken, işe buraları yapıyoruz. Ülkeyi ve tüm Partiyi yönetebiliyoruz. Ama işler genel olarak benim durumumda olan birisine yüklemeye doğru de-ğildir: stratejik yönetimin gerekleri açısından doğru değildir.

O halde stratejik önderlik ne-dir? Stratejik önderlik, Partinin ge-nel siyasetini iç ve dış düşmana karşı savunma ve bu konuda ya-shama, idare etme ve giderek daha da etkinleştirilme. Bu, kadro-lara, taktik önderliğe ne sağlar? Açık ki süreklî güç sağlar, kanal açar, kanal geliştirir, imkan yaratır. Bizim ayakta kalışımız ve Partinin temel görevlerine nezaret edilişimiz, yedekleri açığa çıkarp işletmemiz her taktikî besler. Yani stratejik yönetim taktikî, taktikî önderlikî besliyor. Fakat yalnız başına süre-kli stratejik önderlik beslerse ve taktikî önderlik de stratejik önderlik besleyemese ne olur? Açık ki stratejik önderlik işlemez duruma gelir. Zaten demin bahsettiğim olumsuzlukların en büyük bir gü-

nahi da, taktik önderliği boşla çıkarak stratejik önderliği boşla çıkarmaktır. Bu en tehlikeli bir du-rumdur. Arkadaşlar eğer olumlu görevleri yerine getiremezlerse taktikî önderliği boşla çıkarmış olu-yorlar. Birim içinde başkalarını ku-çuk düşürmek, işi için ne lazıma onu yapıyorlar. Bu başa tasfiyecilik-tin, adeta düşmanın uygulamala-rının hatırlatan davranışlar olma-k-tan başka ne denilir? Belli ki bunları da biraz işlemezler geliyorlar. Yurt-severlik, yoldaşlık bağları büyük olaylardır. Devrimcilerin eğitimi ciddi bir meseledir. Eylem bütün bir olaydır. Peki, bütün bunları en basit ve en karikatür biçimlere boğmak ne anlama geliyor? Bazen gibi yöntemlerle bunu yapıyorlar, bu durum adeta arkadaşları bağlı tutuyor. Birkaç militan, herhangi bir bölgeye indirilince, "yaşadığı-mız maddette imkanları şöyle devraldık, faaliyeti şöyle planladık ve genişlettik, işleri şöyle yaptık" deme-leri gerekirken, adeta "ben şöyle düştüm, bulundum" demek ve ba-sitliklerin teorisini yapma kural haline getiriliyor. Açık ki bu doğru değildir. Cezaevlerinde en olum-suz, en acımasız koşulları yaşayan militanlarımız, soruna "elimizde imkanlar şuydu, düştü ve samimi davrandım, ağzımı parçaladım, ayakları parçaladım, fakat bu kadarını başarabildim" tarzında yavaşlarken PKK'nin alcağönüllü militanları olduklarını iddia et-mişlerdir. Bizden sadece kendilerini ve dirençlerine sahip çıkamazı-ş istiyorlar, başka bir istemleri yok-tur. Partiden gereken hiçbir ece-tirtileri ve istekleri yoktur, sadece "bizim de büyük dirençlerimiz var, buna iyi sahip çıkmak" diyorlar. Bu gerekler karşısında, dışarda bu kadar imkana sahip olanlar Partiden bozgunculuklarına onay iste-yemezler, imkanların azlığını bahsedemezler. Demek ki burada kötü olani kırmak, bir ayak bağla-gı bir türü peşimizi bırakmamak bu düşünülmesi yaşamamak gerekir.

Bundan sonra elbette ki hepimiz önemli görevler için girebi-riz. Küçük imkanları kendimize sansına kavuşabilirim. Kendim de böyle yapıyoruz. Hepimiz bu işleri tarihi karş yapıyoruz; insanımız, mutlaka başarmak istediğimiz güc-lü amaclarımız için yapıyoruz. O zaman ciddi olalım. Bu konularla oynamayalım. Bir defa şunları iyi bilelim ki yoldaşlar arasından kav-gacı olunuz, kitleler uzaklaştırl-maz, düşmanın bastı oyunlarına ge-lirnez, tersine olsun ve dirayeti olunur. Devrim için nasi geliştiri-lir? Burada aklımızı kullanmalıyız. Bu kadar gelişmeyi görüldük, ya-sadık, bütün bunlardan sonra doğru düştü bir konuya, bir konuş-mayı bile yapamazsak bu büyük bir hakaret olur.

Bazıları bunlara kötü örnekkil etmiş, bu örneklerin durumlarını ortaya koydum. Amaçları tehlikeli, sinsi ve alcağdık. Bizim görevimiz bunlara aldatmak değildir. Tam tersine PKK'de zengin olan yüceltilir. Yapılması gereken bu yüceltikleri, yani şeyhleri örnek almaktır. Gerçekten de bu kadar büyük direnç örnekları var, niye bunları esas almıyoruz? "İle de arada sıkışıp biteceğiz" demeyi kabul etmiyoruz. Bundan sonrası için uyarı şudur: Böylelerin kendile-ri kaybederler, ama biz pısmankil dımayız, halk da bir şey demez, yani olan kendilerine olur. Fakat biz kazanmak istiyoruz, bu kadar emek-le getirildiğimiz bir hareketi daha büyük zaferlere ulaştırmak istio-yruz. İliski ve yaşamın en yücəsi ve güzel burada değildir. Hatta maddi yaşam da, sağlığı yaşam da buna bağlıdır. Bunları tartışmamız bile belki lüzumsuzdur, ama olumsuz örnekları çıkıktı için, görev alan-

maktadı.

Mevcut durumda bir köye girişi bile görüyoruz ki, bu acayip bir girişir. Bazılarında adeta halkı kaçırarak için ne lazıma o yapı-lıyor. Birim içinde başkalarını ku-çuk düşürmek, işi için ne lazıma onu yapıyorlar. Bu başa tasfiyecilik-tin, adeta düşmanın uygulamala-rının hatırlatan davranışlar olma-k-tan başka ne denilir? Belli ki bunları da biraz işlemezler geliyorlar. Yurt-severlik, yoldaşlık bağları büyük olaylardır. Devrimcilerin eğitimi ciddi bir meseledir. Eylem bütün bir olaydır. Peki, bütün bunları en basit ve en karikatür biçimlere boğmak ne anlama geliyor? Bazen gibi yöntemlerle bunu yapıyorlar, bu durum adeta arkadaşları bağlı tutuyor. Birkaç militan, herhangi bir bölgeye indirilince, "yaşadığı-mız maddette imkanları şöyle devraldık, faaliyeti şöyle planladık ve genişlettik, işleri şöyle yaptık" deme-leri gerekirken, adeta "ben şöyle düştüm, bulundum" demek ve ba-sitliklerin teorisini yapma kural haline getiriliyor. Açık ki bu doğru değildir. Cezaevlerinde en olum-suz, en acımasız koşulları yaşayan militanlarımız, soruna "elimizde imkanlar şuydu, düştü ve samimi davrandım, ağzımı parçaladım, ayakları parçaladım, fakat bu kadarını başarabildim" tarzında yavaşlarken PKK'nin alcağönüllü militanları olduklarını iddia et-mişlerdir. Bizden sadece kendilerini ve dirençlerine sahip çıkamazı-ş istiyorlar, başka bir istemleri yok-tur. Partiden gereken hiçbir ece-tirtileri ve istekleri yoktur, sadece "bizim de büyük dirençlerimiz var, buna iyi sahip çıkmak" diyorlar. Bu gerekler karşısında, dışarda bu kadar imkana sahip olanlar Partiden bozgunculuklarına onay iste-yemezler, imkanların azlığını bahsedemezler. Demek ki burada kötü olani kırmak, bir ayak bağla-gı bir türü peşimizi bırakmamak bu düşünülmesi yaşamamak gerekir.

Bundan sonra elbette ki hepimiz önemli görevler için girebi-riz. Küçük imkanları kendimize sansına kavuşabilirim. Kendim de böyle yapıyoruz. Hepimiz bu işleri tarihi karş yapıyoruz; insanımız, mutlaka başarmak istediğimiz güc-lü amaclarımız için yapıyoruz. O zaman ciddi olalım. Bu konularla oynamayalım. Bir defa şunları iyi bilelim ki yoldaşlar arasından kav-gacı olunuz, kitleler uzaklaştırl-maz, düşmanın bastı oyunlarına ge-lirnez, tersine olsun ve dirayeti olunur. Devrim için nasi geliştiri-lir? Burada aklımızı kullanmalıyız. Bu kadar gelişmeyi görüldük, ya-sadık, bütün bunlardan sonra doğru düştü bir konuya, bir konuş-mayı bile yapamazsak bu büyük bir hakaret olur.

Bazıları bunlara kötü örnekkil etmiş, bu örneklerin durumlarını ortaya koydum. Amaçları tehlikeli, sinsi ve alcağdık. Bizim görevimiz bunlara aldatmak değildir. Tam tersine PKK'de zengin olan yüceltilir. Yapılması gereken bu yüceltikleri, yani şeyhleri örnek almaktır. Gerçekten de bu kadar büyük direnç örnekları var, niye bunları esas almıyoruz? "İle de arada sıkışıp biteceğiz" demeyi kabul etmiyoruz. Bundan sonrası için uyarı şudur: Böylelerin kendile-ri kaybederler, ama biz pısmankil dımayız, halk da bir şey demez, yani olan kendilerine olur. Fakat biz kazanmak istiyoruz, bu kadar emek-le getirildiğimiz bir hareketi daha büyük zaferlere ulaştırmak istio-yruz. İliski ve yaşamın en yücəsi ve güzel burada değildir. Hatta maddi yaşam da, sağlığı yaşam da buna bağlıdır. Bunları tartışmamız bile belki lüzumsuzdur, ama olumsuz örnekları çıkıktı için, görev alan-

larında çok safça ya da kurnazca davranıldığı için, dar pratiklik, uygulama zorluğu olduğu için de-ğinkem zayıfladı kalıyorduz. Belli ki böyle bir devrimcilik hiç kimse kurtarmaz; planı ve tedbirî hesaba katmayan, denetim ve disiplin denen yoksun bir yaşama kimse yaşam hakkı vermez. Bunu ne biz veriz, ne de düşman veriyor.

Gerillan teknik yaşamı, işlenmesi, savışı vb. konularını arkadaşlar benden daha iyi biliyorlar. Benim görevim daha çok temel ilkeleri hayata geçirmek iken, militanî temel özelliği ve genel görevi her kşul atlatma vb. konuların gereğini temsil ederim. Ondan sonra teknik uygulamayı. Gerillanın işlenmesi, büyümesi görevleri yapılır. Hemen söyleyelim ki, bunlar yerine getirilmediğinde karşı kuvvetler, yani düşman kuvvetleri çalışır ve başarı kazanırlar. Karşı kuvvetler nasıl çalışır? Onlar gerillanın boşluğlarını hedef alır; yani batadı, kurumlaya çalışır; bunun için önce ilişkileri daraltır, kitleyi daraltır, üssü daraltır ve en son nokta operasyonu boğar. İşte düşman kuvvetleri böyle çalışmaktadır. Bizim kuvvetlerimiz ise tam tersine bunu başa çıkartmaya çalışır. Yani arada durma olmaz. İşler kendi kendine ne gelişir, ne

"Her müdahale, her yeni eğitim, ülkeye her yeni giriş, mücadeleyi bir kat daha ileri götürdüğünde, ona bir yenilik kattığında bir rahat olabiliriz. 'Bu atılımımız da bizi şu noktaya getirdi' diyebiliriz. Onun için daha yeni şeyler verebiliriz. Yani arkadaşlar bundan sonraki eylem sürecinin en ileri bir noktasını tutup rolünü oynayabilecekler. İşte bu böyle ele alınıp gerekli yerine getirildiğinde sanıyorum bütün bu çalışmalar bir anlam ifade etmiş olur. Biz geri adımların değil, ileri adımların sahipleri olabilmek için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Ben de buraya gelişimin daha ileri bir adım olması için tüm gücümü kullanıyorum. Bu değerlendirmelerde mutlaka yeni geliştirici şeyler olmasa bir kelimeye bile gerek duymam."

durdukları, ne de gerilettiler. Mutlaka bazı kuvvetler ya ilerletir, ya geriletir. Zaten bizde hakim olan diğer bir ortayolu anlayış da budur. Adeta "ne düşman fazla üzerine gelsin ne de ben üzerine varayım, ne ben bitirici çalışma yapayım ne de düşman yapısın" denilmektedir. Açık ki bu bir kendini aldatmadır; belki küçük, anlık olarak böyle durumlar ortaya çıkabilir, ama son tahlilde bir taraf mutlaka kendini potansiyolarak öldürücü darbeyi vurur. Ve eğer bunu biz yapmazsak, açık ki düşman yapar. Bizim için böyle rahat durma anlamı yoktur. Açıkça görüldü ki, bugün Partide herkesten daha fazla etkili, yetkili ve otorite olmama rağmen, hiç kimseden daha fazla ruh ve düşünce rahatlığına ulaşmış olmanın çok uzağı. Neden? Çünkü, PKK'nın ilerletilmesi isteniliyorsa böyle bir temsil benim için şart da ondan. Ama durum tüm arkadaşlar için şarttır.

Mademki PKK'nın gelişimini bu tutum belirliyor, o halde bunu başka bir tutumla değiştirmemiz mümkün değildir. Bu, her arkadaşın her yerde göstermesi gereken davranıştır. Çünkü eskiden böyle yapılmıştı; yapılmadığı için de işte hepimizin bildiği durumlar gündeme geldi. O zaman böyleleri duruma düşmek için diyoruz ki, bir görevi gördüğünde bunları tam bir yetkinlikle uygulayalım. Eğer uygulamayı üstüne alan adam zaten orada benden bile daha başarılı görevi yürütsün, o zaman benim de bu kadar değerlendirmeyi bir daha yapmaya gerek kalmaz, işi sonucu götürmek için her şeyini ortaya koyan adam için yeni talimatlara, yeni telefonlara, mektuplara hiç gerek yoktur. Beş yıl bile orada kalsa bu işleri yürütsün bilimsel bilir. Burada ölümün erken gelmesi de o kadar önemli değildir, çünkü bizde böyle tehlikeler her zaman vardır. Fakat dikkat edilmesi biziye sürmektedir. Bir kişinin durdurulmasıyla PKK durdurulamazdır. Bu nokta çoktan asılmıştır.

Buraya kadar taktikçe yaklaşımın bazı esaslarını koydum. Nasıl yaklaşılmalı ve nasıl yapılmalı, temel tutum nedir sorularına biraz açıklık getirmeye çalıştım. Bu konuda özellikle örgütlenme, yönetim ve yönetime anlayışların düzeltilmesinin büyük önemi, pratiklik kalmanın tehlikeli olduğunu, yani düşmanın öldürücü darbe vermesinin ancak hazırladığı örtayla çoktur. Kenarda sayıyın neten benzer sonucu getireceğini koyuyoruz. O halde, tüm bunlardan sonra Partide dürüst bağlılık, doğru yaklaşım nasıl olmalı? Açık ki bunun için atılımı olmak, atılan olmak, birkaç hatadan korkmamak, sözümüz ve eylemimiz eğer oluşturulu yaratmaya yönelik ise cektinmemek gerekir. Fakat arkadaşlara bakiyorum, Kürdistan'ın halen ezilen o insanını temsil etmekten öte bir şey vaat etmiyor. Ben bile o kadar zor koşullardan geldiğim halde, ihtiyatlı, dikkatli ve duyurulamı ama, atılanlağım çok daha fazladır. Yani bu kadar genel görevler yanında ve bu kadar açık ve kapalı tehlikeler etrafında bile arkadaşlardan daha atılan, daha konuşkan ve daha pratik davranıyorum. Halbuki arkadaşların olanakları daha fazladır, eyleme yönelindiğinde silahlı sürdürmanın, dili sürdürmanın, her türlü pratiği önlemenin hiçbir gereği yoktur. Neden sakınıyoruz? Hadi diyelim ben milyonları temsil, sorumluğum, seyrini esas aldığım için bir çok olguya endişeli, tedbirli, dikkatli, duyarlı yaklaşıyorum. Elbette arkadaşlar da dikkatli ve tedbirliydiler, ama daha çok pratiğin adımı, taktiğin uygulayıcısı oldukları için bir hareket komutanı gibi hareket ediyorlar. Peki hareket komutanı nedir? Hareket komutanı, işte gördüğümüz gibi atılan, karşı tarafı parçalayıp örgütsüz bırakan, mayineti coşturan adamdır. Hemen söyleyelim, başları dağıtıyolar, küstürüyor, yazarı zehir ediyorlar. Hayır, komutan dediği birliğin moraline donatır, onları da birer komutan haline getirmeye esas alır. Yani bizde bir komutan her zaman komutan yetiştirir, işte atılanlağın birinçindir. Düşmana karşı eylemlen başa yapılabılır bir iş yoktur. Eylem alanında hiçbir zaman durulamaz; orada durmak, zaten ölme, imha olmak demektir. Ama bu atılımı üslup, intiharvari girişler de değildir. Tam tersine, en sağlam savunma anlayışı içerir. Bildiği gibi aktif savunma, stratejik savunmanın ulusubudur. Bizde bu da atılımı karıştırdı. Gerçek

Saniyorum arkadaşlar bütün bunları düşünüyör ve inceliyorlar. Zaten onların bütün rolü bunu pratikçe uygulamaktır. Yeni çizgi arayışı, işleri girmek anlamısız ve sonuçsuzdur. Ben bunu çokça izah ettim. Geçmişte de yeni çizgi, yeni ilişkiler vs. dediler, ama kendilerini nerede buldular? Bu kadar çalışmalardan sonra zaten çizgi ve taktik ortaya çıkmış, bundan başka devrimci çizgi, taktik, üslup yoktur. Bu nedenle bunlarla uğraşarak, başlangıçta iyi niyetle hareket etseler de sonuçta en vahim konular içine düşerler. Böyle yapılmamalıdır. Partinin belirlenir, taktik hatti, onun çizgisi, planı, tespit edilmiş görevleri vardır. Bütün bunlarda ısrarı olmak gerekir.

Diğer tehlikeli bir şey de kurnazlıktır. Böyleleri "beş gün zamanı yetirilebilirim, beş ay, bir yıl kurtarıyorum" hesabıyla yaşamaktadırlar. Bu hesaplarla sonuçta sadece sahiplerinin ne kadar küçük olduğunu, daha görülecek ters bir yanı sıra içinde bulunduğumuz gösterir. Böyleleri yaşasa bile, bence, o yılın sonunda "işten bunusun" derler ve bir yere oturturlar. Sonuç olarak, böylesi bir tutum adımı büyütmez, iyileştirir. Ve yapılan her şey, ergeç ortaya çıkar. Tarihe karşı ne kadar pratiğin sahibi olduğuna açıkça çıkar. Çünkü, ancak kahramanca ve yığılce davranışlarla tarihe mal olur. Yoksa kendini gizleme, görevlerden kaçınma kişiyi "kurtarsa" bile, onun onurlu prestijini kurtarmaz. İşte bütün bu yanlışları, yemec eksik ve zaafırları terketmek, eylem adımı önümüzün büyük onuruna ulaşmak gerekir. Kahramanlıkta bahsediyorum; sadece kitlesel bir hareket, kolektif bir hareketi geliştirir, ordu kurmanın, kitleleri aydaş kaldırmının kahramanlık olduğu unutulmamalıdır. Yoksa birkaç eylem yapılabılır belki değerlidir, ama asıl belirleyici olanı değildir.

Evet, şimdi bu konularda daha çok şey söylenabilir. Parti taktikçe yaklaşımın tarhişesi vardır; biz de bu konuda çok şey söyledik, daha da söyleyebiliriz. Bunlar ve önmüdeki düşünce ilimşin görevler daha da açılabılır. Fakat bence bunların sayısını fazlaştırmaktan ziyade, yaklaşım tarzımızı kökünden yaratıcı, devrimci kılmalı, bizi hep taktikken uzaşa düşüren şeyleri hiçbir zaman yapmamak önemlidir. Hemen söyleyelim, portrelerin çizildiğini, iplerde de çok iyi biliyorduk. Fakat Partide kötü yaklaşımlar, bu kötü yaklaşımla onları bütün ulusumuzla birlikte ortaya çıkardı. Bu nedenle yaklaşımımızda böyle çiddiyet ve olgunluk gerekir; ilk ilişkiler, ilk toplantılar, ilk yürüyüş, ilk işleme, ilk köyge giriş, ilk adımıyla derleme sonuç alıcı olmalıdır. Bildiği gibi, gitmişler hiçbir onur tedbir ve ikna çalışması yapmadan insanları zorla kopartmışlar. Sonranda hepsi başımıza bela oldu ve çoğuna attık. Düşman bu konudaki hatalarını neredeseyse ağır ödetmektedir. Bunlar bizim taktik anlayışımızda var mıydı? Yani biz kendimizi eziyet etmeye, bile bile kayırmayma bu kadar tutkun muyuz? Belli ki değil. İşte burada da pratik faaliyetleri geliştiriyor. Özü, üslup bu belli; yani ilişkileri yaklaşım, önümüzü geliştirme ve koruma esas alınıyor. Demek ki özünde yaklaşımımız tam kılmalı, yaklaşımda hata yapmamak gerektir. Ayırtırlar, dikkatli caba azlığı veya bazı teknik hatalar o kadar önemli değildir. Yaklaşımın özü doğrusu —ki bu Parti yaklaşımıdır—, Parti emirleri ile olunursa sanıyorum ki fazla başarısız olunsun. Tabii bunun ardından caba yoğunluğu gelir. Yani, yüksek başarı için, atılımı karakterimizim ve son derece eğitici

özelliklerimiz konuşursa, yoldaşca ve olgunca davranışlarımız safdara ve kitlelere yoğunca işlenişe genye fazla şey kalmaz. O zaman, değil general, dahi bile oluruz. Aksi halde yetkililer ne kadar büyük olursa olsun düşmekten kurtulamaz.

Şimdi burada bazı konuları daha açmaya çalışacağım. Biz bunları açmakla, daha sonraki pratikçeye olacağı yürüyüş katkımız bir üst dereceyi fırlatmak istiyoruz. Süphesiz gelişmeler olacak, Partimiz geliştirecek ama katkı yapmama, yenilik getirmeme her zaman PKK'nın kendini geliştirme misyonu bir koşuludur. Her müdahale, her yeni eğitim, ülkeye her yeni giriş, mücadeleyi bir kat daha ileri götürdüğünde, ona bir yenilik kattığında bir rahat olabiliriz. "Bu atılımımız da bizi şu noktaya getirdi" diyebiliriz. Onun için daha yeni şeyler verebiliriz. Yani arkadaşlar bundan sonraki eylem sürecinin en ileri bir noktasını tutup rolünü oynayabilecekler. İşte bu böyle ele alınıp gerekli yerlere getirildiğinde sanıyorum bütün bu çalışmalar bir anlam ifade etmiş olur. Biz geri adımların değil, ileri adımların sahipleri olabilmek için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Ben de buraya gelişimin daha ileri bir adım olması için tüm gücümü kullanıyorum. Bu değerlendirmelerde mutlaka yeni geliştirici şeyler olmasa bir kelimeye bile gerek duymam. Aynı ilksiyi, aynı çalışma tarzını temcit plavı gibi tekrar etmek çok kötüdür. Hatta daraltan, geriletken bir durum, en çok kaptandığını husustur. Her zaman bir ilişkileri ilerleten, bir kişiyi yeni şeyler veren, yeni bir ilski, ilski, tavır aramam ki, bir gelişme olsun. Tüm arkadaşların esas alması gereken tutumdur. Bazıları diyorlar, on yıl önceki davranış, en geri ilişkileri tekrarlıyorlar, hatta çözüyorlar, bozuyorlar ve buna da "çalıştık, ilerlettik" diyorlar. İnsan kendisini hiç böyle aldatır mı? Seviyeli ilerletme, hatta kat kat ilerletme ortadayken, onun çeşitli yollarla bozmaya devrimci parti çalışması diyebilir miyiz? Hatta başkalarının bizi atlatma nereden bir saygınlık anarabilir mi? Niyet ne olursa olsun, bunda ciddiye görelebilir mi? O halde yaklaşımların önemi, ilksiklere el atma ve katkılıya bükülmeye, bir görevi yönetimiği tarihin önemi bir görevidir. Böyle ilerletmek diyebileme önemimiz. Birimiz ileri, tarihin ve ahat emriyle gerek yoktur. Hayır, biz ancak işleri biraz ilerlettiğimizde biraz rahatla diyebiliriz. O da vicdanımızda karşı, yoksa birbirimize karşı değildir. Vicdanımız karşı yaptığımız rahatlık en büyük rahatlıktır. Bunun dışında birbirimize karşı başka bir yaklaşımlar, alta karşı veya üstlere karşı kendimizi başka tip göstermek hiç anlamı olmayan basit davranışlardır. Tarihin eylem adamları, büyük rahatlığı sadece kendi vicdanlarında ve böyle iş içinde yaratırlar. Zaten onlara başka bir şey de tatmin etmez. Yoksa ahbab-çavuş dostlukları oluşturmak için değil, başkalarının hesabına gelmece de halka ve Partide ciddi hizmetler yaptıklarında kendilerini "görevimi yaptım" demenin huzuru içinde bulurlar. Evet, demek ki görevler ne kadar zor olursa olsun, bir defa böyle ortaya çıkmış, her yerde bu espiri içinde yaşamak, bu yaklaşımın uygulayıcısı olmak gerekir. Bu sadece bizi çok değerli sahibi olmaya gütecektir.

O halde nereden baksarsak bakalım, bütün konuşan, insanlığın bütün işi ve kötü yanları, eğer biz yaklaşımca iştiyarsak ileriye fırlamak mecburiyetinde bırakıyor. Onun için de atıl, durgun, iktiraklı özelliği-

mizin olmayacağını her yerde tekrar tekrar vurguluyoruz. Mantığın bir işi işletilmesi gerektiğini, siyasetin büyük bir duyarlılık meselesi olduğunu, askerliğin yeni büyük bir caba gerektirdiğini, cesaretini en pratik bir şekilde göstermesi gerektiğini ve bunlar yapıldığında kimsenin bizi yenemeyeceğini söylüyoruz. Şimdiye kadar pratikçemizin kanıtıydı biraz da budur. Daha büyük kanıtlarıma ise ancak büyük katkılara mümkündür. Mademki biz bu kadar gelmesini bilimsiz, bu kadar yaşayabilmiz, bu kadar temsil edebiliyoruz, o halde yaşamımızın temel özelliği ve temel bir gerekeci olarak görevleri adeta fethetmedesine ele almalıyız. Biz buna ulaşabımız dedik. Ölüm nereden gelirse gelsin, en büyük alçaklıklar, kompolar nereden gelişsin yürüyüşümüzde, ulaşabımız budur. İşte bu üslup bütün kötülükleri de boşu karanın tek yoludur.

Şimdi önderlik konusunda başka bir hususa daha açıklik getirmek istiyorum. Kendi yürüttüğümüz bu görev bazılarının tarafından nasıl değerlendirildi, buna nasıl katkılar ve bazıları bunu neden olumlu yünden değil de, daha çok olumsuz yünden değerlendirdiler.

Benim PKK içinde yürüttüğüm görev, faaliyet ulusal kurtuluşu şu veya bu yönde önemli oranda etkiliyor. Yine sınıf mücadelesinin, ulus mücadelesinin belirlenmesinde çok belirgin rol oynuyor. Bunun kolektif bir tarzda yürütülebilmesinde uyumlu yaklaşım kadar uyumsuzluk da etkili oluyor.

Küçük-burjuvaz önderlik sahasında da çok yetenekli olduğu için, PKK ortamında önderlik sorunlarına yaklaşımda ve daha çok da benim yürüttüğüm önderlik taktiklere başvurdu. Sinsi, gizli, açık, kapalı biçimleri de olsa genelde yürütmüde. Geliştirmede kendi sınıf önderliği, sınıf akımı koşullarında adeta bizim omuzlarımızı basarak bu kompleksini gidermek istedi. Aslında onun, Partinin vetisi, sadık, gercek dostları, yoldaşları değil, öyle anlaşıyor ki sınıf önderlerini her düzyetde tatmin için bir basamak olarak PKK'yı kullanıyorlar ve Önderliğe de böyle yaklaşımları ortaya çıkıyor. Tabii ki bunun aynı zamanda yarı-teodol önderliklere işte geliştirdi de biliyoruz. Asiret ağalığı ve bağağı ağalığı küçük-burjuvaz, gerek düşünceye gerekse iciminde bizi ezmeye uğraşıyor. Süphesiz biz buçıkla keser gibi kendimizi kopartamaz.

Kürdistan'da PKK Önderliği geliştirdi. Kurtuluşu yönetmeye muktedir tek sınıf olarak proletaryayı en devrimci tarzda yürüttüğü için, bu diğerlerinin yeteneksizlikleri, zavalıllıkları ve her açıkça ortaya çıkıyor. Bunlar bakialım ulusal kurtuluşun devrimci yönetimini, reformist bir yönetime bile yürütemezler. Kirk-elli yılı geçtikten sonraki ortadaydır. Belirttiğim gibi, usaklıktan işte değil bir yönetim, stratejik veya taktik önder olmaları, ancak düşmanın genel taktiklerinin bir birlik komutanı gibi hareket edebilirler. Onların stratejileri içinde küçük bir taktik öze olarak çoktan yer alırlar, ama bu da olmuyor. Genel şeylerden de vazgeçmiyorlar. Bunları on ilişkilerimiz biliyoruz, mücadelede zıyaşmaya sürüyor. Onları kendilerini ilgilendirmedeği halde, Türk ile son derece samimi ilişkileri girmeyi bile göze alarak ve böylelikle onlara arkalarını alarak önderlik verdalarını sürdürmeye çalışıyorlar.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın '88 Newroz'u üzerine değerlendirmesi:

NEWROZLARDA PKK İLE YAŞAM DAHA UMUTLU VE GÜZELDİR

Başta 1. sayfa

bir dönem, yani vatansız olmanın en büyük düşünlük olduğunu söylüyoruz. Her şeyden önce vatansızlık duygusunu, düşüncesini geliştirmeden asla ve asla insanlığın karşısına çıkacak yüzümüzün olmadığını bilmeliyiz. Biz bu hakikatsiz yaşamaya yaşam denilemeyeceğini bilerek ve en çağdaş temel yaşam ilkesini esas alarak yola koyulduk. Ortaya çıktığımızda umutsuzluk kokan topraklar üzerinde sıradan bir yaşam bile sağlanacağına dair umut geliştirmeyen, her şey boş vermiş inançsızlar yaşamıyla yüz yüzedik. Buna yaşam denilemeyeceğini ve kabul edilemeyeceğini bilerek adlarımızı attık. Bu yıllarda kendimizin ve partimizin şahsında zafer için gerekli düşmanımızla savaşacağız, dostlarımızla buluşacağız ve en başta da kendi öz gücümüzü kavuşturacak bir siyasete, bir yola kavuşturduk. Yüzyıllardan beri uzak düşülen ve en sonunda kişinin kendinden başka hiçbir şey düşünmeyen, göremeyen ve zayıflığı, hiçliği tanık olmamış bir düzyeğe ulaşan böylelikle de çağın en derininde bir duruma düşen kişilimden, düşünen ve siyaset sahibi olan kişiye ve bu kişilerin bugün büyük bir uyandırma hareketi içinde olan bir halk gereğini ulaştık.

Biz savışı önce öncü Parti düzeyinde, PKK biçiminde kazanmıştık bütün sözlerimiz çabalarımız boşa gidecekti. Her zamankinden daha fazla bir güç gereğimizi doğru kavrayalım diyorum. Bu silah doğru kullanıldığında, yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyin adım adım kazanılmasının ve korumasının mümkün olduğu görülecekti. Veya hepimizin yüreğinin yakan ve başı başına bir yığıltı kalesi ve kanıtların en büyük gereğini alan şehitlerimizde doğru yaklaşmak, onları esas almak istiyorsak, bileceğimiz ki onların yoluna, yaptıkları, onların gerçek haline getirdiği biricik nesne Partidir. Onlar Partiyi yaratarak kendilerini ölümsüzleştirdiler. Şehitlerimiz değer veriyoruz, onları düşünürüz ve uzulüyoruz. "Bizdir daha yaşasaydılar olmaz mıydı" diyorum. Evet! Yaşayorlar işte, Partimiz PKK biçiminde yaşayorlar ve gerçekleştirirler.

Yine Parti silahının olmasından da büyük zindan direnişçisi vardır. Bu insanlık tarihinde kendisine sayfa açacak kadar büyük bir direniş gereğini sahiptir. Orada gerçekleştirilebilecek her şey gerçekleştirilmiştir ve bu Parti olmuştur. Pek bunlar şahsi çıkar için mi? Hayır! Milyarlar bile olsa bir günlük işkence görmemek için denemeye bir defa değer. İnsan yaşamının hiçbir koşul altında kabul edilemeyeceği boyasına acımasız olarak sadece bu büyük silahlı oluşturma için zorluklara göğüs gereyiyor. Ve sonuçta bu silahlı bize çok sağlam bir biçimde emanet ediyorlar. Bu silah büyük kahramanlarımızın bize emanet ettiği bir silahlardır. Adlarını bile anmaya cesaret edemeyeceğimiz bu kahramanlarımızın anısına bugün en büyük bağlılık bu silaha en yüksek değeri biçmek tedir.

Kiş kişi grup grup, acımasız ve tam bir savas halinde diğer yıllık süreç aşan zırve bir direnişimiz, savasımız var. Tarih hiçbir dönemde taslanmayacak kadar güçlü donanımı düşman ordularının çepo çevre kuşatmasını rağmen, elde silah direnen, cesaretini kaybetmeyen, bilakis kişilikleriyle düş-

man ordularını mahfeden kahramanlarımız, şehitlerimiz var. Bunlar bir gerçektir. Bunlar tarihimizin hiçbir döneminde bu denli sahip olmadığımız gerçekliklerimizdir. Ve bu da bugün elimizde büyük Parti silahıdır. Partimizin gelişiminin her anı büyük bir düşünce, direnme, fedakarlık ve cesaret hareketidir. Soysuz olmamak ve zayıflığı bir kader olarak görmemek gerekir. Hep basit, günlük çıkarlar uğruna gelecekte vazgeçmeyi kabul etmemek gerekir. Eğer bunlar böyle ise, o zaman Partiyeye de tam hakim olmalıyız. Tam hakim olamaktan, onu olduğu gibi kavramak ve kullanmaktan bir an için bile olsa vazgeçemeyiz. İnsanlığımızı, vatanımızı, özgürlüğümüzü, emeği, kısaca her şeyimizi kazanmanın biricik ve en temel koşulu budur. Çünkü bu halk olarak —bazı istisnalar ve hafif baskı dönemleri hariç—, binlerce yıllık bir ışıq, ısıtma ve katilam altında yaşamı bütün tarihi gerçekleriyle reddediyoruz. Ve bu reddediş önemlidir. Bunu reddetmek, dayatılan sahte tarihi, onun yaşamı, ideali, içinde büyüyen, gelişen, diğer her şeyi kabul etmemek demektir. Bu da büyük bir hesaplaşma içinde olmaktadır. Büyük bir hesaplaşmaya ihtiyacımız vardır. Çünkü bugün dünyaya bakıyoruz, kendimize bakıyoruz ve utanıyoruz. Bundan kurtulmanın yolu büyük hesaplaşmadır. Ve bugün böyle bir hesaplaşmanın imkanı ortaya çıkmıştır. Basit bir tarza düşülmeyelim, kendimizi yitirmeyelim, insanlık davasını da kolay kolay bırakmayalım. Eğer bu böyleyse, o halde yapılıması gereken, son derece hızlı ve zalimce bidden koruptarın en tali haklarını sökerek almaktır. Bugün neredeyse adımızı bile yasaklıyor, bu yasayı kaldırmanın da sanki bir barışçılık, bir insanlık gereği olduğunu söyleyebilmek kadar dengesi olan, ama denmiş olduğu kadar da kendini güç sahibi gören düşmana bu hesabı ödetilmelidir.

Dünyada insanların eşit doğdukları söylenir. Öyledir de. Fakat daha sonra herkesin kaderi toplumsal ve ulusal gerçekliğine bağlı olarak gelişir. Bu, bizde hiçbir ulusla karşılaştırılmayacak kadar kötürür. Ve bu bir gerçektir. Biz bugünkü gerçeğin en iyi farkına varmış bir konuma ulaşmışız. İşte bu, hesaplaşma gereğimizi. Hiçkimse bugün bu görevi ikincil plana bırakma, başka şeyleri önüne çıkarma, kendi kendini inkar ve ihanetin içinde tutma ve bu konumunda da izlenim gücünde ve cesaretinde olamaz. Kürdistan ülkesinde gerçekte olduğu, halkı, emeği sahibi olan ülkesinin de sahibi olmalıdır. Biz, halk olarak bu biçimde bir karara ulaşmış ve bu kararın kesinliğini ortaya çıkmışız. Biz bu karar için Partiyi oluşturduk. Partimiz bizim için en büyük karar veriyor. Vatanın, toprağın, emeğin, özgür yaşamın sahip olamamızın daha büyük bir hediye ve daha büyük bir armağan olamaz. Dikkat edelim çağdaş tarihimizi yapıyoruz. Biz binlerce yıldan beri kaybetmişliği Partimizin onbes yıllık gelişiminde yeniden yapıyoruz. Bir avuç öcümüzde, Parti militanımız da bağımsız ve özgür temellerde yeniden yaratıldı. Bugün halkımız tümüne dayatıyor. Partimiz ve onun militanı, halk için nefes yapmasını gerektiriyor, en ufak bir endişeye kapılmadan, tereddüt geçirmeden, korkmadan onu yapmasını biliyor. PKK mili-

tanlığı binlere varan şehitlerin sözünün erdiği olduğunu kanıtlamıştır. Dünyada, bölgede ve ülkemizde hiç kimsenin bunu reddederek bir gücü olmadığı ortaya çıkmıştır. Düşman da bunu itiraf ediyor.

O halde kendini bu kadar ispatlamış bir Partiyi, halkımız nasıl cevap verecek? Artık biz halkımızı da bir imtihana içine çekiyoruz ve buda basit bir imtihana olmayacaktır. Büyük ve acımasız bu kavga da haklı olanın kesin kazanması gereği vardır. Düşmanın, TC emgenliğinin bütün uygulamalarında hiç adaletsizlik, zorbalık, katilam ve düşürmenin her türlü biçimi mevcuttur. Çoğumuz, bize bir tokat vurduğunda kıyameti koparıyoruz. Bizde bir cinayet işlenmenin gerektirir olur. Bir köpeği öldürmeye cinayete karşılık verilir. Pekli bu kadar haksızlık, kötülük, ondan da öteye işkenceli yaşam ve her türlü ayak altında ezilmeyle nasıl karşılık verilecek? İnsanımız, halkımız bu kadar sağduyudan yoksun olamaz. Bu kadar kendini düştürme ve öyle hissedemiz.

Günümüzde Partimiz artık buna imkan vermiyor, kabul etmiyor. Parti kararlıca şimdiye kadarki bütün şaşma "dur" diyor. Ve bunu sadece sözde değil, eylemlerle de söylüyor. Ve öyle bir noktaya, tarihin öyle bir dönemine geldik ki, artık halk ayak kalkacak diyorum.

Newroz, halkımız tarafından hep yeni gün, bahara açılan yeni gün, yeniden ulusal birliği ve geleneklerimizle bir bayram olarak kutsalımız istediğimiz bir gün, halk ruhumuzun bulunduğu, özgürlük ateşlerinin yükseldiği bir gün olarak düşünülür. Böyle bir günün münasebeti biz, bir araya gelmenin, ateş yakmanın, yeni güne ulaşmanın tamamlanma gerekliliklerini yapıyor, bunu göstermeye çalışıyoruz. Büyük direniş şehitlerimiz Mazlum DOĞAN yoldaş bu-

şavuruyor, taviz veriyor. Ve üstelik bunu en sahtekarca yapıyor. Beliki içine büyük bir korku duşmuyor. Çünkü bir yıllık suçlarının hesabının sorulacağı günün gelişi kaçınılmazdır. İşte korkusu bundandır. Bundan nasıl kurtulabileceğini düşünüyor. Bugün dünya bile onun üzerindeki hakimiyetinde çok iddialıdır. NATO da diyor ki "doğruya da savunurmusunuz, aman ordaki savunmada en ufak bir eksiklik olmasın". Bugün milyonluk ordusu var, her şey elinde. Biz ise bir avuç insanız, ama ilkelere kadar yine de korkuyor. Bütün dünya geriliğine sığınıyor, dünyaya veremediği taviz kalıyor. Bu, korkusunun büyüklüğünü gösteriyor. Ve bunda gerçektede haklı, çünkü çok büyük suçları var. Bugün biz, insan olmanın zorunu bir gereği olarak ve halkımızda da kesin sağılı, ona bağlı olanın bir gereği olarak diyoruz ki, kavgamız her zamankinden daha büyük bir fedakarlık, cesaret ve güçle olacaktır.

Partimiz, her yüz yılı bir yıla sığdırarak ve böylece özgürlüğü kendi içinde yaratarak bu gelişmeyi sağladı. Ne için? Bugünü yakalamak için, halkımızı ayağa kaldırmak için. Halkımız şimdi biraz uyanmıştır. Kendi ulusal kimliğine yüreklice sahip çıkıyor. Basit, açık, yoksuluk dinlemeden Partinin sesine kulak veriyor. Doğru söyleydiğinin derin farkındadır. Bu, çok önemli bir gelişmedir. Fakat biz bunu da yeterli görmeyiz. Bugün halkımız daha çok kendi öz savasına girme aşamasındadır. Bütün bütün halkın kendi savasını mümkün kılmak içindir. Halk bir güçtür, halk bir gerçektir, halk büyük bir yetenektir. Halk, üreten bütün sanatın, siyasetin kaynağıdır. Ama bunun şartı vardır; örgütlendirilse, cesaretle ayağa kalkarsa ve savasırca böyleler. Bizim çoktığımız sıkıntılar, verdiğimiz uğraş, işkenceli yaşam savası yaşamdan daha mı kolaydır? Hayır! Hiçbir yurtsever Kürdistanlı yaşıntısının savas koşullarında yaşıntından daha iyi olduğunu iddia edemez. Kendi yaşamına "daha az acıdır, daha fazla yaşanılır durumdadır" diyemez. Böyle bir yaşamı biz haysiyetimize, onurumuza kayıştırmıyoruz. Tam tersine öfke duyuyor ve reddediyoruz.

Büyük devrim ustaları, "devrimler halkların bayramıdır" derler. Ve bu gerçektir. Zaten bütün bayramlar büyük savasların kazanıldığı günlerin anısına ilan edilir. Biz sadece bir savasın kazanıldığı günü bayram olarak ilan etmiyoruz. Newroz belki böyle bir gelecektir, fakat çok geride bir gelecektir. Biz bu yıllarda ne yaptık? Doğaya karşı, zalime karşı hangi başarıları kazandık da kendimize bayram yaptık? Bu bir andır, biz anıya yetinmiyoruz. Su anda gerçek bir bayrama muhtacdır ve en büyük bayramımız büyük savasımızdır. Yine halkların büyük önderler der ki, "halklar eşsiz yeteneklerini savaslar içinde gösterirler, bu günler ve savas yılları yaşamaya hakkı olanla olmayanı ayırt ediydi, yücelmesini gerekeni düşmesini gerekeni, emek ve toprağın gerçek sahiplerine yabancının ve somurucunun ayrıştırdı, bilinen, olanınla hesaplaştı ve hep haklı olanın kazandığı günlerdir, yıllardır. İşte bundan daha iyi bayram olur mu? Ve herhangi bir halktan daha fazla böyle bir bayrama muhtacdır değil.

Devamı 27. sayfa

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Kadın Sorunu üzerine değerlendirmesini, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayımlıyoruz

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU

Baştarafı 1. sayfa

üzerinde gelişmiş olan daha asırı egemenliğine karşı da bir kurtuluş, özgürlük hareketidir. Sömürgeciğin alabildiğince derinleştirildiği bu konudaki anti-demokratik anlayış karşısında. Biz, daha hareketimizi ilk oluşturduğumuz dönemde bile bu hususa büyük bir önem verdik.

8 Mart 1987'de dünya kadınlar günü vesilesiyle yaptığımız konuşmada bu sorunun tarihsel temellerini ve güncel somut şekillenişini ortaya koyduğumuz için bu yönlerine yeniden değinme gereğini duymuyoruz. Bu değerlendirmemiz, daha önceki konuşmamızı tamamlar nitelikte olacaktır. Özellikle de Parti safından, bu sorunun doğru bir çözümü için katkılınan nasil olmasını gerektiğini açacağıdır. Bu konuda önemli eksikliklerimiz yaşadığını biliyoruz. Saflarımızda bu konuda sağdaki bir ilişki bile geliştiremeyen arkadaşlarımız var. Diğer konularda görülen atılım ve yaratıcılık zayıflığı bu konuda da kendisini gösteriyor. Hatta, bir yoldaşlık ilişkisinin bile nasil geliştirilmesi gerektiğini bilemeyenlerimiz var. Ve biz bu konuda da önemli sorunları yaşıyoruz. Bu durumda yapılacak gereken, bu konuya önemli oranda yüklenerek, sorunun doğru çözümünü gerçekleştirmek.

İhtilalciler, devrimle kalkıştıkları anda ekiye ait ne varsa hepsini yitirerek yerine yenileri inşa ederler. Bir başka deyişle eski toplumun yapının altı ve üst kuramların tümden değiştirilerek ve bunların yerine yenilerini koyarlar. Yine, bunlar bu konuda hiçbir engel tanımayacaklarına dair bir imajı da yaratırlar. Bu her ihtilalin olduğu gibi ihtilalcinin de özelliğidir.

İkkel komünal toplum yıkılıp yerini köleliğe bıraktığından gerçekleştiren devrim. Köleci toplum ilkel komünal topluma ait ne kadar kurum varsa bunların yıkımı ve yerine kendisine ait olanları inşa etmiştir. Bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde gelişen hakimiyeti, aynı şekilde bir cinsin diğer cins üzerindeki hakimiyetinin gelişmesinin temellerini de atmıştır. Feodalizm daha gelişmiş bir hakim sınıf ortaya çıkardığından, bu konudaki egemenliği daha da genişletmiştir. İnsanın baskı ve sömürü altına alınmış gelişmesi, aynı zamanda kadın üzerinde de hakimiyet gelişmesinde de yol açmıştır. Bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde egemenliği ne kadar gelişirse, bu cinsler arasındaki eşitsizliği arttırmakla birlikte, genel olarak egemen sınıfa mensup erkek ve kadın, ezilen sınıfa ait erkek ve kadın eziler, onlar üzerinde sömürsünz kurur. Burjuvazinin bu konuda sorunu nasil daha ileri boyutlara vardığından da biliyoruz ve somut olarak da yaşıyoruz.

Yine, proletaryanın bu konuda nasil çözümlü olduğu da biliyoruz. Bugün sosyalist sistemde, kadın sorunu önemli oranda çözümlenmiştir. Bu konuda bizzaki durumla karşılaşılmamaya kadar düzeyde ileri düzeyde varılmıştır bir özgürlük bahsedilebilir. Bu ortaklıkların yeniden boyutla kısaca hatırlatmamız nedeni, soruna tarihi ve güncel gerçeklerini işi altında yaklaşıma zorunluluğundan dolayıdır.

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU

Kürdistan'da aile, adeta toplumsal düşüncenin, pratiğin en fazla yoğunlaştığı bir saha, toplum-

sal varlığımızın kâbisi durumundadır. Daha ileri bir tanımlama ile aile birçok kurumu parçalaması, dağıtılması sürecinden sonra gelip dayandığı ve son nokta, bütün bu kurumların atomu denilecek bir kurumdur. Bugünkü gerçeklik, tahmin ediliğinden daha fazla bir şekilde bu kurum üzerinde durulmasını zorunlu kıyor. Kürdistan'da aileciilik öyle bir boyut kazanmıştır ki, bu kurum siyaset ve partilicilik adına içiçe geçmiştir. Denilebilir ki, aile kurumu öyle bir düzeye getirilmiş ki, bu bir insan merkezli hale getirilmiş ve yaşamın gayesi bu kuruma hizmet etmek olmuştur. Aile, sosyal bir kurum olmakla birlikte bugün her türlü gerici düşüncenin ürettiği bir merkez haline gelmiştir. Bu nedenle, Kürdistan'da aileciilik, toplumun ulusal kurtuluşu gelişimini duruma uğratan, adeta onun dizginleyen gerici bir özelliğidir.

Ailenin bu özelliğinden dolayı, bugün düşman bu kurum üzerinde en fazla bir şekilde oynamaktadır. Mesela, aile içinde bulunan erkek olsun, kadın olsun, çocuklar olsun yaşamları bir kaos gibidir ve bunların düşüncelerinde ana merkezini aile oluşturur. Partimiz safından yer alan birçok arkadaşın da benzer bir durumu yaşadığını, adeta bu kurumun onları bağlayan bir dizgin vazifesi gördüğünü söyleyebiliriz. Ailenin böyle bir konuma gelişmesinin nedenleri bilinmemektedir. Sömürgeciğin, son derece düşürdüğü bu kurum, bugün ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanılmaktadır. Bu nedenle aileciğe karşı mücadele ve bu sorunun doğru çözümlemesi, sömürgeciğe karşı mücadeleyle eşdeğer bir önem arz etmektedir. Bunun için, tipki diğer sorunlarda yaptığımız gibi aile mücadeleyi de sağlıklı yürütmek için bu kurumu da eleştiriyi tam tutmak, bütün yönleri ile açığa çıkarmak büyük bir önem taşımaktadır. Bu nedenle aile üzerindeki değerlendirmelerimizin kapsamını biraz daha açmak istiyoruz.

Dinsel etkilerin de en fazla yoğunlaştığı saha, yine ailedir. Dini ayrı bir olay olarak ele almamamızın bir nedeni de budur. Bütün bunların ortak yanı, temel tutucu değer yargıları olmalıdır. Bunların etkisi de bizim toplumumuzda güçlüdür. Ağalık, asriyetlik, kabilecilik vb. kurumlarda da bugün aileciilik biçiminde yoğunlaşmıştır. Asriyet veya kabile denildiğinde, güçlü bir aile veya diğer küçük aileleri de temsil eden bir aile aklı gelir. Ancak hepsinin de bir tek düşüncesi vardır. Aile kurumu kurumak ve geliştirmek. Bu ise, aile kurumunun daha fazla coşuk, kadın, para, mülk vb. şeylere sahip olmaları, kısaca, her şeyleri aileleridir. Bizzaki aileciilik biçimi, bu kurumun üstünlüğün gerici biçimi ifade etmektedir.

Aile kurumu hakkında bütün bu gerçekleri, bu şekilde ortaya koymamızın nedeni, daha önce bu kuruma yönelik eleştirilerin fazlasıyla yapılmış olmamızdır. Bu eleştirilerin önemli bir hedefi ise bu kurumun devrime yararı bir hale getirmektir. Mesela, objektif bir gerçeklik olan bu aile kurumunun devrimin eleştirisi süzgecinden geçmiştir.

Aile olmanın yaşanmadığı, bunun vazgeçilmez bir kurum olduğu üzerine geniş değerlendirmeler yapmakta ziyade, bu kurumun toplumsal ve ulusal gelişime katkıları için açığa çıkarmak gerekir.

Genelde sosyalizm bu kurumu eleştirmiş; feodal, burjuva ailenin konumunu ortaya koymuştur. Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni adı eserinde bu kuruma yönelik eleştirileri yapmıştır. Bu, eleştirilerimiz açısından da önemli ve işlenmesi gereken bir tanım ve teorik çerçevdir.

Bizde sorun, bugün öyle bir dereceye kadar ağırlaşmıştır ki, birçok köklü hastalığın da kaynağı durumundadır. Bu nedenle, bu kurumu olduğu gibi ele almak büyük bir önem taşımaktadır. Devrimciğin en önemli bir özelliği de bu kuruma karşı yaklaşımıdır. Devrimciğin en önemli nedenlerden birisi de daha baştan itibaren aile kurumuna bu kadar önem atfedilmemesi anlamısızlığı yaşamamızdır. Bunu derken ailenin köklü coşuğu olduğunu söyleyebiliriz. Biz bu kuruma bu kadar değer verilmemesi ve bu kurumun incir çekirdeğini bile döldürmeyen meseleleri için gençleri, çocukları bozarması son derece sacma, tehlikeli bildiğimiz içi sürükli aramızca mesafe koyduk ve eleştiriler yaptık. Bu gerici kurumu böyle eleştirmemiz de bizi devrime yaklaştırdığını çok açıkça belirtelim. Eğer bir çoğunuzun devrimcilikle ciddi eksiklik varsa, çocukluğunuzdan yahut gözünüzü açtırdığınızdan beri bu kuruma tapınımsınız ve hala bu bundan soğumamışsınız. Bu tapınım ve beğenime sizi gözü kara bir aileci yapıyor. Çoğunuz Avrupa'da da görmüşsünüz. Orada aile son derece çözülmüş bir durumu yaşıyor. Sosyalist ülkelerde durum daha değişik. Biz de ise böyle değiliz. Bunları ifade ederken, aile fertlerimiz beğenmedikimizi söylemek istemiyoruz. Biz bir kurum eleştiriyoruz. Bu kuruma hakim olan zihniyeti, karakteri, özellikleri açığa vurmaya çalışıyoruz. Söyleyelim ki bu insanlar gerçekten zavallıdır. Bekli duymanın en zavalı insanları bizzaki ana-babalardır. Kurtarılmaya ve desteklenmeye muhtaçlar. Ama bu bizim onların oluşturduğu kurumu eleştirmemizi engellemediği gibi, onlara en çok yararlı olmamız için de onların şahıslarını değerli, ilişkili, gelenek, ahiyalkları eleştirmemizi zorludur. Bu konuda daha yakıcı örnekler verebiliriz. Birçoğu evladına sahip pikma adına teslim mensuplarınıza düşman beslim ettiler ve çoğu idam cezası verdi. Bunlar hep aile sevgisi yüzünden oluyor. Eleştirilerimiz düzeye varan bir bağıllıkta ileri geliyor.

Bizde yaygın olarak basvurulan aile uğrunda ki savaslar, ailenin kurulumasına yönelik olumsuzlaşma, ailelerin en fazla parçalanma, kana, gözyaşına boğan bir özelliğe sahiptir. Aileli kurum için yürütülen kan davaları aslında ailenin yıkılması demektir.

Toplumda aileli kurtarmak adı altında, nasil ailenin temelleri ile oynandığını Türkiye örneğinden açıkça görürüz. Aile kendisini adeta açık pazara koymuş satıyor; sebebi, aileli kurtarmak ve para getirmek için oğulları, kızları hatta eşler birbirini satıyorlar. Bu çok tuhaf bir durumdur. Ailenin tanınmasında belirlen bir ilişkiler düstürü, saygılı, paraya dayanmayan ilişkilerin yoğunlaştığı saha olmalıdır. Ama, burada birbirinden para sızdırma ve birbirinin sırtından para kazanma işi geçerli olmuştur. Burjuvazi aileli kullanmıştır. Aileli alt-satım kurumu durumuna getirmiştir. Fa-

Bunun anlamsızlığını kendi yaşamından bir örnekle dile getireyim: Yedi-on yaşları arasındayken, ailenin katı geleneklerine göre ölmek gerekiyordu. Biz bunu soruyunda sorduk. Gerçekten aile uğruna saşılacak, ölmekcek bir kurum mudur, için onun için söndü ki kavga yapalım? Sizlerin bu kurumu kaldırma benden daha ağırdır. Aileciilik meseleleri yüzünden bol kan dökülmektedir. Bu Kurumda hayatın adayları da az değildir. Anasın-babasının iyi oğlu-kızı olmak, ailenin sadık bendesi olmak için her şeyini ortaya koyarlar az değildir. Malesef bu böyle. Sanıyoruz bizi devrimci olmaları için en önemli nedenlerden birisi de daha baştan itibaren aile kurumuna bu kadar önem atfedilmemesi anlamısızlığı yaşamamızdır. Bunu derken ailenin köklü coşuğu olduğunu söyleyebiliriz. Biz bu kuruma bu kadar değer verilmemesi ve bu kurumun incir çekirdeğini bile döldürmeyen meseleleri için gençleri, çocukları bozarması son derece sacma, tehlikeli bildiğimiz içi sürükli aramızca mesafe koyduk ve eleştiriler yaptık. Bu gerici kurumu böyle eleştirmemiz de bizi devrime yaklaştırdığını çok açıkça belirtelim. Eğer bir çoğunuzun devrimcilikle ciddi eksiklik varsa, çocukluğunuzdan yahut gözünüzü açtırdığınızdan beri bu kuruma tapınımsınız ve hala bu bundan soğumamışsınız. Bu tapınım ve beğenime sizi gözü kara bir aileci yapıyor. Çoğunuz Avrupa'da da görmüşsünüz. Orada aile son derece çözülmüş bir durumu yaşıyor. Sosyalist ülkelerde durum daha değişik. Biz de ise böyle değiliz. Bunları ifade ederken, aile fertlerimiz beğenmedikimizi söylemek istemiyoruz. Biz bir kurum eleştiriyoruz. Bu kuruma hakim olan zihniyeti, karakteri, özellikleri açığa vurmaya çalışıyoruz. Söyleyelim ki bu insanlar gerçekten zavallıdır. Bekli duymanın en zavalı insanları bizzaki ana-babalardır. Kurtarılmaya ve desteklenmeye muhtaçlar. Ama bu bizim onların oluşturduğu kurumu eleştirmemizi engellemediği gibi, onlara en çok yararlı olmamız için de onların şahıslarını değerli, ilişkili, gelenek, ahiyalkları eleştirmemizi zorludur. Bu konuda daha yakıcı örnekler verebiliriz. Birçoğu evladına sahip pikma adına teslim mensuplarınıza düşman beslim ettiler ve çoğu idam cezası verdi. Bunlar hep aile sevgisi yüzünden oluyor. Eleştirilerimiz düzeye varan bir bağıllıkta ileri geliyor.

Bizde yaygın olarak basvurulan aile uğrunda ki savaslar, ailenin kurulumasına yönelik olumsuzlaşma, ailelerin en fazla parçalanma, kana, gözyaşına boğan bir özelliğe sahiptir. Aileli kurum için yürütülen kan davaları aslında ailenin yıkılması demektir. Toplumda aileli kurtarmak adı altında, nasil ailenin temelleri ile oynandığını Türkiye örneğinden açıkça görürüz. Aile kendisini adeta açık pazara koymuş satıyor; sebebi, aileli kurtarmak ve para getirmek için oğulları, kızları hatta eşler birbirini satıyorlar. Bu çok tuhaf bir durumdur. Ailenin tanınmasında belirlen bir ilişkiler düstürü, saygılı, paraya dayanmayan ilişkilerin yoğunlaştığı saha olmalıdır. Ama, burada birbirinden para sızdırma ve birbirinin sırtından para kazanma işi geçerli olmuştur. Burjuvazi aileli kullanmıştır. Aileli alt-satım kurumu durumuna getirmiştir. Fa-

kat daha ilk oluşumunda ailenin altında yatan gerçek; gerek doğal güçlerin karşısında olsun, gerekse toplumsal gelişmenin karmasıklığı altında olsun, tek başına direnme zayıflığından ötürü erkekle kadının ortaklaşa geliştirdiği bir ilişkidir. Başlangıçta öyle nasil çıkartırları da bağlanmış bir oluşum yok. Aile ilkel komünal toplumdan kaynaklıdır. Yani demek istediğimiz, özgür, eşit aile mümkündür. Tanımı böyle olmalıdır. Durumunda ama, daha sonra başına gelen belkide hiçbir toplumsal kurumun başına gelmemiştir. Bugüne doğru gelirken kapitalizm gerçek biçimleri ukladı. Demek ki, erkeken denilen bu etkilerden korumayan bir çok mensubumuz, bugün bunun ağır etkilerini yaşadığı için siyassalsalıyor, sosyalılaşmıyor. Parti içinde pratiklesimlere ve pratik uygulamada zayıf kalıyor. Hatta çoğu diyor ki, "ailem Parti ama, buna rağmen aile içinde aileciilik yaşadık", diyorlar. Aileciilik ve partilicilik birlikte olmaz; aileciilik veya aileciilik ilişkileri siyasi ilişkiler olarak ele alınamaz. Sürekli ki diğer bir hanedan ailesi olsaydı bunun ilişkilerinde belli bir siyasal değeri olablirdi. Böyle aileler vardır, bunlar aristokratlardır, gelişmiş burjuva aileleridir. Bunlarda da hep baskın çıkar, baskın çıkar; diyetim, ama bizim aile aileciidir. Bizim aileler ancak sömürgeciğin kuramlarını iyi uygulayan, onların masası olma gibi bir konumu yaşıyorlar. Tabii biz daha küçük yaşlarda bu kuruma böyle karşı çıkarken birçok olumsuz sıfatlar üzerimize yağırdırılıyor. Halen hatırlıyoruz, aile çıkartları temelinde yaşamamızın bundan kayışımı nedeniyle aile ortamında en hayırsız, en iş yaramaz, görüldük. Okul ve çevre ortamında da böyle oldu. Mesela, bazi okullarda arkadaşlarımız da vardı, babasına düşkün veya onların çıkarları doğrultusunda çalışıyorlardı. Böyleleri en akillileri diye sunuldu. Ama bunlar gerçekten beş para etmez düşkünlü adamlardır. Bu adamlar toplumsal gelişmeye hiçbir katkı sunmadılar. Tersine denilbilirdi mi? Kaldı ki bir kıl maasla neyi kurtarırdıkları bile pek belli değildi. Aileli nasil kurtarırdıkları da biliyoruz ve sanıyoruz ki kırtarımız olsunlar. Çünkü sorunlar had safhadadır ve bunlar sırt aileye yaranmak için biraz entellektüel güç kazanmışlardır. Bir an önce aileye hizmet, bir an önce bir aile kurtarmak için, bütün düşüncelerimizi satırlar. Mesela, böyle çok sayıda küçük memurlar vardır. Yani bunlar TC memurluğu nasil sanılıyorlar. Çünkü bunlar, bir kendilerini bir de kurduluğu aileli kuruma için yürüğe kadar bir gerçeği ve bir maas almayı yasar. Bir maas, yasarak, yürüğe gider. Çünkü, hizmet edilmese maas da alınmaz. Bizzaki bunlar muazzam bir gerici ilk kaynağıdır. Bunların sayısı da öyle az değildir. Hepsinin de amacı, çok iyi biliyoruz ki, biraz para kazanmaktır. Bunların amacı edilemiş gibi kendi karnını doyurmak da değil, daha çok aileye karşı yükümlülüklerini yerine getirmektir. Bizde bu aile yükümlülüğü için kendiri. Buna para yetiştirmek için kendini daha çok kabul ettirmesi gerekiyor. Daha çok kabul ettirmesi için de devleti okullarda, zoruunda, bunlar halen utanmadan, sıkılmadan "aile", "aileli" ne yapacağım nereye koyacağım" diyorlar. Böylelerine sunu diyoruz; aileli kurumak, kurtarmak için önce Partiyi esas alacaksınız ve Partiyi

dayanacakmış. Bugün aileleri de kurtararak olan Partidir. Ancak hala bazı ögeler "on yıldır aileyi düşündüyorum, kafam altı-üst etti" diye düşünme çalgılarına girerler ve ardından işi haneteye kadar vardırıp kaçıyor, düşmana sığınıyorlar.

Biz bu tavırların bize verdiği zararın bilançosunu henüz çıkarmış değiliz, eğer bu konuda bir bilanço çıkarılması verilen zararın boyutu daha iyi görülür. Birçok kişi, aile ilişkisini unutmuyor ve kafasını kurcalatıp bir kurt gibi süreklî bulunuyor. Halbuki böylelik kurtlar kişinin beynini kemirir ve onu öldürür. Yine, bazıları da sosyal ilişkilerden "hani benim ailem" diyor. Bundan bahsedilince kendi ailesinden başka bir şey düşünmüyor.

Baba ve anneler egemen olan felsefe nedir? Köyün ve kentten en iyi ailesi olmaları. Komünalrına en sıradan bir değer bile vermezler. Ne kadar aile varsa, o kadar da kendisini beğenene aile vardır. Bu aile sovenimiz de diyebiliriz. Her kes kendi ailesini, hem de en gözü-kara bir biçimde savunucudur. Böyle olan aile sovenimizin temelinde ömürlü olan duygusallık da hakimdir. Bütün her kesin bu şekilde düşündüğü dikkate alınır, ortada toplumsal bir düşünce ve ilişkiden bahsedilebilir miyiz? Elbet-tekî hayır!

Bizde aile bir atomdur. Ama bu atomlar, bağımsız atomlardır. Bazı atomlar vardır birleşir molekül olur ve bunlarda bir maddeyi meydana getirirler. Ama bizde aile birleşmiyor, dağınmıyor. İşte, bu nedenden dolayı bizde aile anti-sosyal, anti-sosyal ve anti-örgütlüdür. Düşman, bugün bu kurum, bu şekilde alabildiğine tahrik etmektedir. Düşman böyleleri bir aile yapısını eritmiyor, ortadan kaldırmıyor, onu kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor. Bu nokta son derece önemlidir ve üzerinde özenle durulması gerekir. Belki biz bugün Partî hareketi olarak, bu durumdaki ömürlü oranda kendimizi kuramıyoruz. Ama unutmadan şunu söyleyebiliriz: Aile, toplumun banyo alanı olarak yayıyor.

Ana-babalar çocuklarını son derece düşkünlüdür. Çünkü onların elinde var olan tek sermaye çocuklarıdır. Bu çocukları öyle çok sevip ve saydıkları anlamına gelir. Onları bir sermaye olarak sunuyolar. Eğer ailenin dışarda her hangi bir maddeyi çok yoksul bu durum daha da büyödür. Aile reis kendisini adeta bir başkan gibi görür. Kadına daha çok boyun eğdirdi mi, çocuklar daha çok elini optumü büyükük hürsına ailede bile bu ilişki tarzı yoktur. Aile de kendisine daha çok boyun eğen gördü mü, dışarda gösterdiği saygınlığı, mevkiyi, yetkiyi sağ bir biçimde ailede yaşamaa çalışıyor. Mesela, aile içinde babalar oldukça rahatlar. Bunun nedeni nedir? Çünkü ailedeki ana boyun eğiş, adeta ona manevi bir haz verir. Toplumda ve siyasette kaybetmiş, ancak kendi ailesinde başkan olmak, onun pa-yına düşüldüğünü, bu duyguyu ya-şar. Bu durum, çocuklar üzerinde, muazzam ölçüde bir kolektivist etkiye bulundur. Çünkü çocukların beklenen iyi veya kötü olsun, doğru veya yanlış olsun, herşeyde itidatır.

Kadın içinde uyanılan bas-ki daha deşettir. Kadının ve kız çocuklarının bütün işi gücü ise, erkeğe daha iyi boyun eğmektir. Bunlara öğretilen ise, budur. Yani daha iyi alınıp-satılır bir konuma ulaşamamış. Böyle bir ilişki içi-risinde yaşayan babanın durumu ise, bu gerçeklikten pek farkı de-ğildir. O da dışarı da boyun eğmeye

alışmıştır. Bu nedenle hiçbir baba aile içersinde çocuklarına "su öne-mi"li sosyal ilişkiler geliştire, bu önemli sosyal görevi şahip çık" dememiş-tir. Öğretilen bunun tam tersidir. Siyasal görevlere sahip olmaları, doğruları öğrenmekten ve bunların gereklerini yerine getirmekten hep kaçma öğretilmiştir. Bu kaçmanın ise belli bir sınırı yoktur. "Bunlara sahip çıkma, nereye kaçarsan kaç" derler. Tabii bu enbasta da devlete düşmüştü. Birlikte getirir. Bu anlam-da ailelerin bir özelliği de devletçi olmalarıdır.

Bazı ülkelerde faşizm iktidara gelmek için küçük-burjuvaziya dayanır. Bizde ise, faşizmin en ö-mürlü dayanağı aileler oluşturu-yor. Kapitalist ülkelerde faşizm orta ve küçük-burjuva sınıflardan destek alırken, 12 Eylül pratiğinin de gösterdiği gibi, bizde faşizm en çok ailelere dayanmıştır. Özellikle yoksul ve orta güçteki aileleri, faşizm ömürlü oranda kullanmıştır. Birçok ailenin "oğlumuzun başına bir şey gelmesin ve 12 Eylül öncesi karar yaşamamam" diye, Özal hü-kümetine iyi verdikleri bilinmekte-dir. Nitekim, Özal da bu propagan-dayı alabildiğine kullanı. Özal, "bi-ze" o vermek zorundasın, biz istis-tirakî temsil ediyoruz" diyerek, bu kesimlere hitap etti. Ve seçim-lerde temil sosyal dayanak olarak da bu aileleri aldılar.

Bu rejimin aileler üzerinde o-yunması çok ustaca planlanmıştır ve halen çok yaygınca sürdürül-mektedir. Bizde özellikle aileci-lik kurumunun çok güçlü olmasından ötürü bu sinsi bir biçimde kullani-lyor. Bizi de ailelerle karşı karşıya getirmek için çok koruculuğu siste-mi kullanılmaktadır. Eskiden büyük aileler veya aşiretler kulla-nılırdı, şimdi işi küçük ailelere kaza-ındırılmış. Aileleri muazzam bir sefalet içinde bırakarak, çözüm-le-rimini hızdırlıyor. Önemli sosyal dayanakları sürekli geliştiriyor, muazzam bir aile bozukluğu yaratı-lyor, düşünceler ve aileler alt-üst oluyor. Tabii ki, bu olumsuz içre-olan bir kısme sağlığı bir düşün-çeye ve davranışa giremiyor, bir problem kaçışlığı haline geliyorlar. Yapımızda problemleri ana kay-nağı da bu konuda buradan kaynağı-lyor. Gerçekten bunlar yükü sorun-lardır. Hangi devrimci bu konuda kendimizi radikal bir biçimde kö-çümlemiş diyebiliriz? Belki direkt etileli sözkonusu değil ama, do-laylı etkiler, yani bunun kültürüyle, endişeleriyle yaşama, bütün top-lum işi düşündüğünde, bu çok daha ileri boyuttadır. Yani kişi il-fah olmu-yor, kafasına sanki aile-leri dolmuş ve arı kovana başına dokülmüş gibi aileden kaynakla-nan sorunlar altında adeta inim-inim oluyor. Bu adan normal düşü-nebilir mi, normal bir sosyal faa-liyetle yönelebilir mi? İşte sömür-göçilgin en büyük suçlarından bi-risi de bu kurum bu duruma getir-mesidir.

Bir yandan toplumsal çözül-me hızlanıyor; gücün düşme so-hadına yükseliyor. Ailenin gücüne-miş; yani ailenin artmasında, çoğal-masına, zenginleşmesine yöne-lecek, ama düzen aynı zamanda bu kurumun altını oyuyor. O da, parçılıyor, dağıtıyor. Yani, bu du-rumda aile daha delikli bir kovaya benziyor. Bu delikli kovayı, bir taraf-tan kepeçlerle dolduruluyor, ama di-ğten işe sürekli sızıyor. Aile, ger-çekten delikli bir kovaya gibidir. Ne kadar doldurmak istesen hepsi boşa gider. Sömürgeci bu ku-rum bu özellikleriyle en tehlikeli konuma getirmiştir. Ama ne yazık ki, kalmaları çok güçlü olduğu için de hep bu yaşıyor. Ainalarının, baba-larının ve sizin yaşadığınız siyaset değildir. Ailelerinin her sizi düşü-

nür; halbuki, düşüncelerini siyasete verseler hem bize kendine-nin daha yararlı oluruz. Hem biz daha rahat nefes alabiliriz hem on-lar muazzam bir güç haline gelirler. Bu aileci-lik olayı, kendi içinde devrimi tartışsa, devrimi yasasa; her birisi bir hücre ve bir komite, bir Partî okulu gibi çalışır. Eğer her aile bu altından çıkılmaz ilişkileri, devrimci ilişkileri dönüştürse, TC yıkıl-mış demektir. TC iki gün bile dayana-maz. Aileler, birleşir ve böyle bir eğitimi kendi içinde hakim kılar-larsa, TC tutunamaz. TC orada onun tufelğini göremez çünkü bizde aile dışarıya karşı biraz kapaknı-yor, gizli bir örgüt gibidir. Şimdi diğer bir husus var. Bu gizli örgüt devrimin çıkartları için biz niye kul-lanılmıyoruz.

Sosyal-siyasal alandaki yayfı-lik süreklî bu konuların dışında ya-sama aileleri alabildiğine zorlu-yor. Tabii bu rol aynı zamanda gelişen kapitalizm tarafından alt yapıyı tahrip ediliği içindir ki, eski-den mal mülk vardır, eskiden ev-latları aileli büyümek için havan-cılık yapıyor ve sürü de güderildi, tarla da çoktu. Şimdi bunlar günü-müze doğru azaldı veya ortadan kalktı. Bütün büyük araziler parsel-lenildi, mağazalar daraldı dolay-sıyla büyük aileli besleyecek mad-de temin kalmadı. Kapitalizm aileli süreklî parçalıyor ama, düşüncesi kalıyor, geleneği yayıyor. İşte bu da muazzam bir tutuculuğu ve aileli satın almaya kadar götürüyor. Aile bağı üzerinde, aile sorumlularının çocuklar üzerindeki gerçilliyi u-yulamamın kaynağı oluyor. Onlar üzerinde baskıyı şiddetlendiriyor. Bugün aileler çocuklarını besleye-miyor, eğitmiyor. Çünkü bugün on çocuklu bir aileyi beslemek, büyük bir proplemdir. Bugün ba-tıda bile iki çocuktan fazlasıyla uğraşılıyor. Normal bir aile ya-samı için rasyonel sayı bu ol-maktadır. Bunun nedeni nedir, hangi gerekler buna yol açıyor? Bütün bunların ekonomik durumun bir yansıması olarak aktır. Ama biz-de ise gelenekler bunda rol oynu-da ve böyle aile yaratılmaya çalış-ılıyor. Böylesi bir ailenin olumsu-za etkisinden işe kolaylıkla kurtulu-namıyor. Bizde çocukların sayı-sını bu kadar çok olmasının bir nedeni de sömürgeci hakimiyetdir. Şöylesi bir gerçeklikten bahsedilir: Bir ülkede sömürgeci egemenlik ne kadar çok gelişir ve buna baskal-dır siyasal nitelikte gelişmezse, toplumun neslini sürdürmesi ta-mamen fiziksel üretime bağlanır. Yani, o halk ekonomik, siyasal, kül-türel vb. alanlarda kurtuluşu sağ-layamadı mı, toplum fertlerinde muazzam bir içgüdüyle fiziksel ü-retimi yoğunlaştırma anlayışı geli-rir. Mesela, Afrika'daki siyahır kır-buğün en fazla çoğalan ırktır. Çün-çü, bu halkların siyasal, sosyal, kül-türel vb. gelişimi sürmüyor. Bu da onları neslini sürdürmek için yapıp yollara veya doğa fizikî yola-larına sapsayma götürür. İşte, bundan dolayı da bu alanlarda nüfus artı-yor ve halkların kazanır. Bizde de nüfus artışının bugün çok yoğun oldu-ğundan siyasal, sosyal ve kül-türel gerilgin en gelişkin olduğu yerler-dir.

Buna karşı yapılması gereken nedir? Buradan çıkarılması ge-reken sonuç: Neslin varlığını devam ettirmesi için, fiziksel üretime yon-lanarak çok ulusal kurtuluş siyasetine yönelmek gerekmektedir. Nesli-mizi devam ettirmeye sadece ü-reme faaliyetleri olarak görmek, ul-sal kurtuluş siyasetinin maddi bir güçle dönüştürülmesi ve bağımsız-lık, kalmaları çok güçlü olduğu için de hep bu yaşıyor. Ainalarının, baba-larının ve sizin yaşadığınız siyaset değildir. Ailelerinin her sizi düşü-

görev olarak, benimsemelidir. Bu-radan ailenin reddi veya cinslerin ü-reme faaliyetinin durdurulması an-lanmaz, çıkmaz. Biz bugün ömürlü müzde var olan biricik temel soru-numuz orta ya koymaktayız. Top-lumu apolitik, geri biraktırmış bir gelişim yolunu içerisinde almak ist-iyoruz. Diğer yaklaşımlar toplumun kurtuluşunu sağlamayacağı gibi gerçek kurtuluşun yoluna girme-yimli bile engeller. Açık ki, böyle bir yapı ile devrimci görevler üstleni-lemez ve yürütülemez.

Milattan yazımız, işte bu zemine ömürlü oranda zorlanıyor. Bir ço-ğunluk bu konuda önemli oranda zayıflık taşıdığı bilinir. Bu ise, her alanda olduğu gibi bu alanda da geleneklerin hükümdarı etki et-tirmesinden kaynaklanıyor. Buna rağmen, bizim aileye devrimci-likle yatmamız ve onu devrimci bir hücre haline getirmemiz mümkün müdür, bunun olanakları var mıdır? Evet... Kapitalist-sömürgeci-lik bugün aileli bu kadar düşür-me-sine rağmen, bizim bu sila-hi düş-mana yönelmemizin olanakları bir hayli vardır. Aileli kendi içinde bir örgütlülüğü dönüştürmek müm-kün olduğu gibi, bunu devrimci bir hücre haline çevirmemize de ola-nak mevcuttur. Aileli gerçek an-lamda devrimci bir konuma ula-ştırdığımızda, ulusal kurtuluş sa-vasını güçlü bir sosyal temeline de kavuşmuş olacağız.

Böyle bir temele kavuşmamız nasıl mümkün olacaktır? Devrimci-lerin ana-baba ve kardeşlerini, yani bir bütün olarak aileli eğitmesi ile mümkün olacaktır. Birçok arkadaş adeta ailesini dinliyor, buyruklarına boyun eğiyor. Açık ki bu kabul edilemez bir durumdur. Yapılması gereken ailenin gerici yanlarını din-lemek değil, ailenin bizi dinle-mesini sağlamaktır. Devrimci tavır, ailenin bizi dinlemesidir, yoksa bi-zim aileli dinlememiz değildir. Aile-den siyasal öğrenilemeyeceği a-ktır. Hemen belirtelim, ana-ba-baların bir zavalı duruma düşür-düklerimizdir. Onlar, korkunç bir şekilde oyma getirilmiş olan bir kurumun şefferi durumundadırlar. Bir bakıma reformist örgüt yöneti-cilerine benziyorlar. Tıpkı bunlar gibi, ailenin varlığını sürdürmek için veremeyecekleri taviz, yine gir-meyecekleri ilişki yük gibidir. Sırf bir hastanede tedavi görmek için sağ-sala yaka yaka maralarının başka-ka bir anlamı yoktur. Bu, aynı zama-n da boyun eğme ve uzlaşma ama-cını da taşımaktadır. Yine, bir iş bulmak için yalvarmadıkları patron yok gibidir. Bunun anlamı ise, her türlü baskıyı, sömürüyü peşinen kabullenmek anlamına gelmekte-dir. Yine, bir devlet yetkilisi, jandarmaya karşısında, ailenin ka-rını korumak için her türlü tavizi verirler. Gecmişte görüldüğü gibi, bazıları çocuklarını teslim etmeye kadar bile işi vardırıldılar. Aile bu ö-mekleri ailedeki reformculuğu, uzlaşmacılığı ve boyun eğme-çiliği açığa çıkarıyor. Bizde, aile fertle-rinin muazzam bir şekilde, bu öz-elik-leri taşımamamızı anlamı, işte bu gerçeklikte yattırmaktadır. Ana-baba süreklî işi yürütme, ailesini ayakta tutmak için her türlü boyun eğ-mçiliği ve uzlaşmayı çocuklarına da aşılar ve onları da böyleleri bir ruhla yetiştirirler. Ailenin siyasalciğinin şartları da bunda ortaya çık-maktadır. Bu olsa olsa en fazla uzlaş-macılağa kadar götürülebilir, daha fazlasını üretemez. Burdan öne-mi bir sonuç çıkarıyoruz: Durumu böylesi olan bir kurumdaki, demek ki bizim öyle fazla öğrenememiz herhangi bir şey yoktur. Ailenin objektif konumu, görünümü ne o-lursa olsun böyledir.

Ailenin bugün bu yapıdan baş-ka bir şey üretilmediği ve düşün-e-mediği bilinir bir gerçektir. Biz bu gerekleri, sömürgeci ailele ku-rumunu üzerinde yaratmış tar-hat-ların daha iyi görülmesi için izah ediyoruz. Aile, bugün Türkiye de faşizmin tehlikeli bir dayanağı ha-line gelirken, Kurdistan'da da aynı konuma getirilmek isteniyor. Aile, yukarıda da belirtildiği gibi kö-le-birer bu boyun eğmeye dayanıyor. Faşizmin "evlatlarını korumak, iş-ti-yorsanız, devlet babaya güve-nim" çarşısına uyuyor ve en kötü bir uzlaşmacılığı, hatta köleliği ya-sıyor. Devletin yatışılması veya ayakta kalması demek; tekelciğin, dolayısıyla da her türlü baskı ve sömürünün devam etmesi demektir. "Devlet baba güçlüdür" felsefe-sinin altında yatan ise, bu gerçek-tirlik. "Güçlü devlet baba" daha yoğun sömürü, daha büyük baskı ve daha fazla yoksullasma, demek-tir. Çünkü, zenginliğin bütün kay-naklarına bir avuç tekelci-holding sahip çıkmaktadır. Devlet güçlü kaldıkça da, bunlar adeta toplu-mun üstünü üstüne getirecektir.

Ne yazık ki aileler, sermayenin korkunç gelişimini sağlamasını ön-alabildiğine boyun eğdi-ri-mişlerdir. Ailenin bu durumu, bu kuruma karşı devrimci görevlere sahip çıkarak mücadele etmeyi zorunlu kılmaktadır. Aileli karşı tavır-mış, son derece devrimci bir se-viyyeye çıkarılabilirliğini. Ailenin geleneklerini, düşüncelerini, evlat-an-larına, düzen içindeki konumu-na, kültürüne vb. özelliklerine ve kadın-erkek ilişkisine karşı şiddetli bir eleştiri temeline mücadele et-mek son derece elzemdir. Ailemizin durumu ortadadır. Bunların eğitimi bizim görevidir. O halde, ço-cukları eğitmek, onları devrimci değerler temeline terbiye etmek bize düşen bir görevdir. En önemli görevlerimizden biri de burda orta-yakı çıkıyor. Aileli terbiye etmek ve eğitmektir.

Aileli devrimleştirilmesinin ve bu kurumun devrimin hizmetine sun-ması başkaca bir yolu yoktur. Yapılması gereken en doğru iş bu-dur. Bugün ailelerimiz zayıf zavalı bir kurumda düşürülmüşler, onlar bidden medet ummaktalar. Bir de-yimle, bize umut bağlayıyorlar. İşte, bu gerçekler aileli mücadele devrim-ci-leşirmemizin gerekliliğini orta-yaya koyuyor. Büyüktürüm, manevi olarak büyüküktür, fakat bunların kesinlikle eğitime ihtiyaçları vardır. Bunları eğitmek gerekmektedir. Ailelerin devrimci eğitime tale-bi tutulması, yerine getirilmesi gereken en hayati eğitim görevlerinden bi-risidir. Kaldı ki, her devrimci de ailenin devrimci bir temelde eğitil-mesinden bahsedir. O halde, ya-pılması gereken bunu bizzati pratik-te gerçekleştirmektir.

Başka ülkelerde aileler burjuva demokrat, yurtsever hasta devrim-ci olabiliyorlar. Ama bizde durum hiç de böyle değildir. Sömürgeci-liğin, feodalizmin aileyi ne kadar düşürdüğü bilinmektedir. Aile-nin ne yurtseverlikte ne de demok-ratiklik ilişkisi vardır. İkeli milliyet-çilikle olan bağları düşünsek, bu-nun bile ne kadar geri bir konumda olduğu bilinir. İkeli milliyetçilik sürekli dışımsı ve uzlaşma-ya kadar varabilen bir özelliktedir. Bütün bu da nasıl ağır bir görev ile karşı karşıya olduğumuzu gösteri-yor.

Ailenin devrimleştirilmesinin biz tekli faaliyetlerimizin temeli ola-cek alacağıdır. Ailelerin örgütlen-dirilmesi, daha çok da bu örgütlen-miş içinde kadın hareketinin örgütlen-mesi için devrimci-likli geliştiril-mesi için büyük baskı sarfedilecektir. Bu konuda her arkadaş önemli görevlere karşı karşıya olduğun-u

Türkiye devriminin en temel sorunlarından biri olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorunu üzerine THKP-C/Çayan Sempatizanları adına faşist zindanlardan gazetemize gönderilen yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz. Sosyal-sövenizme karşı mücadelede ve Kürdistan gerçeğine yaklaşımda olumlu bir adım olarak görüyoruz.

SERXWEBÜN

Bir Kez Daha Ulusal Sorun Ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi Üzerine

THKP-C/Çayan Sempatizanları

"Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi zorunlu olarak, her şeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılmış ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir şey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinde önce ayrımla oluşulğının binde bir olması durumunda bile, bu istem, mutlak bir istemdir."

Lenin

Türkiye-Kürdistan'ındaki ulusal devrimci hareketin ulaşmış olduğu düzey ve yaratıldığı gelişmeler Türkiye devriminin bazı sorunlarını tekrar tartışma gündemine getirmiştir. Bunlardan en önemlisi ulusal sorun ve ulusal sorunun çözümünde örgütlenme sorununa yaklaşımın ne olması gerektiğidir. Bu bağlamda biz bu sorunlarla birlikte ezen ulus devrimci hareketi olarak üzerimize düşen görevlerin neler olduğunu daha önceki görüşlerimizde tekrar anladığımız da olsa bir kez daha değineceğiz.

Bilindiği gibi, oligarşik diktatörlüğün yıkılarak bağımsızlık ve halk demokrasisinin gerçekleştirilmesi, gidermek sosyalizmin kurulması yolundaki devrim programımızdır. Türkiye'nin toprak olarak yaklaşık %30'unu, nüfus olarak da %20'sini kapsayan Kürdistan sorunu yaşamış bir bölme sahiptir. Bu öneme karşın, ne yazık ki devrimci hareketlerce en çok ihmal edilen, "çözüm"lerine iş on kavramaktan oldukça uzak olduğu ve sosyal-söven bir ortamın varlığı süregelmektedir. Hal ulusal sorunun konusunda bir program, hatta bir görüş sahibi bile olmayanların Türkiye halklarının enlirli iddiasıyla aramızda dolama cesareti bulduğu bir ortamda ve Kürdistan ulusal devrimci hareketinin ulaşmış olduğu düzey, örgütlenme sorununda da yeni perspektifleri adeta zorla gündemimize sokmaktır.

Bugün toprakları dört devlet tarafından idgal edilmiş ve Ortadoğu çemberinde uluslararası bir sömürge haline getirilmiş olan Kürdistan ülkesi Kürdistan'ın tüm zenginlikleri hayıssızca talan edilmektedir. Tarihî denirliklerinden beri Kürdistan birçok baskılara, işgalere, yağmalara hedef olmuş ve halen de olagelmektedir. Daha önce İran ve Osmanlı Devleti arasında paylaşılardan Kürdistan, 1880'lerde sömürgeci kapitalizmin yayılmacılığına tabiiken İran ve Osmanlı Devletini yarı-sömürgeleştirilen uluslararası kapitalizmin dayalı i sömürüşüne sokuldu. İ. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında da doğrudan İngiliz emperyalizminin işgaline maruz kaldı. Güney Kürdistan İngilizlerin doğrudan sömürgeci haline getirdi. Türk kurtuluş savaşı sonrasında emperyalizmin kabul edildiği yeni statü çerçevesinde Kürdistan; Türkiye, İran, İngiliz sömürgeci Irak ve Fransız sömürgeci Suriye sınırları içinde ilhak edildi. Wilson doktrini kula devletleri ve de "ulusal kültür" özerklik" burjuva aldatmacası bile ona çok görüldü. Ne İngiliz emperyalizmi ne Kemalist diktatörlük, ne İran Şahi, ne de barış ve insan hakları maskesi altında dünyanın milliyetler paylaşımı güvencesine alınan alan "Milletler Cemiyeti" onun en küçük bir hak vermedi. Hakim ulusların uluslararası sömürge bekesi emperyalizme anlaşmaları üzerine çizilen yeni statüdoğa Kürdistan'a ve Kürt ulusuna en küçük

bir biçimde bile yer yoktu. Türkiye'de Türkleştirilmeyle, İran'da A-cemleştirilmeyle Irak ve Suriye'de Araplaştırılma mahkum edildi.

Elbetteki tüm mazlum halklar gibi onun da köleliği razı olması düşünülmeydi. Ulusal bilincini bulmaya başlamasına paralel önceden başlatıldığı yerel işlerini yaygınlaştırarak tavırını koymakta gecikmedi. 1843'te Botan'da Emir Bedir Han-Ceziri önderliğinde 1877'de Kuzey Kürdistan'da Seyh Ubeydullah önderliğinde, 1919'de Koçgiri'de ayaklandılar. İ. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ve Türk kurtuluş savaşı yıllarında gerek İngilizlerin gerekse de Kemalistler tarafından kendilerine verilen bağımsızlık, ulusal eşitlik sözlerinin birer aldatmaca olduğuna Sev'de, Lozan'da kendisi için başılan maddelerin hiçbir güvence oluşturmadığını görmekte gecikmedi.

Üstelik yeni statünün oluşumu sonrasında eski haklarına bile toplan saldırı yapıldı. Kemalist diktatörlük bir yandan ulusal varlıklarını tümüyle reddederken, diğer yandan da onları Türkleştirmeyle yönelik geniş bir kampanya başlatıyordu. Daha çok bekleyemezlerdi. Ayaklandıkları Özellikle Kuzey-Batı Kürdistan bir dizi ayaklanma yaşadı. 1925 Şeyh Sait, 1938 Dersim işyanı esasnasında Kuzey-Batı Kürdistan'ın birçok yerinde ulusal baskıdan işyanları birikini izledi. Ne var ki, bütün bu ayaklanmalar düşmanın gözüne kırakac bir ulusal bilinç, örgütlülük ve yaygınlık taşıyarak yoksun olması nedeniyle yenildiler. Aşiret yemaları henüz aşamamış olduğu yerli, işyanların ulus genelinde örgütlenmeyi ve yaygınlaştırmayı gerçekleştirmedi. Bunları tabiken Kuzey-Doğu Kürdistan'daki başarıları sonucu Mahabab Halk Cumhuriyeti'ni kurularsa da, o günkü koşullarda ömrü uz sürmedi. Ve bütün yeniler gerisi sonrasında egemen ulus devletlerinin siyasal esaret zinciri daha da pekişti. Soykırımın tabiken asimilasyon daha da katmerleşti. Mecburi işkanlar uygulandı. Ve Kürdistan pazırının sömürüşünün, doğal ekonomiyi yapışını bozularak egemen ulus sömürücülerinin çıkarları yönünde yeniden biçimlenişin koşulları daha da olgunlaştı. Artık Kürdistan, hele ki Türkiye-Kürdistan'ın bütün yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarıyla egemen ulus çıkarlarına göre biçimlendirildi. İ. Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalizme gelişen ilişkiler çerçevesinde Kürdistan egemen ulus pazılarına hızla bölünleştirildi. Sömürüş ilişkileri besleyen bir örüm ve hammadde deposu haline getirildi.

Amma bütün soykırımlar, özümseme cabaları, sürgünler, işkenceler, yasaklar, sömürgeleştirilmeleri başarılar Kürt ulusunun ulusal yok oluşunu sağlamaya yetmediği gibi, Kürt ulusunun işyanını da durdurmadı. 1950 sonrasında Kürt ulusal işyanının merkezi Güney Kürdistan'a, önderliği ise Sovyetler Birli-

ğinin desteğinde Mahabab Halk Cumhuriyeti Savunma ve Genelkurmay eski başkanı Molla Mustafa Barzani tarafından örgütlenen KDF'ye geçiyordu. Kuzey Irak'ta kıvılcılanan Kürt ulusal hareketi köklü bir gelişim çizgisi gösterdi. Yaşadığı bir dizi yenilgi ve burjuva önderlik nedeniyle yer yer emperyalizme uzlaşmaları bir öz-yapı göstermesiyle bir dizi taktik yenilgi ve bütümlere uğradıysa da, artık Kürdistan işyanı, yaygın etkisi, pekişen ulusal karakteriyle bölge devletlerinde bozulan hızla ateşe veren yaygın bir meşale haline geldi.

Bir yandan ulusal yaygın, diğer yandan 70'lere doğru Türkiye'de gelişen devrimci mücadelelerin etkisi kendisini Türkiye-Kürdistan'ında da göstermekte gecikmedi. Ne var ki, Türkiye'de sınıf farklılaşmasının Kürdistan'ın diğer bölgelerine oranla çok daha gelişmiş olması nedeniyle Türkiye-Kürdistan'ında ulusal mücadele, diğer parçaların farkla proletaryanın ideolojisi yoluyla gelişim gösterdi. Bir yandan Kürt ulusal kurtuluş hareketi, diğer yandan Türkiye emekçi halkının ulusal ve sınıf kurtuluşu amaç edinmiş ulusal hareketlerin mücadelesi, Kürdistan'ın diğer parçalarının ayrı olarak ulusal mücadeleyi, "ulusal kültürel özerklik", "bağımsızlık" gibi bir burjuva çerçevesiyle sınırlamakla yetinmeye, onu sorunun köklü çözümüne yani köylü sorunun çözümüne dek kenıştı.

70'lerin sonuna gelindiğinde ulusal hareketler üretim yapıları olarak pro-kapitalist, coğrafi açıdan iş Kürdistan içlerine uzanan Ağrı, Bingöl, Hakkari, Van, Siirt, Bitlis, Urfa gibi şehirlerde keza Kürdistan'ın ticaret merkezi Diyarbakır'da neredeseyse bütünüyle egemenlik kurmuşlardı. Sınıfsal bilinçin daha belirgin yansıdığı daha batıdaki illerde de Kürt ulusal hareketi etkinliği Türkiye devrimci hareketlerinin gerisinde değildi. 70'li yıllar tamamlandığında ayırma oldukça belirgindi. 75'den sonra gelişen sınıflar mücadelesi Kürdistan'da Kürt ulusal kurtuluşçularının ağırlıklı önderliğinde gelişmekteydi. Birçok toplu yerleşim alanında belediye başkanlıkları ele geçirilmekte, devletle onun uzantısı aşiretlerle güvence süren açık çarşıların yürütülmesi, dağlarda girilme müfrezeleri örgütlenmekteydi. Sömürgeci özerklik, devrimin o özgülde gelişim gücü ve şiddetini de farklaştırmaktaydı. Bu gelişimin, kuşkusuz örgütlenme sorununda yeni bakiş açıları zorlayıcı işlevi olmuştur. Ancak farklaşmak, siddetli Türkiye genelindeki yaygınlığı nedeniyle henüz çıldırı.

80'li yıllara gelindiğinde gelişmeler daha da yoğunlaştığını görüyoruz. O dönemde başlangıcı olan 12 Eylül, Türkiye devrimci hareketi ve Türkiye-Kürdistan'ın ulusal yenilgi yasadığı dönemde adı olmuştur.

İşte Kürdistan ulusal devrimci hareketlerinden birici olan PKK, 12 Eylül'ün başlangıcındaki kanlı saldırısı karşısında son genelinde olduğu gibi ağır kayıplar vermiş, ancak çok olmanın elde kalan güçlerini geri çekme yeteneğini gösterebilmiştir. Buna tabiken ör-

gütsel gediklerini kapatıp kendini yenilediğini nandığı noktada politik mücadelelerini devamı için sınıflar mücadelesinde yerini almıştır. Karanlığı yırtan güçlü bir ses olan 15 Ağustos 1984 atılımından beri ulusal kurtuluş mücadelesi vermektedir. Bugün PKK'nın ulaşmış olduğu noktaya baktığımızda, 1. Kürdistan halkının en ilet kesiiminde gözünde belirgin bir umut ışığı olarak beyinlere kazınmak, 2. örgütlenme faaliyetleri için kendine Kürdistan genelinde güçlü bir temel yaratmak, 3. yansırı Kürdistan sorununu 10. Tarihini hiçbir dönemde olmadığı denli etkin bir biçimde Türkiye ve dünya kamuoyunun gündemine getirmek olmuştur. Bu boyutlarıyla ortada ciddi bir başarı sözkonusudur. Ne var ki, Kürdistan ulusal devrimci hareketinin bu başarısıyla birlikte Türk solunda ona karşı saldırlar aklında da yoğunlaştı. Bu saldırların temelinde indimizde keskin bir sosyal-söven, saçığı ve oportünist anlayışların olduğunu görüyoruz. Öyleki, yakın geçmişte baktığımızda tüm sosyal-söven, revizyonist ve oportünist hareketler 12 Eylül öncesinin hem kendidindenilgenliği yüksek, hem de legal ve yarı-legal olanların gelişmiş olduğu koşullarda Türkiye-Kürdistan'ında da kitle ilişkileri sağlamışlardı. 12 Eylül'de birlikte bu kitle ilişkilerinin yansırı kitle kendidindenilgenliği, legal ve yarı-legal olanların ortada kaktığı yeni koşullarda bir saçığı ve sosyal-söven çizgileri Kürdistan'da yer bulma olanakları da ortadan kalkmıştır. Bu saçıklarımız ve sosyal-söven mücadelede anlayışların ve sosyal-söven yaklaşımların terk edip aşmaya yönelceklerine onun ucunu silahlı mücadelede ve PKK nezdinde Kürdistan ulusal kurtuluşuna yönelmek gerçek niteliklerini kurumsallaştırma yolu seçmişlerdir. Öyle ki, onlar, bugün Türkiye-Kürdistan'ındaki ulusal devrimci hareketin filii gökde güçlü olan PKK'nın gerideki işçi sınıfı hareketinin satında bir emniyet olduğunu, ezilen ulus devrimci hareketinin başlangıcı bir rotada bile olsa Leninist çizgile oturma-sın olanaaksız olmadıkları, Kürdistan'ında Leninist örgütlenmeyi "ortak" veya "seksiyon" örgütlenmesiyle dondurmanın ezilen ulus devrimci hareketine karşı bir haksızlık olduğunu, ezilen ulus hareketinin bağımsız gelişme eğiliminin küçümsemeyiz bir göz oluşturduğuna, dolayısıyla onun ezen ulus devrimci hareketine bağlamakla mutlaklaştırmalardan kaçınmak gerektiğini kavrayamıyor.

Sumut koşulların sumut tahlii üzerinde yükselen ve dünyayı bütünüyle değiştirmek temel amacından hareketle yorulanıyın marksist-leninistlere düşen görev Kürdistan'da yükseltilen ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesine destek olmaları. Bu, elbetteki mücadeleleri götürücü gücü olan PKK'nın ilk eleştirilmesini gerektirdi demek değildir. Onun, halen süregelen ulusal ve toplumsal mücadelesini fiilen en uç ve en etkin ödediğini oluşturduğu gerçeğini teslim edemeyen dostluk-kardeşlik sınırları içinde eleştirilmesini, uyarılarını yapmalıyız. Ama oportünizm ve sosyal-sövenizmin her türlü nedense hep olumsuzlukları, hem de burjuva belgelere, devrim kaçınıcı mul-

tecilere dayanarak on plana çıkarmaya çalışmaktadır. Bu noktada Leninist duyarlılığı aşgari gereği olarak dayandırmayı on plana çıkarmak gerekirken, oportünizm ve sosyal-sövenizm toprağı kayırdı gerçeğini telasıyla paşlı sılalarını Kürdistan ulusal devrimci harekete yönelmektedir. Oysa PKKYa ilişkin olan eleştirilerimiz onun halen doğru bir çizgide oldukça zorlu bir mücadeleyle tek başına yüklenildiği gerçeğini en küçük bir biçimde bulandırmaktadır. Bize düşen görev, ezilen ulusların bir kurtuluş hareketi olarak onu desteklemektir. Bu destek bir yandan ezilen ulusun kendikaderini serbestbeytakin hakkını devrim öncesinde de kullanabilme meşru hakkını kabulü, diğer yandan da halen o özgülde izlenen ve bağlançtan beri kırılır ve psikolojik yıpratma bağlamında silahlı propagandayı temel alan çizginin doğruluğu nedeniyle olabildiğince kapsamlı tutulmalıdır. Bir yan yana, destek eylemi her ezen ulusun devrimci harekete düşen leninist bir tavırdır. Ezilen ulusun ayrı örgütlenme hakkının mesruyeti ve onun olabildiğince kapsamlı desteklenmesi şeklinde biçimlenmesi gereken doğru tavır Kürdistan'daki silahlı mücadele atılımı karşısında da kendini göstermek zorundadır. Nitekim Lenin, 1916'da sosyalist devrimin başlaması için daha zamanın geçmesi olasılığından sözederken: "...Bu, yığınların devrimci ruhla eğitilmesi zamanı olacaktır, öyleki sosyalist-sövenler ve oportünistler, işçi sınıfı partisi üyesi olmasınlar ve bunlar 1914-1916'da olduğu gibi başarı sağlayamassınlar. Sosyalistler yığınları açkalamalıdır ki, sömürge ve İrlanda için İngilizlere den ayrımla hakları istemeyen İngiliz sosyalistleri, Alman sömürgeçleri, Alsaslılar, Danimarklılar ve Polonyalıllar için ayrımla özgürlüğü istemeyen Alman sosyalistleri, devrimci kitle eylemlerini, doğrudan doğruya ulusal baskıya karşı savışını alanına yapmayan ya da Zafere'deki gibi olaylardan, ezen ulus proletaryası sallarında en geniş illegal propaganda için, sokak gösterileri ve devrimci yığın hareketleri için yararlanmayan bu sosyalistler; Finlandiya, Polonya, Ukrayna vb. vb. için ayrımla özgürlüğü istemeyen Rus sosyalistleri, bütün bu tür sosyalistler, sövenler gibi ve kana bulanmış içgenc emperyalist krallıkların ve emperyalist burjuvazinin uşakları gibi davranacaklardır." (Lenin, Ulusların Kaderini Tayın Hakkı, s. 152) demektedir. Ancak ne yazık ki, kimi hareketler saçığı çizgileri ve sosyal-söven yapıları Kürdistan'daki silahlı mücadele karşısında sağduyulu bir yaklaşım göstermeleri- ni engellemektedir.

Bugün Türkiye-Kürdistan'ı gerçeğine ve Türk halkı sınırlarına yürütülen açır şoven ve sömürgeci politikalarla rağmen Türk solu nesnel olarak ezen ulus devrimci hareketi olmasının kendisine yüklediği sorumlulukları yerine getirmemiş, bu noktada gerekli Marksist duyarlılığı gösterememiştir. Denilebilir ki 60 yılı sosyal-sövenizmin kimsen ayıklması bile Kürt solunun filii ağırlığı ve güvenlenmesini dayatmasıyla adeta bir savunma durtusunun ifadesi olmuş-

tur. Ve işte bu doğallıktan yoksun gelişim içinde sosyal-sovenizmin koklu tasfiyesi gerekleştirilmiştir. Öyle ki, bugün bile bir cehalet örneği olarak ezilen ulus hareketine yakıştırılan "ezilen ulus sovenizmi" suçlamasına resmi ağırlardan karşılatabilmektedir. Keza ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız tanıma ve her aşamada onun ayrımla hakkının propagandasıyla yükümlü olan ezen ulus devrimci hareketi, bunun gerektirdiği davranış biçiminden yerine sosyal-sovenizmin ifadesi olarak "birlik" propagandasını bayraktarlığı üstlenmeyi kendi kimliğine daha uygun bulmuştur. Oysa ki, "birlik" tamamen ezilen ulus devrimcilerinin bir tercih neredi olmak durumundadır; ezen ulus devrimcilerinin değil.

Bu bağlamda kendilerini ayrıntı propagandasından muaf tutulan, Lenin'den "buna karşılık ezilen ulus devrimcilerin de birlikten yana olması" gerektiğine ilişkin meşhur alıntısını oportünistçe kullanma sokmaları ilginçtir. Oysa Lenin, "sosyalizmin amacı yalnızca insanlığın küçük devletlere bölünmesine ve ulusların herhangi bir şekilde tecrit edilmesi son veremektir. Amac yalnızca ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bölünleştirmektir. Ve işte bu amaca ulaşmak için biz, bir yandan Rönner ve Otto Bauer'in bilinen, "ulusal kültür özerkliği" fikrinin gerici niteliğini yığınları açıklaırken, öde yandan, ezen ulusların sosyalistlerinin iktidarlardan ve korkaklığı üzerinde özellikle duran açık ve tam bir ifadeyle kaleme alınmış bir programa, ezilen ulusların tutulmuşunu istemeyiz, ve bu, **havadâ, genel sözlerle, içi boş lafalebelleklerle ve sorunu geleceğe, sosyalizmin gerekçesiyle zambana "erteleyerek" olmamalıdır.** (a.b.c.) Nasıl ki, insanlık, sınıfların ortadan kalktığı döneme ancak ezilen sınıfların dikatörlerinin sürdürdü bir geçiş aşamasını aşarak ulaşabilir, ulusların kaçınılmaz olan bölünleşmesine de, ancak bütün ezilen ulusların kurtulduğu, yani ezen ulusun ayrımla özgürlüğüne kavuştuğu bir geçiş dönemi aşarak varabilir. (Lenin, age s. 144-145) diyerek eleme esas sorumluluğu her ezen ulus devrimcilerine yüklemiştir.

Kürt ulusal hareketinin Ortadoğu çemberinde saptanması kâhane olmayan bu genişlemeye açıktır ki, Türkiye solunun sonuna karşı duyurulduğuna da yoğunlaştırmaları gerektiler. Mevcut durum Kürt ulusal sorununu salt Türkiye sınırları içinde ele almanın, ona karşı, Marksist sorumluluklarını yerine getirmiş, ona önderlik etmiş gibi "özerklik", "federasyon" terçimi temelinde ona "cözüm" programları üzerine ahkam kesmeyi artık komik bulmaktadı. Görülmesi hek de zor olmayan bir gerekçeler olarak Türkiye-Kürdistan'daki mücadele Ortadoğu çemberinde süregelen bir mücadelenin Türkiye parçası olma görünümüne bürünmekte, dolayısıyla da Türkiye sınıflar mücadelesinde fiili ayrımları gün gündem belirlenilen bir ulus devrimci hareket muhtevası kazanmaktadır. Mevcut durumun mücadeleye güçlerinin siyasal salılaşması noktasında nâsi bir gerekçelik ifade edeceği konusunda yapılacak tartışmanın özellikleri bağlamında da ortak sonuçlara varılacağı açıktır. Bu durum sosyal-sovenizmin etkilerinden anımsı her Marksist iddialı hareketin önüne açık seçik görevler yüklemektedir.

Soruna daha sağlıklı bakılabilmek için, Marks'in İrlanda soru-

nuna bakışını anımsayalım. İngiliz işçi Partisi'nin henüz sivil politikasın temsilcisi olduğu dönemde İrlanda ulusal kurtuluş hareketinin İngiliz işçi hareketini aştığı günlerde, Marks, İrlanda ulusal kurtuluşunun ayrı örgütlenmesi, çünkü daha hızlı bir gelişme potansiyeli gösterdiğini, artık onun, siyasal ideolojik örgütlülüğü olarak gelişkin olsa da İngiliz işçi hareketine tabi kılmasının haksızlığına değinmiştir. Bu yaklaşımın işçi hareketi dışında gelişen bir ulusal hareketin birleşmesi örgütlenmelerin görmezden gelinmesi üzerine göstermediği de, büyük üstünün uzak görüşlülüğü bağlamında açıktır. Üstelik o dönem İrlanda ulusal hareketinin Marksist olma iddiası bile yoktur. Marksizm öden düşüncelerin tarihin nesnel yasalarına egemen kılınmasında değil aksine tarihin gelişim dinamiğinin nesnel saptanmasından hareketle onu hizlandıracak muhalefeleri, gerekli saptamaları yapılmasını emreder; ona bilimsel muhtevasını kazandırarak da işte budur. Bu bağlamda Kürt ulusal hareketinin toplumsal devrimci gerekçesiyle "kayı" ve iddiasından hareketle ona **ipotek koymak, onu genelde Türkiye devrimci hareketinin, özele ise bu iddianın sahibi fakırsınların çarçerine tabi kılmak, sınıf çarçarlığı maskelenmiş bir sosyal-sovenizminde öde hiçbir tarihsel anlam ifade etmez.** Sözünusunu olan dünya proletarya hareketinin çıkarılardan çok 60 yıllık sosyal-sovenizmin etkileriyle içiç girmiş siyasal grup çıkarılının bilinci ya da bilinciz Marksist kılıflarla ortaya çıkmasıdır.

Türkiye solunda genelde var olan tüm bu olumsuzluklara rağmen, gerek kimi siyasetlerin gerekse tek tek devrimci unsurların sorunu ya da bu biçimlerde de olsa sağlıklı yaklaşımlarını görüyoruz. Bunun da yeni sürecin olumlu öğeleri olarak görülmeye gerektiğini belirtmedem geçmeyelim.

İki ulusan emekçilerin temsilcisi iddiasında olmasına karşın künde Türk solu olmayı aşmayan devrimci siyasetlerin çoğunca savunulmuş görüşleri şöyle bir özetleyelim: Türk solu, Türkiye egemen sınıflarının ulusal düzeyde Türk olduğu gerekçesi reddeder. Türk ve Kürt egemenlerinin ortak sömürsü" iddiasıyla Türk ve Kürt ulusların arasındaki temel eşitsizlik reddetmektedir. İştiriklik Türk ordusu gerekçesi yerine "her iki ulusun iştiriklik ordusu" Türk devleti gerekçesi yerine "her iki ulus egemenlerinin devleti" saptasalarından geçmektedir. "Bağımsız Kürdistan" siyaseti Türk bir ağızdan siddetle karşı çıkarak gerçekten ulusların kendi kaderini tayin hakkının tutarı savunucusu olmaktadır çok uzak olduğu gerekçesiyle beğenmektedir. O, "her iki ulusun eşit hakları temelinde olan devlet örgütlenmesi" yaklaşımla Leninist temel ilkeyi reddetmektedir. Çünkü ulusların kendi kaderini tayin hakkının Leninist yorumu bütünüyle ayrılmış ayrı devlet kurma hakkı olarak biçimlenir. Ve bu ilke ezen ulus devrimcilerine, her dönemde, ezilen uluslarına ayrımla propagandasını yapma görevi yükler. Gönüllü beraberlik ezilen ulusun tasarrufuna bırakır. Oysa bizim devrimcilerimiz "bu gönüllü beraberlikli savunuculuğu" ile başlayan cümlelerin ardını kırarak her koşulda "milliyetçilik" olduğunu diğ getirmekte ve ortaklığı mutlaklaştırmaktadır. "Esas olarak üzerinde duracağımız birlikte örgütlenmede ve esas olarak bunun propagandasını yaparız" diyerek Leninizmin ezen ulus devrimcilerine yüklediği ayrımlı hakkını her dönemde savunma

görevine sırt çevirmektedir. Kürdistan ülkesinin geneli kapsar biçimde nitelenmesi itiraz edilmekte, o, dört ülkenin bölgeleri derekesine indirilmektedir.

Kürt ulusal kurtuluş hareketlerinin bütünüyle "milliyetçi" ifadı da aynı bakış açısının ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktada o hareketlerin programları değil tımiyle ayrı örgütlenme anlayışları ölçüt alınarak bu haksız saldırıya neden olan sosyal-sovenizmin açığı vurulmalıdır. Önyargılı yaklaşım ulusal kurtuluş güçlerinin "kurtuluşu gerçekleştirme"yecek, halk demokrasisini kuramayacakları ve süreç içinde emperyalizm ile uzlaşacakları" şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Destek görevi ise "gerekirse destekler" diyerek Marksizm açısından diyetlen uzak bir tavır sergilemektedirler. Türk solu gerçekten ortak örgütlenmeyi mutlaklaştırmakla, ayrımla hakkını reddetmektedir. Oysa Lenin, "eğer ulusların ayrımla hakkı sloganını ileri sürmez ve onu savunmazak, o zaman ezen ulusun yalnızca burjuvazizmin değil, ama feodallerin ve despotizmin de oyununa gelmiş oluruz..." (Lenin, age s.73) diyerek ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden ne anlaşılması gerektiğini çok açık bir biçimde ifade etmiştir. Bu anlamda "birlik" ile ısrar sosyal-sovenizminde başka bir şey değildir.

Türkiye devrimi açısından gereken önemli çok gecikmeli de olsa bu ulusal sorunun kabul edilmekten ısrarla kaçınılan başlangıç maddesi, onun bir sömürge sorunu olduğu gerekçesi. Türkiye-Kürdistan, neresinden bakarsak bakalım yeni-sömürge Türkiye'nin lstatu ile bir sömürge. Türkiye-Kürdistan'ın tüm ekonomik, siyasal, sosyal yapısı emperyalizmin iştiriklikçi Türk egemen sınıflarının çıkarları ve idaresine saptanmış, ekonomik kaynakları ele geçirilmiş, ulusal-kültürel olarak özümşenen ve bu kolektif statüsünde razı edilmiş iki özellikle Kemalist dikta-törler döneminde olmak üzere soykırımlara uğratılmış iç içe sömürge. Ortadoğu çemberinde ki sömürge Kürdistan'ın Türkiye içindeki parçasıdır. Öyle ki, her parçası ayrı tarihsel süreçlerde incelemeyle gerekçeliyorsa da bütünlüğü gözardı edilmiş olan ve neresinden bakılırsa bakılın sömürge statüsü kendini en net biçimde ortaya koyan onun sosyal-sovenizmi özyapısını açığa vuran bir göstergesi olmaktadır öde hiçbir inandırıcılık taşımaz. Sömürge gerekçinin reddi, gerçekte, özünde ayrımlı hakkının reddinin ifadesi olarak karşı karşıya çıkmaktadır. Ona karşı çıkışları inceleğinde gözümüze çarpan en bariz nokta da, ortak devlet tercihi de kapsayıcı ortak örgütlenmenin mutlaklaştırılmasında ifadesini bulan sosyal-sovenizmin gelişmesinde ideolojik kılıf bulan mantığının hiçbir tutarı tarafı yoktur. Örgütlenmeyi birlik ve aynılığa iten faktörlerin onun ötesinde aranmalıdır. Türkiye solu örgütlenmesinin sorununda hareketle Kürdistan'ın siyasal, toplumsal, ekonomik yapısını belirleme tere yönteminden vazgeçmek, soruna daha saduğulu bakma cesaretini gösteremebilmelidir. Bu, onun ezen ulus devrimci hareketi olarak üzerine düşen görevleri marksist bir gerçeklik içinde yapabilmesinin de en koşullu. Sömürge gerekçesi reddedilmeden bir konudaki baskımlık iddialarını bir yana bırakarak, bugüne kadar hiçbir bilimsel saptama getirmedikleri ve esasen bu çok açık sorunda getirme olağanından da yoksun oldukları anlayışları tekrarlama ile sınırlı yitiniyoruz.

Gelinen noktada belirgin zorlaşma sözünusudur, ki bunların tüm siyasetlere yüklediği açık görevler vardır. Öncelikle kimileri için küçük-burjuva milliyetçi etkiler, kimileri için ise "solcu" aşırı sınıfla mutlaklaştırılmasını aşılması yansırsı ulusal kurtuluş temelinde ki örgütlerin gelişiminin güçlü maddi temelleri üzerine oturduğu gerçeğinin görülmeye gerektiler. Yasaşın kendisi bize adeta zorla göstermektedir ki, Türkiye genelinde iktidarenin belirleyici öğesi olan sınıf gelişmesi faktörü Kürdistan özgünlüğüne yayılmakta, ulusal öğe ciddi bir gelişim göstermektedir. Üstelik burda "ulusal" ilik Türkiye geneline belirleyici, anti-emperyalist öğeden farklı, sömürgeleş, ulusal-kültürel bir muhtevaya bürünmektedir. Bu belirgin temeldir ki, ulusal kurtuluşu hareketi çok verimlidir, ama artan bir gelişim dinamiği kazandırmaktadır. Türkiye devrimci hareketlerinin, bu maddi gerçeğe gözlerini kapatarak ulusal kurtuluşu hareketi "milliyetçilik" ile suçlamasının ise hiçbir "kimyetli" harbiyesi" yoktur. Tam tersine Kürt halkının Türk soluna karşı tarihi özvensizliği daha da pekiştirir. Görünvi yapmayan, bunca temel bir soruna şü ya da bu şekilde gözlerini yumanların kendilerine rağmen gelmiş ulusal devrimci güçlere saldıran aklınları düzenlemeleri ise bir belgesel olarak gözlemeye gerektiler diye ilginçtir. Çünkü Leninist çerçevede içinde çok açıktır ki, ezilen ulus hareketine yönelik eleştiriler gerekçe haketmek için öncelikle yapılması gereken, oysa yapılmadığı açıktır bir dizi görevler bütünü sözünusudur. Kaldı ki, ezen ulus devrimcilerinin bu noktadaki en temel görevlerini yapmama veya yapamama halinde ezilen ulus devrimci hareketlerinin bazi milliyetçi zaafırları düşmelerinden doğan ne olabilir ki? Ezen ulus devrimci hareketine bu noktada düşen görev ona var yansın etmek değil, öncelikle kendi zaafırlarını aşmak ve onunla sağlıklı ilişkileri geliştirmenin zamanını yaratmaktır. Çünkü "bir marksist, ulusal hareketlerin tarih sel haklılığını, kesin olarak kabul eder." (Lenin)

Su nokta yine bilinmelidir ki, ezilen ulusan emekçilerin toplumsal kurtuluşu amacına yönelik ortak örgütlenmesi öncelikle ezilen ulusun bağımsızlık hakkının her dönemde kabulü ve bu yolda propagandayı şart kılard. Oysa Türk solunun yaptığı bunun tam tersi olmuştur. Öncelikle sorunu görmezden gelmiş karşısına ulusal devrimci güçler çıkınca da kendi sosyal-sovenizminin ifadesi olarak kendisi "milliyetçilik" ile suçlayıp etkileştirmeyle çalmıştır. Bu, Leninizme sığdırılması saldırları, gerçekten Leninizm maskeli ezen ulus milliyetçiliğinin diğı varurumdur. Bol bol "sını" sözü edimesi hayatın gösterdiği gibi, gerçeği tımiyle gözlemekten uzak, eğreti bir maskedir.

Ezen ulus proletarya hareketinin diğ ezilen ulusların da gerçek temsilcisi olmasının önkoşulu nedir? Öncelikle ezilen ulusun bağımsızlık hakkının her aşamada tanınmasıdır. Onun haklarını tutarı savunucusu olacağı ki bize güvencesi; kendi çelişkilerinin çözümünde bizimle azami ortaklığı kabul etmesi. Peki her aşamada o onun ayrımlı hakkının tutarı savunucuları olmamızın anlamı nedir? Bu alabildiğince geniş kesimleriyle, yüce komünizme varmakta başka hiçbir yabancı sınıfı kavgasına sahip olmadığımız, bu yüzden de soruna farklı çözümlere sahip olan kesimleri, sadece proletar bakış

açısı çerçevesinde birleştirme kaygısıyla baktığımız anlamına gelir. Biz komünistler, örgütlenme sorununa işte bu kaygıdan hareketle yaklaşırs. Oysa ki küçük-burjuva milliyetçiliğinin etkilerinden kendilerini kurtarmayanların sorunu yaklaşımları "gerekçeler altında" on ancak "kendini önderliklerindeki" gerekçesiyle (iddiasında ifadesini bulur). Bu yüzden de programını bile inceleme gerekçesi duymadan ulusal öğe üzerinde gelişen ayrı örgütlenmeyi bir kalemde "milliyetçi" hatta hızlı arımlayabilir "sovenist" olarak yayılabilir. Bu yargının, gerçekte kendilerinin milliyetçiler ve gerçek anlamda sosyal-soven niteliklerinin yansınsı olduğunu gözlemek dürtüsüyle de kendilerine "her iki ulusun gerçek temsilcileri" payesi verilmekten geri durmaz ve bu konuda bağnaz bir "kararlılık" gösterisine girerler. Birakılm kurtuluş öncesi ayrımlı hakkını, kimleri, "... ama devrimci proletarya, bölünmüş, küçük devletlerin yanı sıra değildir. O her iki ulusun gönüllü birliği, gönüllü ilkı cumhuriyetli federal devletten yanadır. Bir diğ anlatımla Kürt ve Türk demokratik halk konseyleri cumhuriyetleri birliğine itir" diyerek, kurtuluşun başına bile belli kayıplar koyma hakkını kendilerine bahsetmekte hiçbir mahzur görmelzer. Oysa Lenin, "... Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının hiçbir sosyal-demokrat açıdan ne federasyon, ne de özerklik anlamına gelemeceğini kavramak zaten kolaydır, federasyon hakkı, genel olarak ele alındığında, saçma bir şeydir, çünkü federasyon iki taraf arasında bir antlaşmadır. Marksistler programlarına genel olarak, federalizmin savunmasını kesin olarak alamazlar (a.b.c.)" böyle bir şey sözünusunu edilemez." (Lenin, age s.107) diyerek bu gibi anlayışların gerekçesi sosyal-soven niteliklerinin gözler önünde sermektedir. Ve işte ezilen ulusun hakkı olarak tarihsel güvensizliği daha da pekiştirmekten başka hiçbir işe yaramayan "özerklik", "federasyon" vb. yaklaşımlar içinde, ezilen ulusun ekin gücüne güçlenen hareketi "özerklik" başlığına düşen ve bu başlıkta içinde sınıfların doğmazı daha da yükseltmeler kendilerini alamazlar.

Nitekim, uzun süreli savaş, "kızıl siyasi usleri" savunmaları, PKK'nın can bedeli vermiş olduğu silahlı mücadele eylemlerinin salırlarında etkisini karalayabilecek amacıyla onları olduğundan daha geri göstermek ve gerçek amacından çıkartmak için adeta maharet sergilerler. Sağcı pasifistler ise Kürdistan'daki silahlı mücadele nezdinde sözde "maceralılık" ilişkin salırlarını daha daykışkılar. Ve en sağdan en sola bu sosyal-soven koro ağır birliği etkimesine PKK'nın ne de kadar "milliyetçi" ne kadar "ayrılıkçı" hatta kimileri hiçbir anlamayarak onun ne kadar "karşı-devrimci", "halk düşmanı", vb. bu olduğuna söylemekte en küçük bir sakınca görmelzer. Lenin "Ukraynalılar ve başkalarını 'ayrılıkçılık' güdüyorlar, bölünmeye çalışıyorlar diye zulmeden ulusalçılar, büyük Rus toprak sahipleriyle büyük Rus burjuvazizminin 'kendi devletlerine sahip olma ayrımcılığı' desteklemi oluyorlar..." (Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.159) diyerek birincileri gerekli yanı veriyor. İkincilere yani "karşı-devrimci" vb. suçlamaları gelince, onlara bir çift sözümüz olamaz: Sömürgeci faşist dikta-törleri karşı karşıya, can bedeli bir sa vererek PKK'ya karşı sormusuzca suçlamalarında vazgeçmeler, ayaklarının altındaki toprağın neden kaydı ve kay-

makta olduğunu araştırmaları, daha da önemlisi kendi "proleter devrim" programları ile PKK'nın programını karşılaştırmalarını sağlamak olacaktır. Yoksa, öznél değerlendirmelerle, "camur at, iz kalır" yöntemiyle bir yerlere varılmaz. Varılmayacağı bu yüzden devrimci düşüncüsel zerreceği ılgısı yoktur. Esasen bunların ortak noktası PKK'nın PKK'nın niteliği vermiş olduğu mücadelesinin haklılığı ve gerekliliği hiç önemli değildir. Söz gelince tüm sosyal-sövenler ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden yana görünümler, ama iş pratikçe gelince, hele ki söz konusu tarihin derinliklerini den beri ezilen Kürt ulusu oluncu hem on saat "ortak düşman" dan, "birlik" ten, "önderlik" ten vb. dem vurmaya başlarlar. Onlar, ezen ulusu devrimci hareketin sorumluluklarını gereklerini yerine getireceğine, ulusal hareketin "önderliğinin niteliğine", onun "proleteryanın temsilcisi" olup olmadığının bakarak destekleyip desteklemeyeceğinden söz ederler. Böylece olmasa istenirse, gerçek olanı birbirine karıştırarak gerçek niteliklerini ortaya koymaktadırlar. Nitekim, Stalin "..." Empyalist baskı koşulları içinde ulusal hareketlerin devrimci niteliği, hareketle keskinleşen proleter unsurların varlığı, hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi programının varlığını, hareketin demokratik bir temelini varlığını gerektirmek. Afgan emirinin Afganistan'ın bağımsızlığı için savaşımı, emrin ve yandaşlarının krallığı niteliğine karşı, nesnel olarak devrimci bir savaşımıdır, çünkü bu savaşım emperyalizmi yayılatır, parçalar ve baltalar..." (Stalin, Marksizm ve baltalar... s.239) diyor ve devamla "...Mısırlı tüccarların ve burjuva aydınları Mısır'ın bağımsızlığı için savaşımı, Mısır ulusal hareketinin önderliğini burjuva kökenine, burjuva niteliğine ve sosyalizme karşı olmalarına karşın, nesnel olarak devrimci bir savaşımıdır." (Stalin, age.) diye söz eder. Görüldüğü gibi ezilen ulusun bağımsızlık savaşımının tarihin diyalektik içinde somut gereklerinden hareketle edilecek değerlendirilmesi gerektiği açıkça ortadadır. Şu nokta yine bilimsel midir ki, bugün PKK'nın vermiş olduğu mücadele temellerini tarihten almış halk, devrimci bir mücadeledir. Bu anlamda, Kürdistan ulusal mücadelesini artık geldiği noktadan gerek götürmek, onu durdurmak olanaksızdır. Ezen ulus devrimci hareketine döşen görev bu mücadeleye sudaan köstek olmak değil, tam tersine onun daha da boyutlanmasına onun verimek olmalıdır. Unutulmamalıdır ki, Türkiye devrimine önderlik ve proletaryaya enternasyonalizmi, ancak ve ancak Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı uyarımların gövne göre somut pratik içinde yerine getirmemiz mümkündür. Yoksa, "önderlik" ve "proletaryaya enternasyonalizmi" içi boş bir sözden öte hiçbir anlam ifade etmez. Bugün Türk solunda kimi fraksiyonlar "biz Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tanıyoruz", "onun mücadelesini zamanı gelince destekleyeceğiz, ama PKK'nın mücadelesini desteklemeyiz. Çünkü hem mücadele anlayışı (silahtar mücadelesilahtar propaganda) yanlış, hem de kitle desteği yoktur" diyerek kendine temelsiz gerekçeler göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa gerçek somurgere, gerekse de yarı-sömurgere, yeni-sömurgelere geçeri leninist mücadele anlayışı silahtar mücadele, silahtar propaganda. Bu gerçeğe konumuz dışında olduğu için burada değinmeyeceğiz. An-

çak şu kadarını söyleyelim ki, bir Kürdistan özgüldüğüne bugün kullanılabilecek legal ve yarı-legal olanaklar hemen hemen yoktur. Yabancılar ulusu ve sınıflar ilişkileri yoğun bir pasifikasyonla baskı altında tutulmaktadır. Böylece yoğun bir pasifikasyonun denetim altında tutulduğu yıllarına ulaşabilmeleri, onları bilincinden örtülebilmeleri temel yolu silahtar mücadele, silahtar propaganda. Bu olmadan yoğun pasifikasyonu çembirini yararak kitlelere en geniş biçimde sesimizi duyurabilmeli, elle çapında siyasal gerçekleri açıklamaya kampanyasını örgütleyebilmeli, yığınları pasifikasyonun bunalıtı etkisinden çekip alabilmeli olamaz yoktur. Dünya devrim deneylerini (Vietnam, Küba, Nikaragua vb.) bize öğüttükleri silahtar mücadele, silahtar propagandanın biz gibi ülkelerde, özellikle de Kürdistan özgüldüğüne Leninist mücadele biçimi olduğu gerçektir.

PKK'nın "kitle desteği yoktur" iddialarına değinilebilir: Bilindiği gibi kır gerillasının yaşamını sürdürebilmesi, mücadeleye süreklilik kazandırıp bu temelde örgütlenmesini yaması için asgari bir kitle desteğinin varlığı on koşullardır. Bir başka anlatımla kır gerillasının sürekliliği için yaşamsal önemdeki kitle desteği ve düşman yüzünün asgari anlamda açığı çıkarılması önem gerektir. Çünkü düşmanın teşhiri koşullarından ve kısmen geniş kitle desteğinden yoksun kır gerillası varlığı devam ettiremez. Nitekim eyleminin hemen akabinde başlatılan ağır takip koşullarında sık zamanlarda dar ilişkilerinden tecrit edilmesi, kısırlılık yok edilmesi kaçınılmazdır. (Bolşevya'da, proleter devrimci ÇE'nin önderliğinde başlatılan kır gerilla hareketinin yenilgisi anımsanmalıdır) Ve açıkılır ki, böylece açık güç dengeşizliği koşullarında tarafsız kitlelerin bile düşmana işbirliği girmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu gerçekler ışığında, bugün PKK'nın mücadelesine baktığımızda, örgütsel-siyasi birikimin yansırı 15 Ağustos 1984'ten beri sürdüren kesintisiz bir mücadele, düşmanın asgari siyasal teşhirin sağlandığı ve de önmeli görmezden gelinmeyecek denli kısmen geniş kitle desteğinin varlığına karşılıktaşıyordur. Tüm bu gerçeklere karşın PKK'nın "kitle desteğinden yoksun" olduğunu söylemek eğer sosyal-sövenizmin içimizdeki etkisi değıştise dünyadan bihaber yavuzdur demektir.

Her iki ulus ve diğer milletlerlerden tüm Türkiye halkının ortak örgütlenmesini noktasında Türkiye solu, geride kalan süreçte kitlelerin gerçek anlamında çok kötü bir sinav vermiştir. Sosyal-sövenizmle süregelen ağırlıklı ısrarın, bu kötü sinav sonuçlarını belirginleştirmekten başka anlamı işe yoktur. Bugün Kürt ulusal devrimci hareketinin ulaştığı güç düzeyi ve iki ulustan halkın en ileri unsurları arasında çok belirgin ayrım çizgileri bu kötü sinav belgeleri olarak kavranmalıdır. Ve bu belgeler Kürt devrimci hareketine yönelik "milyetçilik" ve daha ötesi sorumsuz suçlamalara karıştırmayacak denli açıktır. Yapılması gereken, somut durumu olanca nesnellik içinde saptamak, gelinen noktadan verileri gözardı etmeden olanı en doğru temellerde bir ittifaklar perspektifi oluşturmaktır. Elbette ki, geçmiş zaafıların özleştirilmesi ve somut durumun verileri üzerine oluşturulacak sağlıklı bir değerlendirilmenin Kürdistan'ın sömürge olduğu gerçeğinden ayrı ele alınması mümkün değildir. Türkiye devrimci hareketleri için Türkiye halkına önderlik çabası öncelikle böyle bir ön koşulun gerçekleşmesine

bağlıdır. Aksi durumda "önderlik" üzerine sözler boş jılayışın sözcükler olarak sirtına devam edecektir. Sosyal-sövenizmin emekçi halkımıza önderlik iddiası da elbette ki bu durumda bir ütopya olmaya mahkum olacaktır. Anlık durumdaki nicel güç ve yaygınlaşmış olmasın kendisini kındırma mazreti olabilir. Tarih anlık durumdaki güç dengelerini kendi nesnel yasalara göre değişime uğrattıkça tereddüt etmeyecektir. Tarih hükmetmekle ona yönelik nesnel saptamalar arasında uzun vadede hep uyumlu olagelmıştır; ve tarihin materyalist yorumu çerçevesinde hep olayelecektir. Ne özneli niyetlerimizin ne de baskımlı yakaşmaların tarihi belirleme gücü yoktur; onu etkileme gücü ise aldatıcı ve geçici olmuştur her zaman.

Örgütlenme sorunuyla yaklaşımlarımız çerçevesi ne olmalıdır? Öncelikle sorunun kuramsal temellerini ortaya koymaya çalışalım. Bilindiği gibi örgütlenme; dünyayı değiştirmek amacıyla taşıyan Marksizm açısından, süreçten ön plana çıkan gelişmelerin çözümüne yönelik bir yapılanımadı ifade eder. Süreçten ön plana çıkan gelişmelerin iş birlerinden farklı muhtevalara veya aynı muhtevalarda biriktirilen organik bağımsızlığı içeren bir diziyi örgütlenmeyi zorunlu kılar. Ne ki, mücadelenin başarısı açısından bu farklı tipteki örgüt biçimlerinin karmakış toplama olan merkez örgütlenme, yani partiyeye gereksinim vardır. Parti ülkede kitle temeli çelismeden kaynaklanan çelismelerin en başta olanı, yani baş çelismenin çözümüne amacıyla politik mücadeleye yürüten ve mücadelenin başarısı açısından diğer tüm çelismelerin gereğince yararlanacak tipteki örgüt biçimlerini içine karmakış olarak toplayan organizasyonu adır.

Marksist örgütlenme biçimi siyasal mücadelenin başarısı açısından baş çelismenin çözümünde işleyi gördüğü tüm mücadele güçlerinin birleştirilmesini zorunlu kılar. Dolayısıyla bu çelismenin ucu nu oluşturan merkez düşman yapısı karşısında güçlerin yığınlarını karmakış merkez birliğini savunur. Bu yapılaşım somut ifadesi işe en kaba anlamıyla, çelismenin karşı yanları oluşturan tüm işçi, köylü, aynı boyunduruk altındaki farklı unsurlardan halk güçleri ve halk kategorisi içinde yer alan farklı sınıflar ve tabakaların en geniş ve karmakış birliğidir. Yani Marksist örgütlenme sorununun genel çerçevesi, belli bir devlet sınırları içerisindeki egemen siyasal yapıya karşı tüm halk kesimlerini karmakış bütünlüğü örgütlenmesini gereğince belirlenir. Bu çerçeveden iş bağlantısı ve biçimlerine devlete, bunu belirleyecek olan, genel sınırları içinde sınıf savaşımını temel oluşturan gelişimine yön veren bir dışı faktördür. Çok uluslu devletlerde daha halk karmakış ve zengin biçimler göstermek durumunda olan örgütlenmeler sorunuyla çözüm getirecek olan Marksistler, tüm bu faktörleri gerekli ağırlıklı ve değışikliklerini dikkate almak durumundadırlar. Aksi taktirde o devlet sınırları içinde doğu olarak aynı baş çelismenin çözümü sorunuyla karşı karşıya olan geniş yığınların seferberliği sağlanamayacağı gibi kesintisiz devrimi gerçekleştirmek amacı da sekteye dogma yaklaşımların kurbanı olmanın kendisini kurtarmaz.

Çok uluslu devletlere ilişkin örgütlenme sorunuyla getirilmiş klasik çözüm; baş düşmana karşı tüm güçlerin birleştirilmesi perspektifinden hareketle, tıpkı işçi-köylü

ittifakında olduğu gibi bütün uluslardan emekçilerin olan en geniş ittifakı şeklindeydi. Böylece bir ittifak devrim yapabilmeyi için, taktik olarak üstün olan düşmana karşı mevcut tüm güçlerini birleştirme zorunluluğuna basit bir gerçeğidir. Temel güçlerin birleştirilmesi şeklinde ifadesini bulan bu yaşamsal ittifaka gösterilecek en tipik örnekler Rusya ve Yugoslavya örneklidir. Bu ülkelerde miliciler tüm uluslardan halkın proletaryaya önderliğinde tam parti çatısı altında örgütlenmesini üzerinde gelmiştir. Ezen ulus proletaryaya hareketinin kendi doğu gelişimi içinde gerek köylülük gerekse ezilen uluslardan halk güçlerini pesinde sürükleyebilme başarısı gösterdiği bu örnekler, ittifakın en üst düzeyde gerçekleşmesidir. Ne var ki, Marksizmin bu ideal durumunu kesinlikle multiaktarlaşım. Her somut durum kendi özgüllüğü içinde inceler ve en geniş ittifak düzeyini bu somut koşullar çerçevesinde gerçekleştirir. Çünkü o bilinir ki "en üst ittifak düzeyi"nin farklılaşarak gerçekleşeceğini akıldan çıkarmaz. Onun bilimsel özaypsıdır ki, birbirinden farklı veya farklı yaşam koşulları örgüt ve ittifak yapısını da yansıtmakta geciktirir. Çünkü politika hata ve zaafıların, sonuçları karşısında çakmakta gecikmeyeceğini bili. Nitekim değışik koşullar ve süreç tarafından belirlenen bu temel ittifaklar sorunu, kimi ülkelerde, köylülük ve ezilen ulusların bağımsız örgütleriyle anayasa çikmaları ve mücadelenin başarısı için yaşamsal olan ittifaka bağımsız örgüt yapılarıyla ittifaklara şeklinde çözülmüştür.

İk akizimle gelen örneklerden Bulgaristan'ın işçi-köylü ittifakı bağımsız örgütlerin ittifakına çelismesi, yine çarlık boylundurduğunda uluslardan farklı Leh uluslarından halk güçlerinin çarlığa karşı ittifakı katılmı kendi örgütleye gerçekleştirmiş. Bu her iki örnekte de ittifaka katılan temel güçlerin egemen ulus proletaryasına sürüklenemeyecek bir gelişkilik gösterdiği ve kendi doğu evrimi içinde bağımsız örgütüllüğüne ulaştıkları görüyoruz. Marksizmin böyle örneklere yaklaşımla, bu bağımsız örgütüllüklerle azami ittifakın geliştirilmesi bu özgün durumlarda kendi düşen "en geniş ittifak düzeyi"nin gerçekleştirilme şeklinde olmuştur.

Konumuzda daha açıklığı olmasın açısından nesnel temel olarak ezilen ulus hareketinin ezen ulus devrimci hareketini aştığı ulus örneklere anımsatalım. Marks'a konu olması açısından İrlanda ulusal hareketi ve bu hareketin İngiliz işçi sınıfını sayalım. Nitekim Lenin "Marks ve Engels'in İrlanda sorunundaki siyasetleri (bugün de pek büyük pratik önemi koruyan) ezen ulusların proletaryasının ulusal hareketleri karşısında tutumunun parlak bir örneğidir. Bu siyaset, her renkten ve her dilden bütün ülkelerin burjuva dar görüllüğüne kapılmış kimselerinin, bir ulusun toprak beylerinin ve burjuvazisinin zorbalığı ve ayrıcılıklarıyla çizilmiş olan devlet sınırlarını değıştirme fikrini, "ütopya" bir fikir olarak ilana etme gayretineğince karşı bir uyarı niteliğindedir." (Lenin, Ulusların Kaderini Tayin Hakkı, s. 108) diğerek devamla "Eğer İrlanda ve İngiltere proletaryası, Marks'ın ileri sürdüğü siyaseti kabul etmemiş olsalardı ve İrlanda'nın ayrılmasını bir slogan olarak benimsesemisi olsalardı unutulmaları göstermiş olurlardı. Ve İngiliz çarlığına ve İngiliz burjuvazisine ödün vermiş olurlardı." (Lenin, age.) diye söz eder.

Günümüz gelindüğünde örnek-

ler de çoğalıyor. Bask bölgesi ulusal hareketinin işi savas öncesi de dahil olmak üzere her bağımız bir gelişme dinamizmi gösterdiğini görüyoruz. Keza Etyopya'da Eritre, Umman'da Dofer, Irak'ta Kürdistan ulusal hareketleri ilk akla gelen örneklerdir. Ve açıkılır ki böylece durumlarda "en üst ittifak düzeyi"ni ortak örgütlenme çerçevesinde sağlama çabası, ütopya bir yana, Marksist bilimselliği yadsınamak olacaktır. Yapılması gereken, mevcut devlet sınırları içindeki mücadele düzeyi aşım olan veya ondan farklılaşım olan hareketle baş çelismenin çözümü yönünde en geniş ittifakı geliştirmektir. Böylece bir ittifakı asgari koşulu işe, açıktır ki, ezilen ulus halklarının tutarı savunuculuğu ve ezilen ulus hareketi veya o ulustan hareketlerle yarı ilişkili kurabilmeyi gerektirir. Kimi'sol düşünce sahiplerinin sandığını aksine, bu yapılaşım, baş çelismenin çözümünde en uygun ve biricik doğu yaklaşımdır. Ne ki, içinde gizli kalmı veya açık milicetçi eğilimleri anımsamam ve sorunu dünyaya proletaryaya hareketinin çıkarılan perspektifinden bakmayı gerçekleştirmesi onların bu doğruyu benimsesemeleri elbette ki beklemeyecektir. Ama bizler bu sosyal-sövenlerin aksine, söz konusu örneklerde ayrı örgütlenmenin gelişmeyi hızlandırdığı ve dünya proletaryaya hareketinin kırına olduğu gerçeğinin bilincindedir.

Ayrı mı, ortak mı örgütlenmemizin en doğru olduğunu basamaklı lafların otakarak somut koşullarda anlamak zorundayız.

Stalin, "kendi ulusal dargörü: lüklerini aşmak istemeyen ve kendi ülkelerini kurtuluş hareketi egemen ulkenin proletaryaya hareketine bağlayan, çağı almayan ya da ezilen ulusların sosyalistlerin ulusal işe kapama sınırlılık ve teorik politikalarıyla mücadele zorunluluğu"ndan söz eder. Geniş anlamda yapılan bu soyutlama, ezilen ezilen ulus devrimci hareketine olası en geniş ittifak zorunluluğuna göre veren Mar'sist anlayışın özünü ifadesidir. Ama kimilerinin sandığını aksine bu ve benzeri yaklaşımlar en geniş ittifakı kurmaya yönelik çabaların ötesinde bir kayıttır. Zaten somut durumların somut talimatı üzerine oturan Marksist bilimselliğin ytemsel yapılaşım ötesinde kayıtlar getirmesi de beklenemez. Dolayısıyla bu ve benzeri alıntılar Türkiye'de bolca karşılaştığımız bir ifrata vardırılan yorumlara sunuldugundan gerçekten bilimsellikten uzaklaşım olmuştur. Daha farklı ifade ederssek, bu ve benzeri alıntılar hareketle ezilen ulus devrimci hareketini ezen ulus devrimci hareketine talim kılmaı savunma veya kendine çu veren dinamiklere rağmen, örgütlenmeleri, programları, talim dikkate almadan "milyetçilik" ile suçlamak Marksist bir peki karikatürize etmekle özdeşir.

Peki enternasyonalizmin çerçevesi nedir? Bu, ezen ulus devrimci hareketi için ezilen ulusun ayrılık hakkı bağta olamak üzere tüm haklarını tutarı savunuculuğunu yapmaktan geçer. Nitekim, Lenin "Ezen ulusların proletaryası her burjuva pasifistinin yineleyp durduğu türden, ihlaklara karşı ve genel olarak ulusların istifitinden, genel benlik sözlerle yetinmemelidir... Proletaryaya, ezilen ulusların bir bir devlet sınırları içinde zorla tutulmalarına karşı savaşmalıdır, bu da ulusların kaderlerini tayin edebilmeleri uğru na savaktır." (Lenin, "Kendi ulusu tanımların, ezilen uluslar için siyasal ayrımla özgürlüğü istemlidir. Yoksa, prole-

Avrupa zemini, bütün bunları daha da zorlu kılmakta ve muazzam bir politik öngörüldüğü, politik duyarlılığı gerektirmektedir. Özgür koşullarda devrimci yapılmadığını, tam tersine emperyalist sistemin adeta merkezinde ulusal kurtuluşçuluk gibi "tehlikeli" bir işle uğraştığımızı iyi bilmek zorundayız. O halde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin devrimci faaliyetini yürüten insanlar olarak, bizi ve bir bütün olarak ulusal kurtuluş mücadelemizi yutmak isteyen emperyalist bir "canavarın" zemini üzerinde hareket etmekteyiz. "Canavarın" pençeleri arasında inleyen, parçalanarak yok edilmek istenen Kürdistan halkının parçası olan yurtsever emekçileri kurtarmakla mükellef. Dolayısıyla ülkemizi başlı başına Türk sömürgeçliği ve emperyalizmin egemenliğinde kurtarma hareketına girişirken, bu hareketin Avrupa için öngörüldüğü görevleri, alının özgülüklerini de hesaba alan yetkin programlar, yaratıcı planlar ve sonuç alıcı taktikler geliştirmek zorundayız.

Besicisi, yürütülen pratik, ancak dönemci Parti taktiği uygunsuzluk arzettiğinde anlam kazanır. Başka bir ifadeyle, Parti taktiğini uygulamaya sanatla katkıdendir. Ve Parti taktiği devrimin değişik süreçlerinde değişik görevlerin gerçekleştirilmesini içerir. Sürekli gelişim arzeden ulusal kurtuluş mücadelemiz, her faaliyet dalında ve her zemine militanların önüne gelişkin ve kapsamlı görevler kor. İşte millerini ölçtüğü, ya da taktik önderliği uygun dercesi, dönem devrimci görevlerini başlatma ve bunun için gerekli politik-pratik yoğunluğu ulaşıma düşürür. Parti taktiği geriden izleyen ya da kıysından-köşesinden seyreden bir devrimci asla başarılı bir uygulayıcı militan olamaz.

İşte Avrupa alan faaliyetimizi zayıflatan en önemli bir etken olarak, Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine uygun kurtulma bir çalışma tarzına ulaşamamaktır. Görevlerin üzerine yürükten neyin ne kadar sürede ve nasıl yapılacağına doğru konulması, kendi içerisinde ki aşamayı oluşturur. Bunlardan birincisi, karar ve planlama aşaması iken; ikincisi uygulama aşamasıdır. Bütün bunlar, görevler üzerinde yoğunlaşmak, somut kavrayışa ulaşmak, dönem gerekli örgüt ölçülerini tutturabilmek ve usta bir uygulamaya geliştirmekle gerçekleşir. Yukarıdaki bölümlerde izah edilen yetersizlikler, doğal ki uygulamayı koştandırmakta ve taktiğin gerisinde sayretmeye yol açmaktadır. Evet, içinde bulunduğumuz dönem ana taktiği Cephe örgütlenmesidir. Yıllar kitleleri örgütlemektir, devrimin görevlerini kitlelerin sahip kımasıyla yürütmektedir. Başarılı bir kitle örgütlenmesi geliştirebilmek için ise, düşmanın siyasi teşhiri, devrimci propaganda ve somut gelişmelerin ajitasyonunun yoğunlaştırılması gerekmektedir. Bugünkü ortamda örgütlenmenin her biçimini geliştirmek için son derece uygun ve yeteri koşullara sahip olduğumuz bir süreçtir. Bugün, Türk sömürgeçliği yurtdışı ve yurtdışında önemli oranda teşhir olmuştur. Kısa siyasi üstünlük düşmüştü değil, bizdedir, ikincisi; devrimin propagandası sürekli bir görev olmakla

birlikte, yıllardır bu görev sürdürülmektedir; ve kazanılmış yüzbinler vardır. Partimize ve Cephemize maddi-manevi destek sunan onbinlerce kitle gücü Avrupa'da da vardır. Türk sömürgeçliği ve emperyalizmin propaganda-ajitasyon tekniği ne kadar güçlü olursa olsun, günlük siyasi-askeri gelişmeler, ulaşamadığımız kitlelere daha eksik de olsa doğru yorulanmaktadır. Bütün açık ve gizli, sağlı-solmuş güçlerin engellemelerine rağmen bu böyledir. O halde, kitle çalışması adı altında politikleşmiş kitlelere sürekli ajite çekmek, doğru bir çalışma usulü olmamaktadır. ERNK'nin ilanı ve III. Kongresinin kararı gereği kitleleri örgütlemek görevi, dönem ana görevidir. Konuyu aydınlatıcı yeteri olan ve perspektif olmasına rağmen, hala bu konuda yaşanan gerilik, Parti taktiğine ne kadar uzak olduğumuzun göstergesidir. Cephe ilanı edildi, birlikler kuruldu diye kitleler kitleliğin örgütlenmeyecek değil elbette. Eğer kitleler kitleliğin örgütlenmesinde, o zaman Partiyi ve profesyonel militanlara ihtiyacı olmalıdır. Demek ki Cepheyi örgütlemek, her yetereği ilgili kitle birliğine kavuşturmak, görevlerini kurtarmak, yönetmek ve denetlemek en başta Parti güçlerinin görevidir. Oysa hala birçok arkadaşın günlük pratiğine bakıldığında —hemen her bölgedeki birleşme Cephe kitesine rağmen— günlük basit görevlerle zaman öldürüldüğü ve bunun adına devrimci denilimeye çalışıldığı görülmektedir. Bu durum, en yalın tanımla illektir: dolayısıyla kitleleri örgütleyici, işlevsiz bırakmaktadır. Bir benzetme yaparsak, yanbasındaki onlarca işçiyi ağrıyan duvar "ustasının" taş-briket ve harcı yapmaya kendisini koştması ve işçileri çalıştırmamasıdır. Açık ki bu durum, hem ustayı usatı olmakla çıkarak, hem işçiyi geçirecek, hem de işçileri işlevsiz bırakacaktır.

Evet, yaşadığımız dönemin Parti taktiği, Kürdistan halkının siyasi ve silahlı örgütlenmesini yaratmaktadır. Yıllar siyasi ve askeri kurumlaşmayı geliştirmektedir. Ülke içerisinde barbar Türk sömürgeçliği ile muazzam bir çatışma ortamında halkımızın savışı potansiyeli örgütlenmekte, siyasi ve silahlı düzeyde eğitilmekte ve her gün sö-

mürgeci-faşist ordulara bozguna uğratılmaktadır. Ha keza ARGK'nin koruması altında yurtsuvar potansiyelimi ovada ve kırdaki kendi öz siyasi otoritesine kavuşmaktadır. Böylece ERNK'nin siyasi ve silahlı örgütlenmesi günden güne gelişim arzeten ve Parti taktiği böyle olmaktadır. Parti taktiğinin Avrupa'ya uyarlanması ise, Cephe ERNK'nin siyasi-örgütsel gelişimini hızlandırmak, yüzbinleri işçi, kadın, gençlik birlikleri pratik-formunda birleştirmek. Emperyalizmin her türlü yolaştırıcı etkisinden kurtarmak, ERNK'nin yaşam ve mücadele gerçekliği vazgeçilmez ilke olarak yurtsuvarları kurtarmak, bu ruhla eğitmek ve her alitle ulusal kurtuluşçu bir mevzi haline getirmek. Giderek kaynağında hareketına kadrosal ve kitesel olarak tüm gücümüzle azami düzeyde katılmak, örgütlenmemizin temeline buna oturtmak, tüm faaliyetlerimizde bunu esas almak, ilski ve yaşam ölçülerini buna göre düzenlemek, Parti taktiğinin de ana esasları olmaktadır.

Aktinçisi: Parti taktiğini uygulamaya, araz ve yönlendirilen doğru belirlenip yetkince işletilmesini de gerektirir. İhtiyaçları zaman aralıkları amacın önüne konulamayacağına, bilmedik durumundayız. Bulunduğumuz Avrupa alanında gelişkin teknik imkanlara ve çok çeşitli araçlara rağmen, bu olanakların her bir tarzda kullanılmaması, devrimci sanatında amatörölüğü ifade etmektedir. Bu durum giderek siyasi-örgütsel faaliyetlere zarar vermektedir ve düşmanın yönelimlerine veri sunmaktadır. Usta devrimciler, en ağır faşizm koşullarında dahi yaratıcı araç ve yöntemler kullanarak, zengin muhteyatı uygun biçimlere büründürdük devrimin en az tehlikelerle yol almaları sağlamaktadır. Demek ki siyasi çizginin doğruluğu, örgütsel hatın netliği, plan ve programların yansırı yetkin uygulamaya geliştirebilmek ve devrimci gelişmeye yol açmak belirleyen araçları doğru ve ustaca kullanmanın da zorunlu kılacaktır. Devrimci eğitim esas olarak bu noktada aciliet arz etmektedir. Çünkü bizler sadece çizgiyi bilenler değil, aynı zamanda uygulayıcılar. PKK devrimciliği, devrimin tüm sorunlarının çözümünü ve görevlerinin gerçekleştirilmesini

emretmektedir. Çünkü militan, devrimin kapsamlı görevleri üzerinde yoğunlaşan, etkin politik-pratik perspektife ulaşan ve devrimin ilerletilmesinde en uygun taktiklerle, usta manevralarla düşmanın planlarını boşa çıkaran, kısaca her konuda yönetim ve önderlik sanata konuşturan devrimcidir. Böyle olduğunda kitleler için kalbi ve beyni olur ve yüzbinleri örgütlenmesi gerçekleştirilir. Esas olarak bu noktada muazzam bir gereğini yaşadığı, kitlelere her konuda gerekli önderliğin yapılmadığı, devrimci eğitim aktarıldığı ve böylelikle taktikte asla yapılmadığı görülmektedir.

Sonuç olarak; '88'in genel devrimci hareketini geliştirirken, dağlardaki yoldaşlarımızın kahramanca dövüşüne, zindanlardaki yoldaşlarımızın insanlık onurunu zirvede temsil eden direnişine, Kürdistan halkının bağımsızlığı olan

tutkusuna ve en fedakarlığına, değerli önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın ölü gösterilişine layık olarak büyük dava adamları olmayı gerektiriyor. Büyüklüğün ölçütü, devrimin gelişim hızı olmaktadır. O halde hiçbir gerici bağ ve düşmanın engeli büyük dava adamları olmamız engellemeli. Kayıtsız, koşulsuz fetihci devrimcilik, her türlü görevin başlanmasında temel ölçüttür. Bu ölçülerde ulaşmak; çekilen Parti örgütleri, Parti çekirdekleri etrafında yığınların örgütlenmesi, tüm çalışma alanlarında çizginin yetkince uygulanması demektir. Örgütlenme tarzımız buna göre gelişmelidir, çalışmamız tarzımızı buna göre düzenlemeli, ilişki, hareket ve yaşam tarzımızda profesyonelleşme davranmak, devrimci hareketimizin temel esprisidir.

Keddar

25 Mart 1988

Biz Suçlu Olduğumuzdan Değil...

Baştaraf 3. Sayfada

gerekir gerekleri ifade etmek içindir.

Sart füturaları estirdiği dönemde ne yapacaklarını bilemeyenler, ya sadıkları (1) toprakları terklemeyiş ya da "elini eteğini" bir düşünmeden işlerden çekme kararı almışlardır. Süreci içerisinde bilincileri dumura uğramış, yeni yeni derinleşen kaderi sürümüş, işkizlenmiş ne kadar yanlış olduğunları sürerek, bir daha "zararlı" şeyler savunmalarına dair sinyaller vermiş, tövbelere edilmiştir. Oysa düşünce değişen bir şey yoktu. Değişen sadece kendileri kalarak. Kafaları inen balyoz darbeleriyle beyinler tahrip olmuştur. Beyinler tahrip olunca da, onlara göre somut koşullar değişmiş olurdu. Oyleyse "somut koşulların somut hatları" yapılmıyordu, ve de yapıları. İnkârı dünya görüşleri sonucu bir bir dökülmeye başladılar. Ve sözkonusu kara bir tablo serildi ortaya. Gözlerine inen kara bulutların vatan toprakları üzerine de çöktüğünü sandılar. Karanlığın koyu dehşetlerinde yol aramaya koyuldu. Okyanusta bir damla bile olmadıklarının hiç mi hiçbirinde olmadıkları. Hal böyleyken, en keskin konuşmakla da kimseyi fısıltı namadılar. Sanki, kuvvetli, cesaretliğin savunucuları kendileri değildiler. ...Koltuk değnekleri üzerinde tutunmaya çalışarak kendi ayakları üzerinde

durmayan ya Don Kışotlarımız, sanyılır ki bir arpa boyu yol alacaklar? Ebetteki alacaklar. Nasıl ki tarih, sayfa ların destansı yaşamlarını sergileyenlerin altın harflerle kazıyacaksa, bu zavallıların da teşhir etmesini bilecektir.

Bugün kimi çevrelerde bir af kampanyası tutulurmuş. Ayırmış genel bir af istiyorlar, bırakalım, politik tutukluların kendileri için af dilemeye yanılsığını; yüzler hiç af kılmazdanda hasımları için bile af istiyor. Hem de kimden? Bir başka hasım gücüdür. Aklınca toplumsal yaraları saracaklar... Kanan kanları durduracaklar... Af! Dilenmek ancak suçlu olanların isteyleceği bir şeydir. Biz suçlu olduğumuzdan değil, siyasi düşüncelerimizden ötürü özerdik. Ve doğru bildiğimiz, inandığımız düşüncelerden... Suçlu olduğumuzda göre af dilemek neyin nes? Toplumsal yaraları, kanayan kanlar bir olayı ilet sarılamaz. Bu ancak telaşa düşenlerin, dışarı çıkma özlemine yarıp tutuşanların isteyleceği bir şey olur.

Evet kardeşim, herkes bir şeyler yazıyor. Ama gerçekleri mi yazıyor? Ya da bizzat hayatın canlı pratiğinde yazıyor ancak mı yazıyor? Bütün bunlar çok önemli. Hayat her şeyi rağmen yoluna devam ediyor. Ve yaşamın gerisinde kalanları durup beklemeyecek kadar acımasız davranıyor.

Hücrenden Hücreye Yolculuk

Baştaraf 13. Sayfada

koridorunda büyük bir tepsi içinde yemelerimizi yedik. Yavaş yavaş koşu gime hazırlanma başladı.

Arkadaş! İnsan, yaşamını sıradanlıkta çıkarmak için çok uzun bir mücadele zincirinin halkalarını bir birine her gün ekliyor. Şayet insan doğa yasalarını kendi lehine döndürmemiş olsaydı, bugün bu durumda olamazdı. Yaşamımız sıradan olmanın çoktan çıktığı. Onun için, her anımızı genişletmek gerekir. Acı ve detaylı yazabiliriz. Belki diyorum, çünkü yarılmı olacağı belli olmaz. Bu yolculuğumuzun yazarken, hücrenin çıkışı

na kadar getirip noktalamdır.

Bizler de senin ve diğer dostların durumlarını merak ediyoruz. Bizlere bildirirsen seviniriz. Sana, içinde olmadığın, ama senin ve dostların da sevinceği toplu çekilmiş bir resim gönderiyorum. Ben, çektiğim resimleri almadan Dıyarak bakırdan geldim. İlerde göndermeye çalışırım. Yazımı, Mazlum DOĞAN için yazılmış kısa bir dörtlükle bitiyorum:

Türküler diğirmizinin ardında kilitliğin
Korkuluyken yürekler zindan içinde
Sen aleste gözleride,
tepeden tırnağın inançla
En yüksek perdeden
ÖZGÜRLÜK Türküleri okuyordun.

Arkadaşın

SERXWÊBÛN

Abone Fişi

Adı, Soyadı :
Adres :

6 Aylık

Almanya içi:

DM 18

Almanya dışı:

DM 20

1 Yıllık

Almanya içi:

DM 36

Almanya dışı:

DM 40

Abone Hesap Numarası:

Deutsche Bank - Köln

Konto Nr.: 35 16 036

BLZ: 370 700 60

Yazışma Adresi:

SERXWÊBÛN

Postfach 10 683

5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak edeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresinize gönderiniz.

Impressum
V.i.S.d.P.
I. Kadh
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWÊBÛN
Postfach 10 683
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadh
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka
Avusturya
İngiltere
Hollanda
Belçika

10.00 dkr.
22.50 s.
0.75 £
3.75 fl.
75.00 bfr.

Norveç
Fransa
İsviçre
İsvic
10.00 nkr.
7.50 fl.
3.00 sfr.
7.50 skr.

Eskişehir Zindan Direnişçilerinin Halkımıza ve Kamuoyuna Duyurusu

“İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENMİŞTİR”

Sorunlarımızı içeren bu mektupta, gerekli düzenlemeleri yaparak yayınlatabilecek dergilere vermemizi rica edeceğiz.

Genel olarak cezaevlerinde var olan sorunların bir kısmını, belki de büyük bir kısmını halen Eskişehir Özel Tıp Cezaevinde yaşamaktayız. Birçok cezaevinde sorun olmanın çıkmış, uzun süreden beri mahkûmlar lehine çözümlenmiş birçok konunun halen bu cezaevinde sorun boyutuna ulaşan biçimyle karşı karşıyayız.

Birçok cezaevinde çözümlenen, fakat burada sorun olarak karşımızda duran konulardan bahsederken, devletin genel olarak cezaevlerine ilişkin politikasını yadsımak istemiyoruz. Özellikle 12 Eylül sonrası cezaevlerinde insanlık onuruna yönelik ve onu ortadan kaldırarak kişisiz, kendi kendini inkar eden, robotlaşmış birer insan yaratma politikasını (hem de en yoğununu) yaşamış olan bizler, özellikle devlete bu konuda düşen payı hiç unutmamacasına belleklerimizle kazıdık. Daha doğrusu, belleklerimizle copları, dipçikleri, falakaları, küfürlerle, tekme-tokatlarla kazındı ve hala da kazınmak istermeye devam edilmektedir.

Bir yanda devletin -yumuşamış da olsa (fiziki işkençiyi sistemi yapmayan)- halen eski politikasının süregelen devamı, diğer yandan, “sen vur da, ben didüreyim” anlayışına sahip, özünde insanlık düşmanı yerel yöneticilerin (cumhuriyet savcılarını, cezaevi müdürleri) varlığı, cezaevleri yaşamını çekilmez hale getirmektedir.

İşte özünde insanlık düşmanı olan, ama ödedi ise azgın bir devrim düşmanlığını ve klini güden yerel yöneticilerden biri de Eskişehir Cumhuriyet Savcısı Cengiz Çetin’dir.

“Sizler devlet düşmanısınız, bir de kalkmış devletten bir şeyler istiyorsunuz” diyecek kadar devletine bağlı ve bahçeyi tek başına dolayışmaya mahkûm ettiği bir tutukluyla, “Ne öyle zıbdı gibi dolaşıyorsun?” diyecek kadar da insana saygılı(!) bir cumhuriyet savcısıdır Cengiz Çetin.

Bir yandan sol siyasi mahkûmlara (tek tip elbise giyen ve giymeyenlere) en fazla 8 kişi olmak kaydıyla 3 saatlik havalandırma hakkı tanırken (o da birkaç açlık grevi pahasına kazanılmış bir hak), diğer yandan cezaevinde var olan birçok sağ görüşlü tutukluyla sabahtan akşama kadar havalandırma hakkı tanyacak kadar eşitsizlik bir cumhuriyet savcısıdır Cengiz Çetin. Çünkü yerli geldiğinde “tek tip elbiseyi giymektedirler” maksadıyla ve da “sizleri 15'er dakika havalandırmaya çıkarmamız hep eşitsiz savunmamızdır” diyebilecek kadar eşitsizdir.

Cumhuriyet Savcısı Cengiz Çetin’in devrimcilerle düşmanlığının örneklerini saymakla bitiremeyiz. Tabii meziyetlerini de Cezaevinde yılaşı kişi kantinde satılacak kartların kaç çeşit olması gerektiğini hesaplayacak kadar düzenli bir yaşam yanlısıdır. Asker kökenli olmasından gerek, hemen bir fermanla, “kantinde 3 çeşit kart satılacak” diye buyurmuştur. Ve Cengiz Çetin, bakanlık cezaevlerinde kişilik elbiselerin (palto, parka, vs.) içeriye alımı yerel yöneticilerin insiyatifindedir diye açıklama yaparken, bu dağ başında, Eskişehir’e yaklaşık 20 km uzaklıkta kartal yuvası gibi kurulmuş cezaevinde birer üşümeyim diye tezelden bir fermanla, “kişilik giysiler tek tip elbisenin altından gıyilecektir” diyerek, soğuktan üşüştü hasta olamamızı engellemek istemiştir. Kendi insiyatifinde olan parka, palto sorununu kendince bu şekilde çözümlüyor, bizleri ne kadar sevdiğini bir kez daha dışarıya güldürerek göstermiştir.

Genel olarak bakanlık cezaevlerine ilişkin belirlediği yaşam biçimi, bu özel tip cezaevinde Savcı Cengiz Çetin, müdür Şakir Turgay, 2. müdürler Mahmet İnci, Zeki... ve Nuh...’ın kişilikleriyle de bütünsellese, her şey insanca yaşama istemimizden önce çıkarılmıştır. Öyle ki, zaman zaman da başvurduğumuz, ölümü önümüze seçerek olarak kuyduğumuz eylemleri girmekle karşı karşıya kalıyoruz.

Sadece insanca yaşamak istiyoruz ve diyoruz ki, insanca yaşamamız önüne konulan engelleri ölümler pahasına da olsa aşmaya kararlıyız. Verdiğimiz ve vereceğimiz her dilü sorumuların boynuna asılmış birer değirmen taşı olacağız.

Bizlerin sağlığını ve hayatını tehlikeye atılan, şimdiki kadar olduğu gibi, bundan sonra da vicdanıyarla başbaşa bırakacağız. Tarih, her zaman olduğu gibi, bundan sonra da halk düşmanlarını gerektiği biçimde yayılayıp zamanı veracaktır.

Onun için, sadece insanca yaşamak istiyoruz derken, kurum, bakanlık veya devlet sorumularının vicdanına değil, “her gün açlık grevine gidiyoruz, hapse düştüler, yine de durmadılar; yine ne istiyorlar” gibi sorularla yönlendirilmek istenen halkımıza sesleniyoruz.

Ve halkımıza: açlık grevlerinde, işkence tezgahlarında çektiğimiz acılar, verdiğimiz şehitleri için bizlere acıması değil, insanlık onurumuzla sahip çıkma direncimizin daha iyi kavranması için, sadece insan olarak yaşamak istiyoruz, diyoruz.

Bunca acılar, ölümler, hanlar hamamlar, kervansaraylar için, herhangi bir mevkii ya da kişisel bir çıkar için değil, sadece insanlık onurumuz için, insanca yaşamak içindir; isteklerimiz o kadar fazla birsey değil. Cezaevini bırakın biz yönetelim, ya da bizi dışarı çıkarın da demiyoruz. Sadece içinde yaşadığımız koşulların düzeltilmesi ve bir siyasi mahkûm olduğumuzun unutulmaması gerekir diyoruz. Şimdi, ortadan kaldırıldığında herkesin rahat edeceği sorunları sıralamak istiyoruz.

1. 12 Eylül ile birlikte uygulamaya konulan tek tip elbise, düştüncede tek tip insan yaratma politikasının biçiminde uygulanmıştır. 12 Eylül, her türlü yöntemlerini uyguladığı cezaevlerinde, vahşetten doruk noktasında bile tek tip insan yaratamamıştır. İnsanlık onuru işkençeyi yenmiştir. O halde, iş biçimsel yanıyla kurtarılmaya çalışılması ve tek tip ile insan edilmesi boşuna bir çabadır. Düştüncede tek tipleşmeyen, insanlık onuruna sahip çıkan her siyasal tutuklu ya da hukuklu, tek tip elbiseye karşı çıkmaya, onu giymeye devam edecektir. Onun için, asıl bizler Adalet Bakanı Oltan Sungurlu’ya “sabır” diyoruz. Çünkü onun direnişi insanlık onuruna karşı olacak ve bu uğurda geçireceği her gün onun insanlıktan biraz daha uzaklaştırıcaktır; eğer biraz insanlığı kalmışsa, türünün utancı, yuzkarası yapacaktır.

2. Birçok cezaevinde çözümlenen havalandırma sorunu burada halen var olan sorunlar içerisinde. En fazla 8 kişi ile 3 saat havalandırma hakkı veriliyor. Su anda her katta 8 kişi var. İleride cezaevinin nüfusu artarsa (ki, kapasite 500 kişilik, mevcut yaklaşık 180 kişi), o zaman her gelen kişi, havalandırmaya çıkmazından gelen dakikalara beraberinde götürecektir. Onun için su anda varılan 3 saatlik süre statik değil, aleyhimize değişen bir durumdur. Gerek Cumhuriyet Savcısının, gerekse cezaevi idaresinin havalandırma konusundaki politikası, devrimcileri en kısa süre için havalandırmaya çıkarmak, sağ görüşlülere ise sürekli, gün boyu havalandırmaya çıkarmaktır. Böyle olunca da, havalandırma sorunu temel sorun olarak önemini korumaktadır.

3. Tek tip elbise giymediğimiz için, hiçbir görüşe çıkarılmıyoruz. Bu uygulama, esasında, ailelerimize bize karşı kişirtmeye yöneliktir. Bu cezanın asıl hedefi ailelerimizdir. Zaten, açık ya da kapalı görüşlerde ziyaretçi sayısı ne kadar az olursa olsun, görüşe çıkarılma doğru dürüst görüşme fırsatı bulamıyoruz. Su anda cezaevindeki yaklaşık 180 kişinin beşte üçü tek tip elbise giymiyor. Bir de bizim görüş imkanımız olsa, görüş sorununu bu kafayla nasıl çözümlenecektir. Mutlaka en düşük zaman suresinde eşitsizlik sağlanmaya çalışılacaktır. Yoksa aksi durumda, zaman daha çok ve imkan fazla insanı olur ki, o da insan olmayanların hoşuna pek gitmez.

4. Tek tip elbise nedeniyle avukatlarımızla görüşemiyoruz. Bu durum, gerekli kararları daha yeni gelmiş, davası yargıta da götürülmeye başlanmış arkadaşlar için savunma hakkının engellenmesini de içermektedir. Tek tip elbise bahanesiyle kasıtlı olarak idarecilerin ideolojilerine (faşist) uygun bir davranışla savunma hakkımız engelleniyor.

5. Koşullarda, yemelerimiz insana olmamaktadır, beton üstünde, yerde yiyoruz. Masa ve sandalye temini, tüm ısrarlara rağmen gerçekleştirilememiştir.

6. Ancak ikinci dereceye kadar olan akrabalarımızla mektuplaşmamıza izin verilmektedir. Değişik cezaevlerinde olan yakınlarımızla (kardeş, baba, oğul, ana eş) yazışmamız daha yasaklanmıştır. Bizleri daracık odalara fiziki olarak hapsedtikleri yetmiyormuş gibi, düşünsel olarak da aynı çerçeveye içersine sığdırmak istiyorlar. Mektup sınırı, duvarları bir türlü sağlanamayan tecritin kasma de olsa hayat bulmasına yöneliktir. Zaten buraya geldiğimiz 10 ay içerisinde 2 defa üzer aylık-toplam 6 ay- mektup cezası almışsınız da bunun somut fidesidir. Ailelerimizle tek başımız mektup; o da yasaklandı mı her şey tammadır. Onun için bol mektup cezası veriyorlar.

7. Tüm cezaevinde TV-radyo sorunu çözümlenmesine rağmen, burada halen bunlar yoktur. Cumhuriyet Savcısı, “TV’yi siz alın hibe edin” diye. Oysa bunlar cezaevlerinin birer lüks eşyası değil, zorunlu ihtiyaçlardır. Ama salt bize eziyet olsun diye, bu ihtiyaçların karşılanması çeşitli nedenlerle engelleniyor.

8. Yemeler gün geçtikçe bozuluyor. Bunun tek çözümü, madem bakanlık bize bakıyor, o zaman dışarıdan eşya alınmalıdır. Ya da, ısrarla “giyin” dedikleri tek tip elbiseye harcanan para, onun yerine yiyeyeceği harcasın. Böylece birçok sorun da çözümlenmiş olur. Dışarıdan yiyecek alımı serbest olsun ve içeriye tıp veya benzeri ocaklar verilsin.

9. Tek tip elbiseye bağlı olarak, acil durumlarda bile elbise giymedikçe hastaneye götürülmemiz. Herhangi bir dilüm veya sakatlık durumunda bunun yegane sorumluları Cumhuriyet Savcısı, cezaevi müdürleri ve cezaevi doktoru Murat Kozanoğlu’dur.

10. Bölge olarak kıllık koşulların çok sert olması nedeniyle, yataktan çıkamaz hale geldik. Bunun için kişiliklarımızın veya paltolarımızın verilmesi gerekiyor. Ama Cumhuriyet Savcısı, insiyatifinde olan bu konuda bile başağrı bir derisini sergileyerek, özgisizliği tutarlılığı gösteriyor. Bir parça insan olmak, kurt kanından taviz verme anlamına geliyor olsa gerek.

11. Cezaevi içerisinde fotoğraf çektiğimiz. Yalnızca belgeler için, idarenin ihtiyaç duyduğu şeylere ait fotoğraflar çekiyoruz. Normal fotoğraflar çektiğimiz. Çektiklerimiz de ailelerine gönderemiyorlar. Tabii, bu normal çekimde de tek tip elbise giyme koşulu ile oluyor.

12. İnsan Hakları Derneği’ne ve benzerilerine gönderdiğimiz mektup ya da kartlar, cezaevine ilişkin baskı veya işkençeleri anlattığımız için geri iade ediliyor. Mektup ya da kartlarda sadece övgülere izin veriliyor. Bunun dışında söyleyecek her söz kışkıldır. Ve mektubun fidesi veya imnas için yeterlidir.

Son zamanlarda özellikle Adana cezaevinden buraya gelen arkadaşlara bol bol 6 aylık bakanlık onaylı hücre cezaları veriliyor. Cumhuriyet Halk Partisi Devlet Denetleme Komisyonu tarafından bile yaşamı kesin yasaklanan Adana ölümlerinden kalmayı reddeden insanları, yıllarca bu hücrelerde kaldıkları yetmiyormuş gibi, devlet yetkililerinin de karşı çıkırları bir şey karşı çıkırları için her orada hücrede yattılar, hem de burada 6 ay hücrede yatmadıklarıdır. Hücre cezaları, bu arkadaşlara değil, Adana ölümlerini kullanmak için aradın Cumhuriyet Savcısı Ali Galip Dincer başta olmak üzere, cezaevi müdürü Mehmet Aydoğdu ve cezaevi bölük komutanı Hulusi Dönmez’e verilmektedir.

Sorumlarımızı kiş ve öz olarak sıralamaya çalıştık. Biliriz, bu koşulların düzeltilmesinin asıl yükünü bizim omuzlaması gerekiyor. Ama demokratik kurumların ve halkımızın desteği de yadsınmaz. Gerekli ilgiyi göstermesini rica ediyoruz.